

ВЛАДИМИР МЕГРЕ
ОБРЕДИТЕ
НА ЛЮБОВТА

АНАСТАСИЯ
ЗВЪНТЯЩИТЕ КЕДРИ

НОВАТА
ЦИВИЛИЗАЦИЯ
II част

АПИВГО

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

ОБРЕДИТЕ НА ЛЮБОВТА

Превод: Диана Рובהа

chitanka.info

„... По тази причина мислите и действията, свързани със създаването на представата за имение плавно преминаваха във венчален обред, подготвящ младите за събитието, свързано със зачатието. И строяха пространството на Любовта. Жената, заченала дете в това пространство, девет месеца живееше в може би, най-идеалните условия, а растящото в нея дете беше щастливо.“

Анастасия

ЛЮБОВТА КАТО КОСМИЧЕСКА СЪЩНОСТ

Човекът изникна на пътя някак внезапно. Той стоеше почти по средата на платното, гърбом към приближаващия се към него джип. Веднага натиснах спирачките, за да заобиколя предпазливо странния сивокос човек.

Когато до него останаха само десетина метра, старецът спокойно се обърна с лице към мен и аз неволно натиснах педала на спирачката.

Пред мен на пътя стоеше дядото на Анастасия. Познах го веднага. Сивите коси и брадата някак не се съчетаваха с необикновено искрящите млади очи, това несъответствие веднага отличаваше стареца сред повечето възрастни хора. И дългият сив шлифер от странен плат с неопределен фасон също ми беше добре познат. Въпреки това, не вярвах на очите си. Как е попаднал този старец от сибирската тайга тук, в центъра на Русия, на пътя, водещ от град Владимир в град Суздал. Как? Как е могъл с лекота да се справи този сибирски отшелник с перипетиите на нашите транспортни условия? Та той няма абсолютно никакви документи!

Пари, разбира се, той е могъл да намери, продавайки сушени гъби, кедрови ядки, както правеше внучката му Анастасия. Но без документи...

Разбира се, повечето клошари у нас нямат документи и полицията нищо не може да направи по този въпрос. Но дядото на Анастасия не прилича особено на клошар.

Облечен е в старички, износени дрехи, но те са винаги чисти и видът му е доста приличен, лицето — одухотворено, на бузите — лека червенина.

Седях, замрял на волана на джипа. Той сам се приближи до колата и аз му отворих вратата.

— Привет, Владимире, в Суздал ли отиваш? Ще ме хвърлиш ли? — попита старецът, като че ли нищо не се беше случило.

— Разбира се, че ще Ви закарам, качвайте се. Как попаднахте тук? Как се добрахте от тайгата?

— Няма значение как съм се добрал, по-важното е — защо?

— Е, защо?

— За да си направя екскурзия заедно с теб в истинската история на Русия, пък и да разсея обидата ти. Така ме накара внучката ми Анастасия. Тя каза: „Ти, деденце, си виновен за неговата обида“. Затова дойдох — да си направим екскурзия. Нали затова отиваш в Суздал?

— Да, искам да посетя музея. Колкото до обидата, наистина бях обиден, но ми мина.

Известно време пътувахме мълчаливо. Аз си спомних колко студено се разделихме с дядото на Анастасия в тайгата. Дори не се сбогувахме. Ето какво се случи.

Дядото на Анастасия ме посъветва да учредя партия и предложи да я нарека Родна партия.

Имах доста предложения от различни хора за създаване на партия, основана върху идеите на Анастасия.

Мнозина смятаха следното: партията е необходима, за да подпомогне хората при получаване на земя за изграждане на родови имения и в бъдеще да ги предпази от всевъзможни чиновнически посегателства. Нито една от съществуващите партии, за голямо съжаление, не се занимава сега с тези въпроси.

Не е тайна, че определени сили оказват противодействие на идеите на Анастасия, опитват се да ги дискредитират, затова хората, които са ги харесали, както и мен и Анастасия, внасяха предложения за създаване на партия. Те обаче не поставяха акцент върху нейния Устав, нито върху раздела „Цели и задачи“ и въпроса за създаването на благоприятни условия за строителство на родови имения. И предлагаха да не се споменава за идеите на Анастасия, нито за книгите от серията „Звънтящите кедри на Русия“.

Убеждавах ме, че в противен случай партията няма да бъде регистрирана. Затова реших да се посъветвам с дядото на Анастасия по този въпрос, както и за структурата, първостепенните цели и задачи на партията. Помислих си: щом познава добре уменията на жреците, които през цялото време са създавали всевъзможни социални структури, религии, съществуващи не едно хилядолетие, той,

вероятно, знае и тайните организационни принципи, благодарение на които те се оказват толкова устойчиви.

При това самият той не е нисш жрец. И вероятно е по-силен, от онези, които днес управляват света. Щом е така, той трябва да познава принципите, според които е създадена дори жреческата организация, оказала се по-жизнеспособна от религията.

Фактически, жреческата организация е над религиозна структура и в миналото, и днес, тъй като жреците са вземали непосредствено участие в създаването на някои религии и светски организации. Това е ясно от историята на Древния Египет и други страни.

Следователно, дядото на Анастасия би могъл да заложи някои принципи на Родната партия, които да я направят една от най-мощните организации, а може би и най-мощната.

Искрено исках да чуя неговите съвети, затова, улучвайки момента, когато, както ми се стори, той не беше потънал в собствените си размишления, заговорих с него:

— Наскоро ми говорехте за партия. Читателите също отдавна говорят. Но някои ми предлагат да не споменавам в Устава за Анастасия, за нейните идеи, за книгите ѝ, за да се регистрира партията без проблеми.

Побелелият старец стоеше пред мен, подпирайки се на една пръчка, и мълчеше. Той не просто мълчеше, той ме разглеждаше внимателно, сякаш ме виждаше за пръв път. Погледът му не беше много благосклонен, по-скоро беше критичен.

И когато след дълга пауза заговори, в гласа му също се усещаха нотки на пренебрежение:

— Регистрация, казваш. За съвет, значи, си дошъл да молиш? Да предам или да не предам?

— Какво общо има тук предателството? Дойдох да се посъветвам как да постъпя, за да регистрирам партията без проблеми.

— Регистрацията не е самоцел, нали, пък и партията също не е самоцел. Без идеи, казваш, без да се споменава за тях. А как тогава читателите ще разберат, че това е тяхната Родна партия, а не партията на меркантилни предатели? Предложили са ти да направиш някакво безсмислено сдружение, без основи, без идеи, без символи, с помощта на които вече е предопределено лидерството на века. И ти си дошъл да

ме попиташ дали да не последваш съвета им. Не усети ли най-обикновения капан?

Разбрах, че съм попаднал до известна степен в глуповато положение и опитвайки се да изляза от него, зададох друг въпрос:

— Исках само да разбера какви принципи ще ме посъветвате да заложа при създаването на партийните структури, на целите и задачите?

Това, което се случи след това, просто ме извади от равновесие. Както ми се стори тогава, старецът не просто не отговори на моите въпроси, но и започна високомерно да издевателства над мен. Първо ме погледна учудено, изсумтя някак раздразнено, обърна ми гръб. Дори направи крачка встрани от мен. После все пак се обърна и произнесе:

— Нима не разбираш, Владимире, всички отговори на зададените от теб въпроси трябва да се раждат в теб самия и във всеки, който реши да прави с теб структурите. Мога да ти помогна, разбира се. А утре някой друг ще ви подсказе, след това трети, и вие няма да действате, а само ще слушате чуждите подсказвания. Върви надясно, след това — наляво, вървейки напред, ще се върнете назад или ще се въртите в кръг поради леност на ума.

Ето този израз — „поради леност на ума“ ме обиди много. След първата ми среща с Анастасия, вече не една година, аз напрегам ума си и през деня, и когато си легна през нощта. Може би той започва да прегрява от напрегнатата непрекъснатата работа. Написах осем книги и самият аз размишлявах над казаното в тях. Понякога проверявах по няколко пъти верността на отделните фрази. И старецът много добре знае това.

Обидата започна да се разгаря в мен, но все пак аз, сдържайки се, поясних:

— Ами че те всички мислят, размишляват, създават се различни организации: комунистически, демократични, центристски. Но както каза един човек: „Каквато и партия да създадем, все едно, в крайна сметка се получава ЦК на КПСС“.

— Добре казано. Точно това ти казвам и аз: въртите се в кръг поради леност на ума.

— Какво общо има леността на ума? Може би просто не ни достига информация?

— Значи, не ти достига информация и ти дойде при мен, за да я получиш. А ще можеш ли да я осмислиш с мързеливия си ум?

Обидата ми продължаваше да нараства, но сдържайки раздразнението си, отговорих:

— Ами ще опитам, ще напрегна мозъка си.

— Тогава слушай. Структурата трябва да прилича на общонародното събрание при славяните в неговия ранен период. А после ще осмислите останалото.

Този отговор дори ме ядоса. Старецът знаеше прекрасно: исторически документи за Русия от преди християнския период няма никъде, те са унищожени. Следователно, как е работило това общо събрание при славяните, при това в своя ранен период, никой никога няма да каже. Значи, той се гаври с мен. Но защо?

Какво толкова съм направил, че да се държи по този начин? Стараейки се да говоря със спокоен тон от уважение към неговата възраст, казах:

— Извинете, че Ви обезпокоих, Вие, вероятно, се занимавахте с нещо важно, аз си тръгвам.

И се обърнах, за да си вървя, а той продължи да говори след мен:

— А целта или задачата на Родната партия трябва да бъде създаването на условия за връщането в семейството на енергията на Любовта. Трябва да се възвърнат обредите и празниците, които ще помогнат всеки да намери своята втора половина.

— Какво? — обърнах се отново към стареца. — Любов? В семейството? Разбирам, че не искате да говорите с мен за значими неща. Но защо се гаврите?

— Изобщо не се гавря, Владимире. Но ти не можеш да разбереш това: ако не се научиш сам да мислиш, за научаването ти ще е необходима цяла година.

— Какво ти учене? Вие, например, знаете ли какви цели и задачи пишат в своите Устави партиите по света?

— Например, знам.

— Ами че кажете ми де.

— Те уверяват, че ще повишат непременно благосъстоянието на хората, ще им дадат повече свобода.

— Ами именно! А конкретно: ще развият промишлеността, ще осигурят жилища, ще намалят инфлацията.

— Ама че глупости! — навъси се старецът.

— Глупости? Да, глупости ще има, ако според Вашия съвет впиша в Устава на партията като основна задача следната точка: „Партията ще решава как да намери половинката на всеки един човек.“

— И добави още: „Партията ще върне на народа онзи начин на живот и обредите, способни завинаги да запазят любовта в семейството“.

— Ама какво говорите! Вие... Искате да ме направите за смях пред хората! С тези въпроси, с търсене на интимни и семейни половинки се занимават различни брачни агенции и агенции за запознанства. И няма да се регистрира партия с такива цели и задачи, а агенция за запознанства. А любовта в семейството си е лична работа на семейството и никой няма право да се намесва в семейните работи, никаква партия. Това не е държавна работа.

— А твоята държава не се ли състои от семейства? Нима семейството не е основата на всяка държава? Така е, затова държавата трябва да повишава благосъстоянието на семействата и на отделните граждани.

— И какво? Като повишим благосъстоянието в страната, ще върнем любовта в семейството?

— Не знам. Но е прието да се смята, че всички държави са длъжни да се грижат за благосъстоянието на своите граждани. Владимире, замисли се за смисъла на думата „благосъстояние“. Вникни спокойно в неговия смисъл. Сега ще произнеса тази дума мъничко по-различно: благо състояние. Или: състояние на благодет. Помисли и разбери: само любовта е способна да издигне до висша точка благодетта на всеки човек. Не парите, не дворците, а само подареното от Създателя на човека чувство — състоянието на любов.

Любовта е космическа същност. Жива, мислеща, с висок интелект. Тя е могъща и неслучайно Бог се е възхищавал от нея, дарил е на човека нейната велика енергия. Любовта трябва да се разбира, не трябва да се притесняваме да ѝ отделяме внимание и на държавно ниво.

И държавата, състояща се от множество семейства, раждащи децата си в любов, създаващи пространството на Любовта, няма да страда от инфлация и бандитизъм. Такава държава няма необходимост да се бори с пороците: те ще изчезнат в обществото. И всички

пророци, които философстват лукаво, ще замълчат. По недомислие не се споменава главното или то не се познава, не е важно, но те отклоняват хората от главното там, където няма любов.

Жреците са знаели за това и по тази причина са угаждали на пророците.

През вековете човечеството е създавало обреди в помощ на живота и любовта. Дали са били подсказани от създателя на обреди или народната мъдрост ги е извисила до най-висшата точка — това не е важно. Те наистина са творили през вековете благо състояние и са помагали на младите да открият любовта и радостта от живота. Обредът не е окултно суеверие. Той е бил висша школа, изпит пред Вселената.

Анастасия ти показва венчален обред от дълбината на вековете. Ти го спомена само в една от своите книги, а той е достоен за всяка една. Засега не е осмислен от хората, живеещи днес, и от самия теб.

Виж: тя ти разказа и за някои от най-древните начини за търсене на любимия човек. Но и тях не осмислихте докрай. Внучката ми каза: „Очевидно, не създадох силни образи“. Тя поема цялата вина, но аз ще кажа, че виновна за това е и леността на твоя или на вашия ум.

Нека най-добрите учени мъже да разгледат венчалния обред буква по буква. И няма да намерят, повярвай ми, Владимире, няма да намерят в него нито едно окултно или суеверно действие. Той е рационален и точен за творенията на любовта. На неговия фон ти ще видиш абсурдността, окултизмът и суеверията на съвременните празненства. Ти трябва да разбираш: Анастасия знае неизмеримо повече, отколкото ти казва. Нейните действия, логиката на нейните постъпки не разбират веднага дори и жреците, впоследствие само се удивляват на сътвореното от внучката ми.

Попитай и вдъхнови с въпрос Анастасия: „Какъв обред са имали прадедите ни при раждане на деца?“

Тя сама няма да ти разкаже. Според нея трябва да се говори само за това, което ти смяташ за интересно. Но ти не знаеш каква скрита мъдрост има в древните обреди. Те са творение на космическите светове.

Този народ, който е забравил вековната мъдрост на своите прародители, заслужава презрение. При това не е важно сам ли я е забравил или под въздействието на жреците, владеещи окултни науки.

Попитай и вдъхнови с въпрос внучката ми. И твоята партия призиви към любовта на творческото съзидание. А засега, ти не си ми интересен. На теб се налага да обяснявам дълго съвсем очевидни неща. Прости на стареца. Върви. Не ми е полезно да говоря и да мисля за неприятни неща.

Старецът се обърна и бавно се отдалечи. Стоях сам в тайгата като наплют. Обидата, възникнала в самото начало на беседата с него, не ми даваше възможност да осмисля всичко казано. Но впоследствие, след като се прибрах у дома, често мислено се връщах към разговора в тайгата, размишлявах и анализирах. Много ми се искаше да докажа и може би не толкова на дядото на Анастасия, колкото на самия себе си, че умът ми не е толкова ленив.

Искаше ми се в самия себе си да опровергая казаното от него или да го потвърдя.

Старецът в тайгата каза, че докато хората слушат само подсказваното и всеки сам не започне да се замисля над същността на живота, обществото няма да се измъкне от поредицата социални катаклизми. И човекът няма да бъде щастлив.

Изглежда, така си е.

Той говореше още и за съществуването на някаква програма на Бог. Какво ли е това? Доколко животът на днешния човек съответства на тази програма?

СЪОТВЕТСТВА ЛИ НАШИЯТ ЖИВОТ НА БОЖЕСТВЕНАТА ПРОГРАМА?

Човек, например се е родил на втория етаж в операционната зала на родилния дом. За учудване на лекарите, бебето се оказва абсолютно здраво.

Като секунди изминават дните и месеците, малчуганът тръгва на детска градина, на училище, влиза в университета. В него „мъдрите“ възпитатели, педагози и професори залагат някаква житейска програма.

Човекът е решил: най-важното в живота е да има много пари, които да му позволят да се храни добре, да си купи апартамент, кола, дрехи. И той се старае да работи много, понякога дори на две смени или на две места.

Междувременно секундите са се превърнали в години и работейки до пенсия, той е могъл да спечели пари за двустаен апартамент и кола втора употреба.

Преди пенсията, той още е успял да се влюби, да се ожени, да се разведе, да се ожени втори път. От първата жена има дете, но при развода то е останало с майка си. От втората има друго дете, но то е заминало далеч на Север, обажда се само два пъти в годината. Секундите отмерват годините на старостта. Човекът се разболява и умира. Такава е печалната участ на повечето от живеещите на Земята хора.

Има малцина, които успяват да станат известни артисти, политици, президенти, милионери. Животът на тази категория хора се смята за по-щастлив, но това е илюзия. Те имат не по-малко грижи от останалите и абсолютно еднакъв край: старост, болест и смърт. Нима такава участ е заложена в Божествената програма за живеещите на Земята хора? Не!

Създателят не може да предопредели за своите рожби подобна жестока и печална участ.

Самото човешко общество, под въздействието на известни сили, е пренебрегнало Божествената програма и е поело по пътя на самоунищожението и самоизтезанието.

Някой може да се усъмни в съществуването на Божествената програма за живота на хората, защото за нея не говорят учените или политиците.

Религиите тълкуват Божия замисъл, но винаги чрез посредници и често пъти по различен начин. Те са единни само в това, че Бог съществува.

В съществуването на висша, реална, интелектуална същност, сътворила видимия от нас свят и земния живот, вярват философите и много учени. И е невъзможно да не се вярва в това. Твърде разумно е свързано всичко съществуващо в нашия свят. А щом това е така, то високоразумната същност би могла да твори със смисъл само вечни неща, предопределяйки радостна перспектива за всички и на първо място за своя любим, себеподобен човек. С други думи, на човека е предложен определен начин за живот на Земята, който му позволява да опознае себе си и цялото мироздание. Да опознаеш и да продължиш да изпълняваш Божествената програма, привнасяйки в себе си своите прекрасни творения. Бог иска от сина си — човек съвместно творение и радост за всички от съзercаването на сътвореното.

Програмата на Бог, несъмнено, съществува и всеки желаещ може да се запознае с нея, а не само отделно избрани хора. Божествената програма е заложена не с букви или йероглифи на папирусни листа, а с присъщи само на самия Бог живи знаци в сътворената от Него природа.

Разумът и интелектът на хората от древноруския период все още им е позволявал да четат тази велика Божествена книга. Повечето от днешните хора познават само някои от тези милиарди буквени знаци и ние ще трябва отново да започнем да изучаваме Божествената азбука.

Книгата, която пиша сега, не е с религиозна тематика. Тя не е опит за философстване. Тази книга е призив за изследване, за познание на Божествената програма.

Нямам намерение да уча някого или да проповядвам нещо. Искам само да запозная читателите си с информацията за културата на нашите прародители чрез утвърдени от влъхвите обреди,

предназначени да запазят в семействата любовта и да призоват всички да коригират или да затвърдят направените изводи.

Към публикуването на този материал ме подтикнаха изказванията и логическите умозаклучения на отшелниците от тайгата и, на първо място — Анастасия.

Публикуването им е необходимо, за да се почувства информацията на нивото на собствените ни чувства и със съвместни усилия да започнем да действаме съгласно логиката на живота. И с надеждата, че нашето поколение ще започне да размишлява, ще ускори строителството на новата цивилизация за себе си и за своите деца.

Анастасия изложи, вероятно, само първата точка от програмата за развитието на човечеството, заключаваща се в следното: „Човечеството трябва да изучи Божествената програма, използвайки предоставения му от Бог материал и да превърне цялата планета в прекрасен райски оазис. Да създаде хармонично балансирано съобщество на всички живи същества. При постигането на това ниво в човека ще се появят способности за сътворяване на живот на други планети и в други галактики“.

Имайки предвид толкова грандиозна концепция, Анастасия в началото предложи да строим родови имена.

Нека и ние да започнем своите изследвания от общоизвестни и външно обикновени проблеми.

ЗАЩО ИДВА И СИ ОТИВА ЛЮБОВТА?

Ах, колко много стихове и философски трактати са посветени на това чувство. Трудно е да се намери литературно произведение, в което в една или друга степен да не се засяга тази тема. Почти всички религии говорят за любовта. Смята се, че това велико чувство е подарено на човека от Бог.

Но действителността на днешното човешко битие показва чувството любов като садистично явление.

Нека погледнем истината в очите. Статистиката сочи: 60–70% от брачните съюзи се разпадат. Този крах е предшестван от години безсмислен живот на двама бивши влюбени. Понякога тези години протичат с взаимни обиди, скандали и дори побоища.

Първоначалното прекрасно вдъхновено чувство си отива, сменено от години злоба, оскърбления, ненавист и в резултат — нещастни деца.

Такъв е печалният резултат от днешната любов.

Може ли този резултат да се смята за подарък от Бога? Съвсем не!

Но, може би, самите ние се отклоняваме от някакъв начин за живот, присъщ на човека, затова любовта си отива, давайки ни знак: „Аз не мога да живея в такива условия. Вашият начин за живот ме убива. И самите вие умираете“.

Връщайки се мислено към разговора в тайгата, аз си спомних как необичайно говореше за любовта побелелият отшелник: Любовта е най-голямата по сила космическа енергия. Тя не е безсмислена. Тя има свои мисли и собствени чувства. Любовта е жива, самодостатъчна същност, живо същество.

По Божията воля тя е изпратена на Земята и е готова да дари своята велика енергия на всеки човек, живеещ на Земята и да направи живота му вечна любов.

Тя идва при всеки, опитвайки се да разкаже с езика на чувствата за Божествената програма и ако човекът не я разбере, тя трябва да си

тръгне, не по своя воля, а по волята на човека.

Любов! Необяснимо чувство и независимо от това, че почти всеки човек, живял някога на Земята, го е изпитал — то все още е неизследвано.

От една страна, темата за любовта се засяга в повечето творби и различните жанрове на изкуството. От друга страна, цялата информация в тях само констатира такова явление, каквото е любовта, и в най-добрия случай описва неговите външни прояви и вариантите за поведението на различните хора под въздействието на появилото се в тях чувство.

Но толкова ли е необходимо да се изследва познатото на всички чувство за любов?

Необичайната и никъде преди несрещана информация, получена в сибирската тайга, разкрива: изследванията са наистина необходими. Трябва да се научим да разбираме любовта.

Мисля, че един от най-точните отговори на въпроса „Защо си отива любовта?“ е простичкият извод: отива си, след като не намира разбиране.

А хората в миналото са я разбирали.

Съдете сами: преди повече от десет хиляди години ведрусите са притежавали знания, с помощта на които са извършвали действия, укрепващи любовта. И нещо повече — правещи я вечна. Едно от тези действия е древноведическият венчален обред. След неговата публикация в една от моите книги мнозина учени изследователи започнаха да се присъединяват към твърденията, че описаният обред е способен да трансформира първоначално избликналото чувство във вечно. Сравнявайки го с обредите на различните народи в миналото и съвременността, аз все повече се уверявам в мисълта: древноведическият венчален обред представлява премислена народна мъдрост, рационално действие, способно и днес да помогне на много семейни двойки да намерят вечната любов. Но да вървим поред. И да започнем от главното.

ТРЯБВА ЛИ ДА ТЪРСИМ СВОЯТА ПОЛОВИНКА?

„Моята половинка“ — този израз е много популярен. Да се опитаме да определим какво е това „моята половинка“. Мнозина, струва ми се, могат да се съгласят със следното определение: това е човек, мъж или жена, който ви е близък по дух, възгледи за живота, приятен в общуването, който ви привлича, включително и с външност, способен да ви вдъхнови да се влюбите.

Трябва ли да търсим своята половинка или според волята на съдбата тя трябва да се появи сама?

Както показва многовековният опит на човечеството, целенасоченото търсене е необходимо. За това свидетелстват многобройните сказания, в които добрите юнаци са се отправяли в далечни походи в търсене на онези, които са им обречени.

Има древни обреди, помагачи в най-важното житейско търсене.

Съществуват и много древни обреди, според които може да се определи дали изборът не е погрешен, дали лукавият не ти е изпратил „твоята половинка“.

Някои от тях съм публикувал в предишните си книги. Говорейки за обредите, описвах основно действия, които преди никой не беше срещал и бяха абсолютно неизвестни. В тази книга главният обред е венчалният, но едновременно с него ще повтора в друг контекст обреда за правилността на избора.

„Ами тогава представяй ни веднага всякакви чудодейни обреди — ще си помисли част от читателите, — за какво са ни някакви са разсъждения?“ А именно разсъждения са нужни! Необходим е обективен поглед за днешната действителност, всестранен анализ, иначе няма да разберем великия смисъл на народната мъдрост. Всичко в света е относително, затова са необходими сравненията.

Ето, нека видим кои житейски ситуации от съвременния свят могат да подпомогнат срещата и кои — да я възпрепятстват.

Колкото и да е странно, но именно в нашето съвременно, на пръв поглед информационно време, ситуацията, подходяща за среща на двете половинки, стават все по-малко.

Хората в големите, гъсто населени мегаполиси, сякаш са отделени един от друг с невидими прегради.

Човекът, който живее в модерен апартамент в многоетажен блок, често пъти не познава дори съседа си на етажната площадка. Пътуващи в градския транспорт, дори плътно притиснати един към друг, пътниците са потопени всеки в собствените си проблеми.

Вървящите по улицата минувачи също не се интересуват един от друг.

В Америка, например, не бива да се гледа втренчено жена, тъй като това може да бъде изтълкувано като сексуален тормоз.

По такъв начин, седейки в апартамента, по пътя към училище или за работа, практически е невъзможно да намерим своята половинка.

Да допуснем, че вашата работа предполага многобройни контакти. Например, вие работите на касовия апарат в голям супермаркет. Но никой от преминаващите купувачи не иска запознанство с вас, по-скоро ви възприемат като придатък към касовия апарат.

Институтът или университетът, където се съсредоточават много млади хора, макар да дават възможност за общуване и за обособяване на двойки, не са масовото място за избор, тъй като функцията на учебното заведение все пак е различна.

Днес за най-приемливи места за запознанство е прието да се смятат баровете, ресторантите, дискотеките, курортите. Но такива познанства, дори и да завършат с брачен съюз, не гарантират щастлив живот с любов и съгласие. В деветдесет от всеки 100 случая според статистиката такива бракове се разпадат.

Причината в повечето случаи се крие в лъжливия образ. Какво представлява той? Ето ви пример.

ЛЪЖЛИВИЯТ ОБРАЗ

Преди да се запозная с Анастасия, аз пътешествах с кораб по Средиземно море.

През четиринадесетте дни по време на хранене седях в компанията на две девойки и млад мъж, работещи в проектантски институт в Новосибирск. Всеки ден момичетата се появяваха в ресторанта на кораба в нови елегантни тоалети, с интересни прически. Общуването с тях ми доставяше удоволствие. Надя и Валя, така се казваха, бяха винаги приветливи и весели. Веднъж, намирайки се в каютата на моя съсед по маса, му казах:

— Какви красиви и приятни момичета имаме на нашата маса, дали да не пофлиртуваме с тях?

А той ми отговори:

— Нямам желаниа да флиртувам точно с тях.

— Защо?

— Ами че аз работя с тях в един институт и знам какви са всъщност.

— Какви?

— Първо, са скандалджийки. Второ, те са немарливи и мързеливи. Тук се стараят, преструват се на добрички и умни. Явно затова са тръгнали на пътешествие, за да си намерят богати мъже. Погледни ги как кокетничат с мъжете от арменската група.

Колко по-различно изглеждат момичетата на работното си място, в института, се убедих сам, когато след пътуването ги посетих на работното им място, за да се видя със своите познати.

Те наистина бяха, меко казано, не толкова ефектни външно, както по време на пътешествието с парахода, пък и веселостта и добротата им бяха изчезнали някъде.

Значи, на парахода те демонстрираха лъжлив образ.

Желанието да намерят своята втора половинка с помощта на външен образ, неотговарящ на естествения, в съвременния свят е присъщо на много мъже и жени. Вероятно такава пагубно явление се е

появило заради забравянето на другите начини. В резултат измамници се оказват и двамата.

Мъжът подарява цветя и скъпи подаръци на образа, който е харесал и дори предлага ръката и сърцето си, а след като се оженият, изведнъж се вижда реалният човек, който съвсем не му се нрави, предизвиква в него чувство за раздразнение и тъга по изчезналия образ.

Жената изведнъж вижда, че доскорошният добър и внимателен ухажор изобщо не я обича и не я разбира. Как се е случило това? Ами че той никога не я е обичал, той е обичал образа.

Поразителната разлика между изкуствения образ и естествения човек може да се наблюдава в примера с естрадните звезди, особено за тези, които са ги виждали в битови ситуации.

Не по-малко печална ситуация се получава и тогава, когато жената рязко променя своя външен вид след като се омъжи. Това се случва доста често.

Когато мъжът се влюбва в една жена, особено от пръв поглед, трудно е да се каже кое в нея е предизвикало чувството за любов. Възможно е това да е цветът на косата, възможно е да са очите. Прието е да се предполага, че чувството за любов е предизвикано от цялата съвкупност от външни и вътрешни качества. И когато жената промени своята външност, тя унищожава част от онова, което се е харесало на мъжа, като по този начин отслабва любовта. Дори и тогава, когато след радикална промяна на тоалетите, прическата и грима, всички казват: „Колко красива, привлекателна си станала!“ и подобни изказвания отговарят на действителността. И дори мъжът да се възхити от новата външност на жена си, след известно време неговата любов може значително да отслабне или да изчезне съвсем.

Той е виждал много повече и много по-ефектни красавици от своята сегашна жена, но той е обикнал именно нея, в онзи вид, в който тя е била преди. И изведнъж предишният образ изчезва. И съгласете се, обиквайки новия образ, той изневерява на предишния.

Защо в миналото хората много предпазливо са променяли облеклото си? Няма ли достатъчен избор на платове? Имало е. И коприна е била внасяна отдалече, и сами са могли да тъкат платна, груби или по-фини. Могли са да нанасят всевъзможни мотиви и фигури върху тъканите с различни оцветители или да ги бродират.

Липсвала им е фантазия или средства? Фантазията им е била достатъчно развита, дори в повече. Всеки втори е бил прекрасен художник и моделиер. Достатъчно е да видим старинните къщи: всичките са украсени с дърворезба.

И всяка жена е умеела да бродира, да шие и да плете. Що се отнася до средствата, то не само средно заможните хора, но и богатите не са злоупотребявали със смяната на облеклото си и с разнообразието на прическите. Те се отнасяли много предпазливо към промяната на собствената си външност, стараяйки се да запазят своя образ.

Светът на съвременната мода като в калейдоскоп непрекъснато променя образите, особено на жените.

За индустрията, произвеждаща облекло, рязката смяна е необичайно изгодна: хората изхвърлят все още запазените неща, купувайки нови, модерни, надявайки се, че заедно с тях ще дойде нещо ново, което прилича на щастие. Да, ама не — не идва. Появява се само нов, изкуствено създаден от някого образ, който надява върху себе си самият човек, намирайки се под въздействието на масирана пропаганда и реклама.

Не намирах в съвременните реалности на живота стройна система от начини, помагачи на човека в търсене на спътник или спътница в живота. Нещо повече, започнах да си създавам мнението, че съвременният бит, целият начин за живот са насочени към това тези половинки да не се срещнат никога. Възможно е това положение да е изгодно за някого. Неудовлетвореният от живота човек, който няма цел, смисъл в живота, е изгоден за мнозина, които правят пари. Изгоден е и за имащите власт.

И отговаряйки на въпроса: търсим ли своята половинка — мисля, че трябва да кажем — не, не я търсим. Не умеем да я търсим. И липсват условия за търсене.

СВАТЪБЕНИ ОБРЕДИ

Опитах се да намеря рационални зърна в търсенето на онези, които са ни обречени в обредите от близките столетия. Ще приведа тук няколко типични сватбени обреди. Да разгледаме доколко са рационални или, напротив, примитивни. Аз ще правя своите коментари, но ако не сте съгласни с тях, можете да ги зачеркнете направо в книгата или да ги заличите с коректор, като напишете своите собствени.

Все повече се убеждавам: прав е дядото на Анастасия — ако ние сами не започнем да мислим, ще продължим да възприемаме всякакви глупости като житейска мъдрост.

Няма да ви разказвам за съвременната сватба. Там, освен напиването, полагането на цветя на така наречения „вечен огън“, пътуването с колите, нищо повече не се наблюдава.

Да опитаме да разгледаме по-ранните сватбени обреди.

Ще ви разкажа за типичен за предреволюционна Русия обред, за да го погледнем от гледна точка на деградацията на обществото по отношение на любовта.

Сватосването при пермяците (предишното наименование на народа коми — Бел.пр.). За пермяците сватбата е сложна поради предварителни действия от различен род: трябва да се измоли позволение на собственото началство и на енорийския свещеник, когато бащата се оглежда за невеста за своя син. Според древния обичай, подобен род сватба винаги се решава без участието на жениха и се ограничава само с мнението на роднините и близките познати. И така се решава съдбата на бъдещото благосъстояние на техния най-близък роднина.

Случва се женихът да се запознае със своята годеница едва на годеща, а понякога и в деня на сватбата; рядко се случва младият пермяк сам да си намери невяста. Бащата на жениха сам намира на сина си девойка с богата зестра, като при това търси характер и благодравие в харесалата му девица.

След окончателното решение — при коя девойка да изпратят сватове — започва и самото сватосване. Тази работа винаги се поверява на най-възрастния в семейството, а ако няма такъв, на кръстника или на някой от по-възрастните роднини — изобщо на човек, опитен в подобни работи.

По-нататък се разказва как и какво трябва да говорят сватозетите, но ми се струва, че това вече са напълно безсмислени действия, тъй като е нарушено изначално главното.

Както се вижда, няма и намек за любов между младите при извършването на този обред. Печален е също и фактът, че при цялото оскърбително отношение към енергията на Любовта, се намесва и Бог.

По време на даването на жениха, майката или най-възрастната в дома роднина, донася на масата, постлана с покривка, хляб, предназначен за благославяне на жениха, сол, купешка и домашна бира и запалва свещи пред иконите. Женихът се моли, кланя се на баща си и майка си до земята, измолвайки благословия. После, прочитайки Иисусова молитва, застава зад масата, около която със същата молитва се подреждат всички гости. Те подават един по един на жениха с двете си ръце през масата донесените подаръци или армагани: печено бутче или парче сурово свинско месо, винаги върху хляб, при което всеки казва: „Приемай, млади княже, скъпи подаръци“. Даруването се съпровожда с молитвата „Господи Иисусе Христе“ и прочее. Женихът отговаря на всеки: „Амин — на твоята молитва“, след това приема, също с двете ръце, армаганите. Слага ги първо на главата си, след това на масата и гощава всекиго с бира, по-рядко с вино, изговаряйки Иисусовата молитва и думите: „Пий, наздраве, (еди-кой си)“. На това, разбира се, се отзовава всеки гостенин, към когото се обръща женихът, с думите: „Амин — на твоята молитва“ — и приемайки чашата, се покланя на жениха, изговаряйки: „Дай тебе, Господи, дълголетие, щастие голямо, да си жив и здрав. Само щастие да имаш, да натрупаш добитък, хляб и сол, да получиш княгиня млада. С княгинята да отидеш в църквата, под златни венци да застанеш, закон Божи да приемеш!“. И след това всеки гостенин пие.

Ето още една интересна информация:

Пермячките рядко запазват девствеността си до брака, но женихите не обръщат особено внимание на това и не ги избягват, а

напротив, вземат ги с охота и дори бременни, пресмятайки, че скоро ще имат още един работник.

Разказват се и такива неща, че главите на семействата постановяват: в семейството, считайки дъщерите си за невинни, се оскърбяват от сватосването, карат се и дори прогонват сватове. Понякога дори ги бият, казвайки: „Какво като дъщеря ми е виновна?“

Получава се, че не продължител на рода, заченат в любов, е необходим, а безплатен работник в домакинството.

Много типични елементи в сватбените обреди характеризират нашите прадеди като диви варвари. Искам обаче да отбележа, че всички известни обреди не са традиционно славянски, макар те да са от времето, когато са били забранени от Църквата действително традиционните мъдри обреди, а в замяна не е предложено нищо разумно.

Сваляне на ботушите. В руския народен бит и до днес на места има обичай новобрачната да събува обувките на своя съпруг. Този обичай в древността е символизирил покорност, робско отношение, дори унижение, защото онзи, който събува на другия ботушите, е човек, подчинил се напълно. От историята знаем, че този обичай е съществувал във времената на княз Владимир, както и че дъщерята на Полоцкия княз не е поискала да събуе ботушите на мъжа си.

В Германия, по времето на Лутер, е имало същия обичай — в първата брачна нощ младата съпруга събувала ботушите на съпруга си и ги поставяла в горната част на постелята като знак за господството на съпруга над жена му, на мъжа над невестата (поробената).

Омар и Хербенщайн описват, че по време на тяхното пребиваване в Москва дори на княжеските и боярските сватби се е извършвал ритуалът за събуването на ботушите и трикратно удряне с камшика, които заедно с армаганите, се поставял в раклата. Този обред продължава да се спазва в Литва до управлението на крал Ягелон, но и до днес се е запазил в селския бит.

Както виждате, събуването на ботушите и възприемането на невестата като робиня невярно се поднася като традиционно руски обред. В докняжеска Русия робството не е съществувало. Следователно, този обред не е традиционен за нашия народ, а привнесен и неприет от народа.

Но още по-глупава, жестока и безнравствена ми се струва следната ситуация, типична за сватбените обреди дори през XVIII–XIX век при много народи.

Веднага щом сервираат на масата последното ястие, тоест печеното, кумът завивал блюдото с печеното, както и баницата и солницата в покривката и ги отнасял в постелята, където след него отвеждали и младите. На вратата кумът, предавайки в ръцете на мъжа й младоженката, й изнася нравоучение и й дава съвети как да живее с мъжа си като семейство. След приближаването на младите към леглото жената на хилядника, облечена в две шуби, едната — нормално, другата — наопаки, ги обсипва със зърно, пари и хмел, дава им да хапнат, преди да си легнат.

На следващата сутрин всички участници в сватбата влизат в спалнята, повдигат със стрела завивките на младоженците и по известни признаци определят непорочността на младоженката.

Тази част от обреда може да се приеме за най-страшната и най-извратената, дори младоженците да се обичат. Пред очите на всички гости младите, напили се и наядли се, трябва да отидат в спалнята, за да осъществят задължително интимната близост. С похотливи погледи гостите ги изпращат и напътстват.

Първо, след всичките предсватбени и сватбени перипетии, огромното количество изпит алкохол и обилната храна е най-добре новобрачните изобщо за известно време да се въздържат от близост, за да избегнат зачеването на дете в такова състояние.

Второ, защо изобщо младоженците трябва да встъпват в близост непременно в този ден, а след това и да дават доказателства за това на събралите се, жадни за зрелище. Ами ако за девойката именно този ден е неблагоприятен, заради женската ѝ природа? Изобщо, този обред прилича на съешаване на животни и дори по-лошо.

На никого дори няма да му хрумне да поведе насила към кучето кучката, кравата — при бика или овцата при овена, ако те не са се разгонили. А при хората — „Хайде, върви, сношавай се, иначе ще бъдеш опозорена.“ Ето каква история ми разказа един седемдесетгодишен старец, след като разбра, че изучавам различни брачни обреди:

— Живеех на село, когато се ожених. Намерих си невеста по любов, тиха, добра, наричаше се Ксюша. Беше на деветнадесет, а аз —

на двадесет. Половин година се заглеждахме, обикнахме се.

Първият ден на сватбата беше към края си, когато ни изпратиха двамата да спим в отделна стая. Пред вратата поставиха пазач, а на сутринта трябваше да дойдат за чаршафа, за да го покажат на всички да видят: дали по него има кръв или не. За нас с Ксюша настана отговорен момент. А аз, може би от сватбените вълненията може би съм изял нещо неподходящо, но чувствам: нищо не мога да направя с Ксюша. Тя се опита да направи — и така, и иначе, и гърдите си разголи неумело, целува ме, а после се съблече.

Само че в мен нищо не отреагира на нейните ласки и разсъбличане. Нищо не ставаше с моята мъжественост. Аз още повече се смутих и обърках. Седнах на леглото, обърнах глава към стената. Чувствам, че Ксюша прилепи бузата си към моя гръб, потръпва, а по гръба ми се стичат сълзите ѝ. Тук и аз самият от мъка заплаках. Така си седим в леглото и режем. По едно време ѝ казвам:

— Ти, Ксюша, не се страхувай, ще призная пред всички, че аз съм виновен.

А тя ми отговаря:

— Не може, ще ти се смеят.

А на разсъмване тя с пръст разкъса каквото трябваше, и кръвта потече. После показвахме чаршафа на гостите, дошли да пийнат нещо за махмурлука. Те викат полупияни, шегуват се и крещят „Горчиво“ преди всяка чашка.

Половин година живяхме с Ксюша на село, след това заминахме за града, разведохме се. Така при мен за половин година нищо не се получи. Ожених се за друга жена, четири деца имам, трима синове и дъщеря, имам и внуци. Но тази сватба няма да забравя през целия си живот. А Ксюша помня и до днес.

В ЗАЧАТИЕТО НА ЧОВЕКА УЧАСТВА НЕ САМО ПЛЪТТА

Онези, които са чели Родовата книга(7 книга от поредицата, ИК „Аливго“, 2003), вероятно помнят: ведруският сватбен венчален обред завършва със зачатие на дете от влюбените Любомила и Радомир.

Но тогава аз не съм питал Анастасия има ли някакви особености при ведруската цивилизация при зачеването на деца и изобщо струва ли си да се обръща на това особено внимание. Но тя, сякаш почувствала възможността за въпрос, сама ми каза:

— Ведрусите много добре са разбирали същността на зачеването на техните деца. Но засега не зная как да го обясня на разбираем език.

По-късно, след разговора с дядото на Анастасия и търсенето на обреди у различните народи, способни да съхранят любовта в семейството, аз получих информация за зачатие и проумях: не Анастасия, а аз не бях готов да разбера казаното от нея, пък и засега този въпрос все още не е изучен в достатъчна степен от нашата съвременна наука.

Учените се опитват да клонират хора, но ако успеят, те ще получат същество, което само външно прилича на човек, тъй като в момента на зачатие участват не само сперматозоидът и яйцеклетката, но и нещо невидимо, неосезаемо като материя.

По-нататъшното изложение на получената информация е възможно да шокира някого. Половин година размишлявах дали трябва да я споделям с читателите или не. В края на краищата реших — струва си. Ето за какво става дума.

В наши дни множество живеещи на Земята семейства, без самите те да го подозират, възпитават и отглеждат не съвсем свои деца. За това съществуват сериозни доказателства.

В научния свят се използва терминът телегония, познат в медицината като „синдром на първия самец“. За телегонията се стараят да говорят колкото се може по-малко. Какво представлява това явление?

Историята му започва преди около 150 години в Англия, когато лорд Мартън решава да отгледа порода свръхиздръжливи коне. За целта той кръстосва породиста английска кобила с жребец-зебра. Но потомство не се ражда поради генетичната несъвместимост на тези два вида. След известно време същата чистокръвна английска кобила кръстосват с расов английски жребец. Кобилата ражда жребче, но... с явно изразени ивици на зебра.

Лорд Мартън нарекъл това явление телегония.

В своята практика ветеринарите и животновъдите се сблъскват с това явление много често. Например, всеки развъдник за кучета бракува дори и най-породистата кучка, ако тя е имала връзка с непородист помияр. От такава кучка никога вече няма да се родят породисти кученца, дори да се сношава с най-породистите мъжкар.

Гълъбарите веднага убиват дори най-скъпата и от елитна порода гълъбица, ако се е съeshавала с непородист мъжкар. Практиката показва: тя никога повече няма да има породисти птичета.

Учени от различни страни провеждат изследвания, показващи, че това явление се разпространява и върху хората.

Известни са случаи на раждане на дете с черен цвят на кожата при бели съпрузи. Има случаи, когато на бял свят се появява чернокожо бебе вследствие връзката с чернокож мъж на бабата или на майката на родилката. Причината за това явление е предбрачна връзка на девойката или на някой от роднините ѝ по пряка линия, когато първият им сексуален контакт е с чернокож мъж.

Но това са явно изразени факти. А колко от тях не са толкова явно изразени? Огромен брой. Защото днес предбрачните връзки са нещо нормално. А щом това е така, не може да се обвинява жената, че тя се омъжва не девствена. Нашето общество, чудовищната пропаганда на секса, сексиндустрията са я направили такава.

На Запад родителите снабдяват своите деца-ученици с презервативи, знаейки, че те вече не са девствени. Но те не знаят, че никакъв презерватив няма да ги спаси от „синдрома на първия самец“ или от телегонията. За това говорят конкретни случаи от живота на хората и животните.

Много древни учения и религии също споменават за телегонията, наричайки синдрома с други думи. Но това изобщо не променя същността. И учените, и древните мъдреци смятат: първият

мъж в живота на девственицата оставя своя отпечатък върху духа и кръвта, той оформя психическия и физическия портрет на децата, които тя после ще роди. Всички други мъже, които встъпват в интимна връзка с тази жена с цел зачеване на дете, ѝ дават само своето семе и плътски болести.

Не се ли крие тук причината за масовото неразбирателство между бащи и деца, а дори и деградацията на цялото съвременно човешко общество?

Многобройни конкретни примери говорят за участието на някаква енергия в зачатието. Но ако е така, то не само науката, но и всички хора трябва да знаят за това. Нашите недалечни прадеди вероятно са предполагали за последиците. Те са се стараели строго да следят встъпващата в брак девойка непременно да е девствена. Вероятно именно по тази причина много народи са имали традиция по време на сватбата да заключват в отделна стая младоженците, след това да изнасят и да показват на присъстващите чаршаф с петна от кръв, които потвърждават девствеността на младоженката. Но по-древните ни прадеди са смятали девствеността за недостатъчен фактор за раждане на продължител на рода. Те твърдели, че ако жената по време на интимна близост с един мъж мисли за друг, ще се роди дете, което ще прилича на онзи, за когото тя е мислила.

Тези твърдения свидетелстват за това, че древните хора са предполагали, а може би са знаели със сигурност — най-важното във всяко занимание е мисълта. По-точно, енергията на мисълта.

Явлението телегония също говори за това. Жената, вероятно на подсъзнателно ниво, пази в паметта си сведения за своя първи мъж, в резултат се ражда дете, което напълно или частично прилича на него.

В началото предполагам: не трябва да пиша на тази тема, за да не предизвиквам у децата, техните родители и съпрузите неприятни въпроси. Нека са щастливи в своето незнание. Щастие обаче нещо не се наблюдава.

И, вероятно, не се наблюдава включително и заради липсата на култура на зачатието.

Отдавна вече се поставя въпросът за сексуалното възпитание на децата, в училищата спорят дали да го въвеждат или не. Ако това предполага само обучение на децата да използват презервативи, то е безсмислено да се въвежда. Ако на децата се разкаже за главното

предназначение на жената, за правилния подход и отговорността при зачатието на деца — този предмет е жизнено необходим. Но за целта преподавателите трябва да познават самата същност на въпроса, да има съответната литература. Необходимо е да се говори за това, а в средствата за масова информация, за съжаление, днес ние виждаме само пропаганда на секса.

В така наречените демократични страни много се говори за свободата на човека. Но може ли да се смята за свободен човекът, от когото скриват жизненоважни въпроси от неговото битие, а в замяна му подхвърлят с помощта на така наречената свобода на словото извращения, предлагани като благо? При такава ситуация човекът е свободен само от истинския, щастлив човешки живот.

Въпреки всичко, аз нямаше да пиша за телегонията, ако не бях разбрал от Анастасия как може да се поправи ситуацията, дори ако омъжващата се жена е имала връзки с други мъже.

Нещо повече, оказа се, че ведрусите са имали специален обред, с помощта на който може да се направят „чуждите деца“, родни по кръв и по дух.

За явлението, което съвременната медицина нарича „синдром на първия самец“, нашите прадеди-езичници, а още повече ведрусите, са знаели доста неща. И с помощта на определени обреди са предпазвали младежта от него.

С помощта на определени обредни действия влъхвите също са могли да изтрият генетичния код на „първия самец“ и спасявали дори изнасилените по време на вражеските набези девойки. Като доказателство за това те не се страхували да женят дори собствените си синове за тях.

Има, обаче, едно „НО“. Езическите, а още повече древноведруските обичаи, е невъзможно да бъдат разбрани и повторени само с помощта на познаването на тяхната външна страна. Те трябва да се почувстват и усетят.

Няма смисъл да пиша — трябва да се обича истински, трябва съзнателно да се готвим за появата на детето, то трябва да се ражда непременно вкъщи, на онова място, където детето е било заченато...

Какъв е смисълът да напиша, че за запазване на любовта в семейството завинаги трябва да се съединят трите точки, трите чувства, трите плана на битието? Само с ума това не може да се

разбере, това трябва да се почувства. Да се чувства философията на прадедите.

И първото необходимо действие може да бъде само покаянието пред прадедите, които днес наричаме езичници, които сме оклеветили, които сме предали. Предали сме традиционната славянска култура на нашите бащи и майки. Култура, просъществувала десетки хилядолетия.

Ние наричаме християнството традиционно за Русия. А то съществува едва хиляда години и изобщо не попада в категорията „традиционно“.

Защо е нужно покаянието? Ами по простата причина че ако продължим да смятаме нашите прадеди за диваци, тъпи варвари, както ни се внушава усилено, но прилагаме техните обреди, те няма да бъдат действени. Защото всичките им обреди са основани на познаването на Космоса, предназначението на планетите, на познаването на силите на психическата енергия, силата на мисълта.

С помощта на техните обреди ние се опитваме да включим колосалната енергия на нашата мисъл, но положителен резултат няма да получим, тъй като друга наша мисъл ще окаже противодействие: „Те са били глупави“.

Парадокс. Ти си глупак, но твоите действия са прекрасни. Едното изключва другото или едното противоречи на другото.

Може би, затова крият от нас истината за културата на нашите прародители? Невежи и объркани, откъснати от своите корени хора полесно се управляват. Може би това е наказанието Божие над нашата цивилизация? Народната мъдрост гласи: „Каквото посееш, това ще пожънеш“. Ние сме скъсали връзката със своите прадеди и в резултат — късаме свързващите ни нишки между нас и нашите деца.

Може да се съди за по-високата култура на нашите прадеди-езичници по въпроса за зачатието на деца по все още запазилите се традиции в съвременен Китай и особено в Япония, където мъжът и жената преди да встъпят в интимна близост за зачеване на дете, преминават през специален очистващ обред. В Древен Китай, Япония, Индия, Древна Гърция, а това са традиционно древноезически страни, отделят огромно внимание на предпоставка за зачатието.

В такъв случай, какво да правят онези, които желаят да имат добро и здраво потомство? Дали е необходимо в началото да се отдели

много време за изучаване на множеството трактати на тази тема, помагачи в избора на жена и съпруг, при възпитанието на децата?

Веднага ще отбележа, че няма необходимост да се губи време за изучаването им. Няколко години от живота си посветих само за запознаване с тях и разбрах — всичките огромни трудове на ведрусите са събрани в система от прости, весели и рационални обреди за всички случаи в живота. Създава се впечатлението, че в създаването на тези обреди им е помагал сам Бог, както и в разбирането за същността на човешкото битие.

Преди да се опитаме да използваме опита на нашите прадеди, трябва да определим — на кои.

Имам предвид: преди колко години, каква територия от днешната Русия са населявали нашите прародители?

Както е известно, историческата литература, включително и рускоезичната, разказва за живота на хората в Египет и Рим с петхилядолетна давност. В тези страни са правени и продължават археологически разкопки, натам, се насочват огромни потоци туристи.

За Русия дори в родната историческа литература се разглежда само период от хиляда години.

На територията на нашата държава сякаш е имало някаква непълнота или осакатеност на цивилизацията, или изобщо нищо не е имало. Но така ли е това?

Или някой умишлено скрива от нас нашата история? Да, скрива я. Аз вече съм писал за това, но сега представям археологическата информация.

Ще ви разкажа за Аркаим, мястото, което има непосредствено отношение към въпроса за телегонията. Според думите на дядото на Анастасия, именно там преди 3500 години е било направено най-великото откритие.

В ДЪЛБИНИТЕ НА ИСТОРИЯТА

АРКАИМ — АКАДЕМИЯТА НА ВЛЪХВИТЕ

През 1952 години спътници предават на Земята снимки на няколко необикновени кръга, отчетливо очертани на повърхността на Южно-уралската степ. Изкуственият произход на тези кръгове не предизвиква у никого съмнения. Но никой не може точно да каже какво е това.

В същото време в научните и окултните кръгове се разгаря спорът за това къде да се търси прародината на индоевропейците. Учените не без основание предполагат, че много европейски народи, както и народите от Индия, Персия и част от Азия някога са имали общ корен — загадъчен народ — праиндоевропейците.

Мнозина изследователи са мечтали да намерят останките на страната, в която е живяла легендарната бяла арийска раса. Изследователите са се стремили поне да се докоснат до загубените древни съкровени знания, които са владеели древните арийци.

Когато започват разкопките в Аркаимската долина, археолозите съобщават, че са открили древен град, чиято възраст е повече от четиридесет века и че в него са живели хора от най-древната индоевропейска цивилизация. Изследователите определят Аркаим едновременно и като град, храм и обсерватория.

Който се интересува от хипотезите на учените, може да се запознае с тях в специализираната литература.

Ще ви предам онова, което ми разказа за Аркаим дядото на Анастасия. Логиката на неговото мислене е значително по-точна и интересна от тази, върху която са построени научните хипотези.

Той веднага ми каза:

— Аркаим не е град и не е храм. Що се отнася до обсерваторията — това е вярно, но не тя е главната. Аркаим е нещо като академия, така може да се нарече със съвременен термин. В Аркаим са живели и работили учителите на влъхвите. Тук те са се занимавали с изследвания на Вселената, определяли са взаимовръзките между космическите тела, тяхното влияние върху човека. Своите най-велики открития те не са записвали и не са споделяли пред големи аудитории с

дълги речи. От многогодишните изследвания те са извличали есенцията на обредите, поднасяли са ги на народа, наблюдавайки след това доколко са действени. При необходимост са внасяли корекции. Продължителните изследвания те могли да обобщят и изразят с една или две кратки думи, зад които е стояла същността на откритието.

Например, има много древни празници: Меден Спас (от Спасител — едно от имената на Иисус Христос), който се празнува на 14 август (Успение Богородично), а на 19 август (Преображение Господне) — Ябълков Спас^[1].

В хода на продължителни изследвания и наблюдения, влъхвите определят: — преди изчислената дата ябълката няма значима полза за човек, дори да е узряла. И работата не е само в ябълката. Преди Ябълковия Спас узряват много полезни за човека ягодоплодни, хранителни растения и кореноплодни. Ако човекът започне да използва в храната си ябълки, той не оставя място за по-полезния продукт в този момент.

Именно влъхвите определят, че в природата съществува разумна и логична последователност за узряване на плодовете. Тази рационална и здравословна последователност представлява онази Божествена диета за човека, която през вековете напразно ще търси науката.

За това как са се провеждали тези изследвания, може да се напишат многотомни трактати.

Но влъхвите не са се занимавали с това, не са товарили хората да се запознават с тях: поднасяли са им готовия извод в няколко думи. А хората са вярвали на влъхвите. Техните съвети винаги са потвърждавани от живота.

При това има огромна разлика между ведруските влъхви, в сравнение с мъдреците на Гърция, жреците на Египет и днешните учени, които се смятат за велики. Влъхвата не е получавал за своите най-големи открития никакви звания и награди, не е могъл да трупа богатства и не е имал никаква власт, както например жреците в Египет. И никога никой не се е кланял на влъхвата както се покланят днес на мнозина така наречени духовни йерарси. Единственото, което е получавал влъхвата, пристигайки в някое селище, е било храна, дрехи и обувки — ако са били износени, и място, където е могъл да си

почине, но понякога той е отказвал подслон и е спял под открито небе. Получавал е още искреното, неподправено уважение на хората.

Това положение през вековете са избирали най-добрите от мислителите народни и учителите.

Според идеите на влъхвите, хората, които са им благодарни, са строили за тях съоръжения, подобни на Аркаим, където те са идвали, за да размишляват и са могли да обменят мисли помежду си. Там те са споделяли, като пред висш научен съвет за своите открития, описвали са създадените на тази основа обреди.

Хората често дори не са знаели кой стои зад един или друг обред, на кого да благодарят за мъдрия, ефективен и полезен обред и ритуал.

Например, един влъхва, най-великият в историята на човечеството, философ, астроном и психолог, деветдесет години е посветил на изследването по какъв начин може да се неутрализира явлението, наричано днес телегония.

Той намерил този начин и оставил на хората полезен обред с продължителност само петнадесетина минути. Наистина, подготовката за него е значително по-дълга. Ти, Владимире, помоли Анастасия, възможно е тя да ти разкаже за него.

Веднага ще кажа: този обред може да има полза днес само чрез разбирането на чувството за любов, което са изпитвали нашите далечни прадеди, чрез вникване във философията на тяхната любов. Колкото по-далеч в миналото успееш да проникнеш с мисълта си, толкова по-добре ще разбереш обреда...

За да се убедим във верността на казаното от дядото на Анастасия за предназначението на Аркаим, нека се запознаем с неговата архитектура.

Аркаим има формата на кръг с външен диаметър около 160 метра. Както се вижда, за град това е доста тесничко. Но аз ще го наричам град, както правят засега учените.

Обкръжавал го е двуметров ров, пълен с вода. Външната му стена е много масивна. При височина 5,5 метра, тя е с пет метрова ширина. В стената са прокарани четири входа. Най-големият е югозападният, останалите три са били по-малки, разположени на противоположните страни.

Влизаният в града веднага попадал на единствената околоръстна улица, широка около 5 метра, отделяща жилищата,

разположени в съседство с външната стена от вътрешния пръстен стени.

Улицата била покрита с дървена настилка, под която по цялата ѝ дължина била изкопана двуметрова канавка, съединяваща се с външния ров. По този начин градът имал отводняваща канализация: излишното количество вода, просмуквайки се през дървената настилка, е попадало в канавката и след това — във външния ров.

Всичките жилища, граничещи с външната стена, като парченцата на лимона, имали изходи на главната улица. Открити са само 35 жилища от външния кръг. Дори за село техният брой е твърде малък.

След това се вижда загадъчният пръстен на вътрешната стена. Тя е била още по-масивна от външната. При триметрова ширина е достигала седем метрова височина.

Тази стена, според данните от разкопките, няма проход, освен малък пробив на югоизток. По този начин 25-те вътрешни жилища, идентични на жилищата от външния кръг, стават практически изолирани от другите с висока и дебела стена. За да се влезе от малкия вход във вътрешния пръстен, трябвало да се премине по цялата дължина на околоръстната улица. Това е имало скрит смисъл. Влизаният в града е трябвало да измине пътя, който изминава Слънцето. Централният площад на Аркаим е с почти квадратна форма с размери, примерно 25 x 27 метра. Съдейки по следите от огньовете, разположени в определен ред, това е бил площад за извършване на някакви обреди.

По такъв начин схематично виждаме изобразена Мандалата — квадрат, вписан в кръг. В древните космогонични текстове кръгът символизира Вселената, квадратът — Земята, нашият материален свят. Древният мъдър човек, прекрасно познаващ подредбата на телата в Космоса, е виждал колко хармонично и естествено е устроен небесния ред. И затова при строителството на града сякаш отново е създавал Вселената в миниатюра.

Аркаим се е строил по предварително проектиран план като единен сложен комплекс, ориентиран с най-голяма точност спрямо астрономическите обекти. Рисунката, образувана от четирите входа във външната стена на Аркаим, представлява свастика, насочена по посока на движението на Слънцето.

Свастиката (от санскр. — „свързана с благото“, „благоприятен“, „щастлив“; кръст с пречупени наляво или надясно рамене) — е един от най-архаичните сакрални символи, срещани се през палеолита при много народи по света. Индия, Древна Русия, Китай, Египет и дори държавата на загадъчните май в Централна Америка — това е непълната география на присъствието на този символ. Свастиката може да се види и на старите православни икони. Тя е символ на Слънцето, успеха, щастието, създанието. Свастиката с противоположна посока на движението на енергията при древните руси символизира тъмнината, разрушението, „нощното Слънце“. Както се вижда от древните орнаменти, в частност на арийската керамика, намерена в околностите на Аркаим, някога са се изобразявали и двете свастики. Това има дълбок смисъл. Денят сменя нощта, светлината тъмнината, новото раждане се редува със смъртта — и това е естественият ред във Вселената. Затова в древността не е имало „лоша“ и „добра“ свастика — тя се е възприемала в нейното единство (като енергиите Ин и Ян на Изток).

Отвън Аркаим бил красив: идеално кръгъл град с възвишаващи се кули при вратите, с горящи огънове и красиво оформена фасада. Навярно, това е било някаква сакрална украса, с определен смисъл. Всичко в Аркаим е проникнато със смисъл.

Всяко жилище е опирало с единия си край до външната или вътрешната стена и е излизало на главната, околоръстна улица или на централния площад. В импровизираното преддверие е имало специален водосток, който се е вливал в канавката под главната улица. Древните арийци са имали канализация. Нещо повече, във всяко жилище е имало кладенец, печка и малко куполообразно хранилище.

От кладенеца над нивото на водата се разклонявали две тръби. Едната е водела към печката, другата — към куполообразното хранилище. Защо? Всичко е гениално просто. Знаем, че ако надникнем в кладенец, от него винаги лъха прохладен въздух. В арийската печка този прохладен въздух, преминавайки по едната тръба, създавал тяга с такава сила, че тя е позволявала да се лее бронз без използване на духала! Такава печка е имало във всяко жилище и на древните ковачи им е оставало само да усъвършенстват майсторството си, съревновавайки се в своето изкуство! Другата тръба, водеща към хранилището, е осигурявала в него ниска температура.

Известният руски астроархеолог К.К. Биструшкин е провеждал изследвания в Аркаим, разглеждайки го като древна астрономическа обсерватория и е стигнал до следния извод:

Аркаим е не просто сложно съоръжение, той е истинска загадка. При изучаването на неговия архитектурен план веднага се забелязва сходство с известния паметник Стоунхендж в Англия. Например, диаметърът на вътрешния кръг на Аркаим в повечето източници е 85 метра, а всъщност представлява окръжност с два радиуса — 40 и 43,2 метра. Опитайте се да го начертаете! Радиусът на пръстена „Трапчинката на Обри“ в Стоунхендж също е 43,2 метра! И Стоунхендж, и Аркаим са разположени на една и съща ширина, и се намират в центъра на долина с чашкообразна форма. Между тях разстоянието е почти 4000 километра...

Учените-изследователи казват: „Обобщавайки всички получени факти, може да се каже, че Аркаим е древна обсерватория“. При измерванията и наблюденията са използвани изгревът и залезът на светилата (Слънцето и Луната) на хоризонта. При това се е засичал моментът на „откъсването“ (или докосването) на долния край на диска, което позволява най-точно да бъде засечено мястото на това събитие. Ако наблюдаваме изгревите на Слънцето ще забележим, че точката на изгрева всеки ден ще се премества от предишното място. Достигайки максимално на север на 22 юни, тази точка след това се придвижва на юг, достигайки до другата крайна точка — 22 декември. Такъв е космическият ред. Броят на отчетливо видимите точки за наблюдение на Слънцето са четири. Две от тях — точките на изгрева на 22 юни и 22 декември — и двете такива точки на залеза — от другата страна на хоризонта. Добавете още две точки — моментите на равноденствието на 22 март и 22 септември. Това е давало достатъчно точно определение за продължителността на годината. Но през годината има и много други астрономически значими събития. И те може да се отбелязват с помощта на другото светило — Луната. Независимо от сложността на нейното наблюдение, древните хора все пак са познавали законите за нейното движение по небосвода. Ето някои от тях:

1) Пълнолунието, падащо се близо до 22 юни, се наблюдава при точката на зимното слънцестоене (22 декември) и обратното.

2) Събитията, свързани с Луната, които се променят и зависят от точките на слънцестоенето с цикъл от 19 години (възходяща и низходяща Луна).

Аркаим като обсерватория е позволявал да се проследява и движението на Луната. На тези огромни стени-кръгове е могло да се фиксират само 18 астрономически събития! Шест, свързани със Слънцето, и дванадесет, свързани с Луната (включително „високата“ и „ниската“ Луна). За сравнение: изследователите на Стоунхендж са успели да отделят само 15 небесни събития.

Освен тези удивителни събития са били получени и други данни: аркаимската мярка за дължина е 80 сантиметра. Според това центърът на вътрешния кръг е разположен спрямо центъра на външния на 5,25 аркаимски мерни единици, което е близко до ъгъла на наклона на лунната орбита — 5–9 (± 10 минути). Според мнението на К. К. Биструшкин, това отразява съотношенията между орбитите на Луната и Слънцето (за земния наблюдател). Външният кръг на Аркаим е свързан с Луната, а вътрешният — със Слънцето. Нещо повече, астроархеологическите измервания показват връзка на някои параметри на Аркаим с прецесията на земната ос, а това вече е „висш пилотаж“ дори в съвременната астрономия.

И така, Аркаим дори с доста условности не може да се нарече град. В много малките стаички на постройките му няма възможности да се сместиш със семейството. Но те подхождат идеално за философски размишления и усамотяване.

Това, че в древността влъхвите са били почитани като мъдреци и учители, е известно на историците. Следователно, Аркаим като един от най-големите научни центрове, може да принадлежи само на влъхвите. Други учени в тези времена просто не е имало.

Това, че влъхвите са пресмятали и коригирали обредите въз основа на знанията си за Космоса, също е известно.

Въпросът е — къде са сега знанията за тези уникални обреди? Какво мракобесие ги е унищожило или ги крие от хората?

[1] Ябълков Спас — На 14 август в църквата се носи буркан с мед, който се освещава. Смята се, че лекува всякакви болести; това е първият мед, който се вади през годината. На 19 август се вярвало, че за пръв път могат да се опитат ябълките от новата реколта. Носят се за

освещаване в църквата, а след това част от тях се раздава на болните и просяците. — б.пр. ↑

КАКВО Е ИСКАЛ ДА КАЖЕ СУНГИР?

А сега представям на вашето внимание още по-сензационна информация, пред която бледнеят пирамидите на Египет и развалините на Древния Рим.

Тази информация също е необходима. Както казваше сибирският отшелник, за да разберем по-добре явленията и нивото на знания за мирозданието на нашите прародители. А за целта трябва да се върнем колкото се може по-назад в историята.

Той казваше:

— Ако мисълта се насочи и настрои за връщане назад в миналото, например преди 3000 години, ще започнеш постепенно да усещаш знанията на тези три хилядолетия. Ако е за пет хиляди — ще е за този период, но не всички ще можеш да разбереш. Необходими са знания минимум отпреди деветнадесет хилядолетия.

Такова връщане назад в историческото минало на нашата страна изглеждаше абсолютно нереално. Бях готов вече да замина в Индия, в Тибет, казват, че там може да узнаем повече за нашите прадеди, отколкото в страната. Но не се наложи да ходя никъде. Всичко се оказа наблизо и сега предлагам на всеки четящ тези редове да отведе мисълта си за нашите прародители, живели преди повече от деветнадесет хиляди години.

Археологическата находка, за която ще ви разкажа, е направена случайно под град Владимир, който по различни официални данни, е приблизително на 1015 години.

През 1955 година при разработване на кариера за добив на глина за Владимирския керамичен завод, един от работниците, А. Ф. Начаров, забелязва в издълбаната земя кости на много едро животно, лежащи на дълбочина 3 метра. Съобщават на археолозите за находката...

Още първите разкопки зашеметяват учените. Намерените в некрополите останки от хора, украшения и предмети за бита свидетелстват за някаква много древна култура. Следващите

изследвания показват, че нашите прадеди са дошли по бреговете на река Клязма още през епохата на древния каменен век, преди около 25 хиляди години.

Някой може да си помисли: те са ходили на четири крака, носили са необработени кожи и сопи. Не. Учените били поразени от друг факт.

Около скелетите и върху тях самите имало множество украшения. С тяхна помощ било възстановено облеклото на древните хора. То се оказало подобно на комбинезон или на напълно цивилизовано облекло.

Находката била такава, че по-лесно било да се отнесат тези останки към погребение на извънземни, в противен случай трябва да преразгледаме целия си исторически светоглед и схващания за миналото.

Държавният историко-краеведчески музей във Владимир е отделил една от своите зали за експозиция, посветена на тези уникални находки.

Издадена е рекламна брошура, в която се казва, че Сунгир е най-интересният археологически паметник в Русия и е добре известен на всички археолози в света. Тук нееднократно се провеждат международни научни симпозиуми.

Сунгир е едно от най-северните поселения на древните хора в зоната на Руската равнина и на територията на Владимирска област. По богатството на предмети и запазеността на толкова древните останки то няма равно на себе си в света.

Благодарение на съвместните усилия на археолози, геолози, палеонтолози и палеоботаници, ние можем да си представим как са живели хората в онова толкова далечно време.

Тук, в края на ледника, е започвала тундрата, покрита с редки островчета хвойна, борови, брезови и елови горички. Животинският свят е бил многообразен.

Както се казва в брошурата: „Древните сунгирци са ловували северни елени, диви коне, полярни лисици, росомахи, бизони, кафяви мечки, вълци, зайци; стреляли са по тетреви, диви кокошки, сребристи чайки. И, разбира се, по мамути — огромно, измряло днес животно с почти четириметров ръст и с тегло 6 тона. Той е бил желан трофей: месо, кожа, незаменима при строителството на жилища, и бивни — траен и благороден материал за изработване на оръжия и украшения“.

Много интересен е инвентарът от кости и рога: мотички, острия, наконечници и мъниста от бивни на мамут, украшения от кучешките зъби на полярна лисица. Рядко произведение на първобитното изкуство е малка плоска фигурка на конче с голяма глава. Прочутото сунгирско конче е украсено с точковиден орнамент и червена охра. Броят на точките на фигурката, кратен на пет, свидетелства за използването на петична система за броене от обитателите на селището. А седмичната — за знанията на хората, живели преди 25 хиляди години. Но световна слава на селището Сунгир донасят уникалните погребения, на древните хора.

През 1964 година в голямо парче скала с цвят на охра, е открит череп на жена, а по-долу — останки на възрастен мъж. На гърдите му има огърлица от речни камъчета, на ръцете 25-пластинкови гривни от бивните на мамут, на черепа, по дължината на ръцете и краката, и върху тялото — на редове лежали почти 3,5 хиляди мъниста. Тяхното разположение върху скелета позволило да се реконструира бродираният костюм на древния сунгирец. Той напомнял кожените дрехи на съвременните арктически народи.

На дъното на плиткия гроб са открити нож и стъргало от кремък. Точно толкова богато се оказва погребението, открито след пет години.

В гроба са погребани останките на възрастен човек без череп. До него имало мъниста от бивни, пръстен и двойка рога от северен елен. Но по-надолу, на дълбочина 65 сантиметра под горното погребение, се намирили два детски скелета.

Момче — на 12–13 години и момиченце — на 7–9 години, са положени в гроба в изпънато положение, плътно притиснати с главите си един към друг. В „задгробния свят“ децата били съпровождани от ловно оръжие, изработено от бивните на мамут: 11 метателни копия, 3 кинжала и 2 копия. Особено интересни са копията от разцепени и изправени бивни с дължина 2,5 и 1,5 метра. В погребението също така са намерени направени от бивните на мамут жезли, много изразителни фигурки на кон и мамут, дискове с дупка, имащи, видимо, церемониално значение и свързани с култа към Слънцето и Луната. Дрехите на децата също били бродирани с хиляди мъниста, а на гърдите са се закопчавали с костени карфици. Отзад на дрехите имали наниз с мъниста, имитиращи животински опашки.

Тази находка свидетелства за сложния обред при погребението на мъртвите и за развитите религиозни вярвания на древните хора от каменния век. Може с увереност да се предположи, че те са вярвали в задгробния живот.

От 1956 година и до днес, с малки прекъсвания, в Сунгир се провеждат комплексни археологични изследвания. Почти 20 години тези работи ръководи известният археолог, докторът на науките Отто Николаевич Бадер. Антропологът академик М.М. Герасимов и неговите ученици Г.В. Лебединская и Т.Н. Сурни не успяват да реконструират външния облик на древните сунгирци.

Както се знае, по черепите антрополозите с достатъчна точност могат да възстановяват лицата на хората. Появява се рядката възможност да се видят лицата на древните хора. Аз се възползвах от тази възможност. Напълно осмислено, мъдро е лицето на възрастния мъж. Малко тъжно — на момиченцето и замислено — на момченцето.

Колкото до предположенията за лова, особено на мамути, изглежда са малко неточни.

Доведох в уникалната зала на Владимирския музей дядото на Анастасия. Старецът бавно премина покрай всички витрини с експонати, без да се задържи пред нито един. След това застана по средата на залата и се поклони четири пъти, обръщайки се при всеки поклон на деветдесет градуса. Когато му разказах за изводите на учените, той много неща опроверга, казвайки следното:

— Тези хора, Владимире, никога не са ловували мамути. Мамутите са били техни домашни животни, много добри помощници в стопанството, средство за превозване на товари. Те са извършвали повече видове работа, отколкото днешните индийски слонове.

Яздейки мамута, тези хора са могли да късат плодове от високите дървета и да ги събират в плетени торби и кошници, а след това са ги транспортирали там, където трябва.

Мамутът е плевил родовете поляни от младите фиданки на настъпващата към поляната гора. Получавайки команда разклащал, а след това е изскубвал дърветата, разширявайки поляната. При необходимост от преселване от едно място на друго, хората са

товарили върху мамута домакинството си и продоволствените си запаси.

Това е много добро и трудолюбиво домашно животно. Дори малко дете е могло с пръстчета да хване мекия край на неговия хобот и да го води след себе си.

Децата често са си играели с мамутите, като са ги карали да пълнят хобота си с вода, а след това да ги поливат.

Мамутът е изпитвал удоволствие да гледа как подскачат и радостно пицят малките дечица.

Огромно блаженство доставяло на мамута, когато със специален инструмент, приличащ на гребло, са разчесвали козината му. Човекът я е събирал, перял, сушил, а след това я е използвал за собствени нужди, например за постелята си.

Тези хора не са имали нужда да ловуват мамути. Дори според информацията, която си прочел в брошурата, може да се определи това. В нея има доста противоречиви неща.

— А защо са противоречиви?

— Помисли сам. Изброява се сума дивеч, който може много лесно да се хване с помощта на специални капани и в нужното количество. Като убие мамут, тежащ 6 тона, човекът не би могъл да изяде всичкото му месо.

— А ако има много хора?

— Не е могло да има много хора. В древността хората не са живели така компактно, както сега в градовете и селата. Всеки род си е имал свои територии. Всяко семейство си имало свой дом. На площ 3 километра не могат да живеят повече от стотина души. Те не биха могли да изядат шест тона месо за 2–3 дена, дори ако не ядат нищо друго, освен него. Месото би започнало да се разлага, да привлича към себе си огромно количество насекоми, би предизвикало епидемия.

— Но може би те да са канили на пиршеството хора от другите територии?

— Какъв смисъл има да се вървят няколко километра, за да се яде месо, което и вкъщи има достатъчно?

— Но ако говорите, че разлагащото се тяло на убития мамут е могло да бъде заплаха за възникване на епидемия, то същата заплаха може да представлява и домашният мамут, когато умре.

— Владимире, мамутът никога не е умирал при семейството, което се е грижило за него. Когато остарявал и чувствал приближаването на смъртта, той се отдалечавал от дома, тръбял три пъти, а след това отивал на гробището за мамути и умирал там. Ти трябва да знаеш това и сам, така правят и днес дивите индийски слонове. Издавайки тръбен звук за сбогуване, преди смъртта си, те напускат своето стадо.

— Така значи, ние имаме превратно разбиране за храненето на древните хора?

— Да, така е. Може би поради това, че днешното варварство по отношение на животните може да се оправдае. Колкото по-назад се връщаме в историята, толкова по-малко хора, употребяващи месо, може да се открият. На тях им е стигала растителната храна. А от животинската се е употребявало само онова, което са давали на човека самите животни, мляко и яйца, например. Стомахът на първите хора е могъл да пострада от месото. Още едно доказателство за това, че ловът за първобитните хора не е бил основен източник за намиране на храна, представлява неговата анти рационалност в сравнение с други начини за получаване на храна.

— Какъв друг начин?

— От опитомените животни. Представете си човек, в чието стопанство има женски мамут, крава, коза, които може да дои, получавайки ежедневно първокачествени пресни продукти. В стопанството си човекът има и опитомени птици — гъски, патици, кокошки, които му носят яйца и не изискват особени грижи. Има възможност да се вземе част от меда и клея от пчелите, около него има също множество кореноплодни и ядливи треви. И изведнъж човекът сякаш се побърква. Той убива всички домашни животни, които, освен всичко останало, пазят и съня му. Изяжда ги и започва да ловува дивеч, подлагайки себе си на опасност и вече не гарантира на себе си и на своето семейство редовно хранене с пресни продукти. Вместо приятелско обкръжение и любовта на домашните животни той се озовава в изключително агресивна среда, в която оцеляването на неговото семейство, е почти невъзможно.

— Нима първите хора веднага са започнали да се занимават с опитомяване и дресиране на животни? Може би това се е случило в по-късен период?

— В такъв случай, нямаше да има никакъв късен период за човека, ако той веднага се бе проявил като агресор. Ти си запознат с фактите, Владимире, когато попадналото в гората бебе е могло да бъде отгледано дори от хищните вълци, а в същата гора възрастен човек може да бъде разкъсан от вълча глутница. Откъде идва това различно отношение на вълците към човека?

— Трудно ми е да кажа.

— Причината е в това, че в първия случай в човека — бебе няма агресия, а във втория, агресията и страхът присъстват и създават в обкръжаващата среда дискомфорт. Първите хора не са притежавали чувство за страх и агресия, в тях е преобладавала любовта и искреният интерес към заобикалящия ги свят. Затова не им се е налагало да полагат особени усилия за опитомяване и дресиране на животни и птици. За тях по-важно е било да определят предназначението на всяка твар, срещаща се по Земята. Това са и правила. Що се отнася до животните, това вече ти е известно: висше благо за тях е чувството за любов и вниманието на човека към тях. За пръв път месо е употребил непълноценният човек, онзи, от когото си е отишла енергията на Любовта. Той сякаш се е побъркал или се е разболял от най-страшната болест. Същата болест е стигнала и до днешно време.

— Но каква връзка може да има между любовта и началото на употребата на месо от човека?

— Пряка. Живеещият в любов човек не е способен на убийство.

— Вероятно. А можете ли да определите защо са умрели тези деца преди 25 хиляди години? Защо са погребани толкова необичайно, глава до глава?

— Мога, разбира се, но разказът ми ще бъде много дълъг. Освен това, ти трябва да определиш сега не защо смъртта ги е застигнала, а поради какво?

— Поради какво тогава?

— Ето че пак, Владимире, само задаваш въпроси. Мързи те да мислиш. Само не ми се обиждай за думите, както там, в тайгата. Ти по-добре се замисли — какъв е смисълът на моя разказ. Голяма вреда ще има от него, ако не се научиш сам да мислиш. Аз говоря, ти слушаш, и през това време мисълта ти не работи над собствени изводи, само констатира моите. Поставил си си за цел да намериш в миналото условия, в които любовта е могла да живее вечно с хората и да ги

върнеш в днешния ден — това е хубаво, пътят е правилен и целта е най-важната от всички.

Опитваш се да определиш откога любовта живее с хората. Ами виж, пред теб има дата, мисли. Пред теб лежат два детски скелета. Тяхната смърт в толкова млада възраст е безсмислена, ако хората не могат да определят каква важна информация се крие в тяхното погребение. Тяхната смърт ще се осмисли, ако извлечеш информацията сега.

Не се обидих на стареца за израза за леността на ума. Отдавна разбрах: използвайки някакви собствени методи, той неведнъж се опитва да ме учи да владее собствената си мисъл по някакъв особен начин. Но аз не съм ходил на това училище, което са посещавали те, работейки над мисълта си от детството. Аз съм учил в обикновено училище, което вероятно изключва и блокира мисълта. Затова стоя пред детските скелети, напругайки се мислено и не мога да разбера: как е възможно, гледайки ги, да разберем нещичко за любовта, която е съществувала преди 25 хиляди години. А изобщо имало ли я е в онези времена?

— Имало я е — каза изведнъж старецът.

— Но защо решихте така? В пояснителния текст към експонатите в музея не е казана нито дума за любовта.

— Не е казана, и какво от това? Гледай внимателно. Съдейки по скелетите, това са деца. Момче на дванадесет и половина години и момиченце — на осем. Върху скелетите им има стотици костени мъниста. По тяхното разположение вашите учени са определили какви са били дрехите им. Но само това ли говорят костените мъниста?

— А за какво още може да говорят?

— Ами за това, Владимире, че родителите на тези деца много са ги обичали. Обичали са своите деца и са се обичали помежду си. Само любящи родители са могли да отделят толкова много време за изработване на такива трудоемки украшения за дрехите на своите деца. Това ни говори още, че са имали достатъчно свободно време за занимания с изкуство, а и за изработване на хубави дрехи. Сред предметите, намерени в погребението, липсват оръдия за убийство. Забеляза ли?

— А метателните копия? Нима това не е оръжие?

— Не, разбира се. Това дори не е харпун за ловене на риба, тъй като в края няма заостряне. Краят на предмета, който наричат метателно копие, дори не е много остър. С тънко и леко копие е трудно да убиеш или нараниш когото и да било.

— Тогава за какво е служил този предмет?

— За дресиране и работа с животните. Погледни колко прилича на пръчката, която използват днешните дресьори и с която управляват слоновете техните водачи.

— Но защо е трябвало да ги правят от кост? Могли са просто да си откъснат някаква клонка и да не губят време за обработка на костите, за нанасяне на орнаменти.

— Клонката не би могла да служи дълго време, а животните свикват с един предмет, с неговата форма, с мириса, от докосването на ръцете на стопанина им.

— Всичко това, което разказвате, е достатъчно убедително, но има и други предмети, приличащи на наконечници на стрели. А нали предназначението на стрелата е да убива.

— Конкретно при тези хора, живели в не толкова ранния период от еволюцията на Земята, стрелите са служили за сплашване на нападащите ги хищници. Между предметите има такива, които приличат на мотички. Това е оръдие за садене на семена и изкопаване на корени.

— Ами украшенията? Вижте тези огърлици от кучешките зъби на полярна лисица. Дрехите им също, както предполагат учените, са били направени от кожи. Значи все пак са убивали животни.

— Предположението на учените, че дрехите им са били от кожи, е правилно, но за целта изобщо не е било необходимо да бъдат убивани животни. Съществували са рептилии, влечуги, които са смъквали старата си кожа. Случвало се е рептилиите по някаква причина да загинат и тогава мравките са изяждали вътрешностите, оставяйки цяла кожата, много подходяща за изработване на дрехи. При такава ситуация е глупаво да се губи време за убийство на животното, разфасоване, обработване и сушене на кожата, нейното омекотяване. Защо да се убива, ако може да се вземе вече готова кожа в идеално състояние. В Божествената природа за човека е предвидено всичко необходимо. А кучешките зъби на полярната лисица за огърлица е

също много по-лесно да се вземат от скелета, добре обработен и изсушен от природата.

Тук аз ще прекъсна разказа на дядото за уникалната находка на археолозите.

В брошурата, издадено от Владимирския държавен музей, има илюстрации на изложбените павилиони, на архитектурния парк „Сунгир“ и на музейния комплекс „Сунгир“. Споменава се, че по повод на уникалната находка тук са свиквани международни симпозиуми.

Но не бързайте да се пригответе за път, за да посетите уникалното място на разкопките на древната цивилизация. На това място няма никакви павилиони — само недостроени развалини. И археологическите работи не се водят интензивно. Държавата не намира средства за такава сериозна работа. Разкопките продължават благодарение на ентузиазма на учените и местните власти.

Аз пристигнах на уникалното място в почивен ден. В една от кариерите видях как двама души вземат от склона ѝ проби от почвата и внимателно ги прибират в найлонови пликове. Оказаха се от Държавния археологически институт и потвърдиха, че Сунгир е най-богатото на археологически находки селище на древни хора в света.

Експозицията на Владимирския музей е единствената в Русия. Разказват, че мястото на разкопките в Сунгир се посещава понякога от туристи, основно от Япония, защото в Токийския национален археологически музей е разположена уникална експозиция за Сунгир.

Странно, помислих си, излиза, че в Страната на изгряващото слънце се отнасят с по-голямо уважение към древните ни прародители, живеещи на територията на нашата страна, отколкото самите ние. Благодарим ви, японци, че пазите културата на нашите общи прародители.

Говорим за мисията на Русия, за духовност, за необходимост да се поддържа имиджът на страната, но за каква подкрепа може да става дума, ако чуждестранните туристи виждат с очите си нашето отношение към историята.

Какво да се прави, остава да се надяваме, че нашите поцивилизовани потомци ще узнаят какви тайни още са останали неоткрити в Сунгир.

Провървя ми да разбера, че преди 25 хиляди години нашите прародители са били цивилизовани хора, умеещи трепетно да обичат и да пазят любовта завинаги.

РОДОВИЯТ СТРОЙ

По всяка вероятност, за да върнем загубените традиции и обреди, спомагащи да се запази любовта в семействата, е необходимо да се получи по-пълна информация за живота на нашите древни прародители.

За целта е нужно да се върнем в историческото минало, чак до родово общинния строй, когато мъжът и жената, обиквайки се, са създавали чрез своите деца, внуци и правнуци задружна родова община.

Днес мъжът и жената не могат да задържат до себе си дори само най-близките си роднини — собствените си деца. Едва пораствайки, те се стремят веднага да напуснат родителите си. Отиват в общежитие, на квартира, често пъти за сметка на материалното си положение, но си тръгват.

Да бяха само децата! Много двойки се разделят още преди появата на деца или скоро след това.

Родово общинният строй е съществувал в докняжеска Русия много хилядолетия. Той се характеризира с липсата на разводи и най-здрави семейства в сравнение със следващите обществени устройства. Само истинската любов е способна да формира истински род. В миналото, на порасналите деца им е било много по-лесно да напуснат семейството, отколкото днес. Имам предвид периода на докняжеска Русия.

Някога младите хора, обиквайки се, ако не са им харесвали отношенията с родителите им, са могли да си тръгнат от дома, сами да си построят жилище на харесалата им територия, да намират прехрана в гората, а впоследствие, обработвайки земята, да си създадат стопанство. Но те не са си тръгвали. Значи, основателите на рода са се отнасяли към тях с разбиране и любов.

Трябва да проучим този период и да вземем от него в нашата съвременност рационалните зърна, способни да ни помогнат да създадем здрави семейства.

Но как, по какъв начин можем да получим информация за този период от живота на хората, ако руската история описва само християнския период?

Екскурзията в историческото минало на нашия народ е необходима още и за да определим дали древните обреди и култура са изчезнали сами по себе си, поради непотребност, или защото хилядолетните традиции са били унищожавани целенасочено.

Ако са изчезнали от само себе си, не си струва да се ровим в историческото минало, тъй като самият народ е отхвърлил древната култура поради непотребност, което значи, че няма да ги възприеме и сега. Ако древните традиции са били целенасочено унищожени, тогава е необходимо да разберем от кого, с каква цел, да открием и да ги представим на обществото за оценка.

Възможно е древните обреди и традиции да крият в себе такива тайни от човешкото битие, без чието разкриване ще продължим да се движим към пропастта, да измираме и да се измъчваме от семейни междуособици. Ние често говорим за мащабни войни. Но семейният конфликт често за всеки от участниците в него е по-болезнен от новините за войната в Ирак или събитията в Израел.

Аз си спомних всичко, което знаех за историята на Древна Русия, и реших: единствената нишка, водеща през лабиринта на историческите фантазии, може да е, колкото и да е странно на пръв поглед, завоевателят Чингис хан. Или иначе казано, периодът на така нареченото тристагодишно татаро-монголско иго в Русия. Защо? Затова защото този период е започнал скоро след християнизацията, когато все още не са били напълно унищожени традициите на нашите прадеди. И още — защото Чингис хан е бил едва ли не най-ярката, интересна и просветена личност за своето време. Не само защото той и неговите потомци са завоювали половината свят, интересното е — как са го направили. Веднага ще кажа, че тяхната армия е играла второстепенна роля. От различни исторически източници е известно: Чингис хан е изпращал експедиции в много страни, включително до Китай и Индия, които са му водели мъдреци. Той е прекарвал много време в беседи с тях. Опитвал се е да определи смисъла на човешкото съществуване на Земята, да намери безсмъртието. С други думи, събирал е мъдростта на различните народи и е могъл да има пълна информация за общественото устройство на Древна Русия.

И, както става ясно, имал е. Аз съм убеден: благодарение на тази информация неговият род, неговите синове и правнуци са могли да държат в подчинение в продължение на векове така наречената аристокрация в много страни. Не съм сбъркал, не страните, не народите е държал той в подчинение, а именно аристокрацията, узурпираща народите в тези страни.

Някой ще помисли: че какво отношение може да има познанието за древните семейни традиции и обреди, способни да запазят любовта, с успешното подчиняване на държави?

Не бързайте да се учудвате — съвсем пряко, и тези знания са по-силни от мечовете на милиони воители, и дори от най-съвременното оръжие.

Не се наемам да опиша целия тристагодишен период на татаро-монголското управление в Русия. Ще опиша само един, но доста характерен и интересен епизод — покоряването на Владимиро-Суздалското княжество.

За него събрах информация от различни източници. Нека се опитаме да направим изводите заедно.

ЗАГАДЪЧНАТА МАНЕВРА

Загадъчната и дори тайнствена маневра на хан Батий, внук на Чингис хан, под град Владимир през пролетта на 1238, година се споменава в летописите, съвременните исторически източници, църковната литература. В какво се състои тази загадъчност? Ето какво се казва в летописите:

„Превземайки Рязан през 1237 година, през пролетта на 1238 година Батий със своята конница нахлува в град Суздал“. Както се съобщава по-нататък в множество църковни източници, опожарява Суздал, част от населението избива, друга част взема в плен. В същите източници се говори много за „зверствата, на които е подложен народът“.

Но светските историци по-точно и непредубедено описват ситуацията. Така например, в материалите на Държавния Владимиро-Суздалски музей за това събитие се казва следното:

„Татарите разполагат своя стан пред град Владимир, а самите те се насочват към Суздал и го превземат. Разграбват «Света Богородица» (събор), и Дворецът на княза изгарят, и манастирът на свети Дмитрий опожаряват, а другите разграбват; старите монаси и монахини, и поповете, и слепите, и хромите, и глухите, и отрудените, и всички хора — избиват, а младите монаси, и монахини, и попове, и техните жени, и дяконите с жените, и техните дъщери, и синове — всички тях отвеждат в своите станове и се насочили към Владимир.“

Както виждаме, Батий не е пленил цялото население. Той изтребва старите високопоставени монаси, а младите взема в плен. Опожарява и ограбва не целия град, а княжеските резиденции, църквите и манастири на Суздал.

А сега се опитайте да разгадаете суперисторическата загадка. Защо според документа:

„Татарите разполагат своя стан пред град Владимир, а самите се насочват към Суздал и го превземат“?

Всеки военен историк, пък и съвременният военачалник ще каже, че такава маневра противоречи на военната тактика.

Да направиш лагер под стените на голям укрепен град, да го оставиш и да се придвижиш с войската към по-малък — е равносилно на самоубийство.

От тогавашния Владимир до Суздал разстоянието е било 35 километра. През полето без път — едnodневен преход на коне.

За превземането на Суздал са били необходими минимум още няколко дни, а след това обратно — още един ден.

А само един ден би стигнал на воините-защитници на Владимир, за да излязат от укрепения град и да разгромят оставения без войска стан. Да вземат резервните коне, резервните колчани със стрели, продоволствието, щурмовите стълби и устройствата за мятане на камъни — катапултите, като по този начин лишат противника не само от възможност за щурм, но и изобщо от боеспособност.

Но те не излизат. Защо? Може би не са знаели, че войската на Батий е напуснала стана? Знаели са. От височината на крепостните стени са могли да видят това, пък и съгледвачите са им съобщавали.

Може би войската на Батий е била толкова многобройна, че само охраната на стана би се оказала достатъчна за отразяване на атаката?

Първоначално историците са го обяснявали така. Числеността на Златната орда е била почти милион. След това са се усетили и започнали да намаляват броят ѝ до 130 хиляди, а някои историци говорят дори за 30 хиляди. Разбира се, примамливо е да обясниш поражението си със значително превъзходство в числеността на противника. По-обективните учени вече изразяват съмнение, че по онова време придвижването на милионна армия е било абсолютно невъзможно.

Един милион саби — заедно с обоза — това прави три милиона коне. Такъв табун, ако се държи на едно място, дори през лятото ще

умре от глад, тъй като ще изпотъпче около себе си всичката трева. А през зимата никакъв фураж не би стигнал за изхранването му.

И ето че цифрата намалява до 130–30 хиляди. Доста позорна цифра. Едва сто и тридесетхилядната войска на Батий спокойно, едно след друго завоюва руските княжества и цели страни.

Но и тази цифра е завишена. За да покори руските князе по това време, при знанията, оставени от Чингис хан на неговите потомци, дори от петдесетхилядна войска не е имало никаква необходимост. Достатъчни са били знанията за начина на живот на руския народ, руските семейства и правилна политика, основана на тези знания.

Разполагайки своя стан пред град Владимир, Батий не тръгва с войската срещу Суздал, а изпраща за превземането му само неголям отряд. Затова и не излизат владимирци от укрепения град, за да разгромят стана и да унищожат военните приспособления на противника.

И знаете ли колко дни и нощи са били необходими на неголямото отрядче на Батий да превземе една от духовните столици на тогавашна Русия, заобиколена по онова време от около десетина манастира-крепости, легендарният град Суздал?

Ами николко. Той просто е влязъл в града и е подпалил резиденцията на княза, избягал с дружината си. Посякъл е високопоставеното духовенство, а младите монаси е взел в плен. После монголците са настигнали княза с дружината му при река Сит и са ги унищожили.

Някой ще си помисли: как е възможно? Къде е храбрият руски народ, неговият дух, непокорен и свободолюбив?

Веднага ще кажа, че всичко е наред с руския народ и с неговия дух. Логиката подсказва: народът е ръкопляскал на връщания се от Суздал неголям отряд на Батий. Поднасял е квас и бира на воините му по целия път обратно до стана под Владимир.

Цялата работа е там, че народът не е смятал град Суздал по това време за свой град. По-точно, смятал е живеещите в него князе за предатели, а духовенството — за чуждестранни завоеватели и поробители. Затова са избухвали нееднократно народни въстания срещу непоносимия им гнет.

В документите на Държавния Владимиро-Суздалски музей се казва:

„В края на XIII век в Суздал е имало 8 манастира. Основани от князете и представителите на християнската религия, те са играли важна роля в усвояването на новите земи и са служили като крепости в случай на военна опасност.

В края на XV — началото на XVI век църквата е владеела една трета от най-хубавите земи в страната и се е стремела да подчини великокняжеската власт. От края на XV век държавата прави опити да ограничи манастирското и църковното земевладение и неговата секуларизация, тоест пълна ликвидация. Въпросът за земята предизвиква вътре в църквата появата на две идеологически течения: йосифиянство и безкористие. За първото е характерна защита на манастирското имущество; за второто — идеите за вътрешното самоусвършенстване и осъждане на манастирската алчност. Идеолог на йосифяните е игуменът на Волоколамския манастир Йосиф, а на безкористните — монахът от Кирило-Белозерския манастир Нил Сорский. Суздалските манастири и духовенство, като едри земеделски собственици, решително застават на страната на йосифяните. Обаче през XVI век великокняжеската власт не успява да проведе секуларизацията и богатствата на църквата продължават да се увеличават, макар и в ограничен мащаб“.

Ама че работа! Една трета от земите на руснаците принадлежи на пристигналото от Константинопол духовенство и неговите поставени лица. Манастирите се превръщат в най-големите крепостници. И не монасите обработват земята и отглеждат добитък, а крепостните селяни.

Князете вече се опитват да си върнат част от изгубената страна. Но късно.

А как са били обогатявани духовно селяните, чиито открай време, родови земи изведнъж са станали манастирски? Какво е било поднесено на хората в замяна на тяхната хилядолетна традиция и

обредност, признати за варварски? Както показват все същите архивни документи, случвало се е следното:

„ТАКСИ И ГЛОБИ, НАЛАГАНИ НА КРЕПОСТНИТЕ СЕЛЯНИ ОТ ПОКРОВСКИЯ
МАНАСТИР ПРЕЗ 1653 Г.:

За дима — 2 алтина, кокошка и ярина.

За покупка:

На кон — 2 пари.

На крава — 1 пара.

За продажба:

Кошара, кон, крава, сено — от всяка рубла по 1 алтин.

Къща — по 1 пара за всеки ъгъл.

За разглеждане на спорове:

За полска земя — 2 алтина 2 пари.

За земя в двора — 4 алтина 2 пари.

Съдебни такси:

За пътуване до мястото на разглеждането — по 1 пара за верста.

За пътуване в случай на оправдаване — по 2 пари за верста.

От виновния — по 1 алтин от рубла.

От правия — 7 алтина 2 пари.

За клетва — 4 алтина 2 пари.

Сватбени такси:

От младоженеца — 3 алтина 3 пари.

От младоженката за маса — 2 алтина 2 пари.

За младоженец от друга област — 2 гривни.

От сварената бира за празник, сватба, помен — по 1 кофа бира.

Глоби:

За варене на ракия за собствена консумация, без разрешение или за продажба — 5 рубли, бой с тояги и арест. За употреба на вино в делнични дни — 8 алтина 2 пари и бой с тояги“.

А ето опис на имуществото на висше духовно лице:

„ОПИС НА ХОРАТА И ИМУЩЕСТВОТО НА МИТРОПОЛИТ ИЛАРИОН:

16 старци, 6 чиновници, управляващи владенията, 66 — лична охрана, 23 слуги, 25 певци, 2 клисари, 13 звънари, 59 занаятчии и работници.

Всичко — 180.

Оръжие, в количество от 93 предмета, сребърни съдове — с тегло 1 пуд^[2] 20 фунта, оловни съдове — с тегло повече от 16 пуда 112 коня от митрополитския конезавод, 5 карети, 8 шейни и каляски, 147 книги.“

(Из инвентарната книга на архиерейския дом, 1701 г.)

Уникален документ. Той е освободен от каквито и да било исторически неточности. Той просто безпристрастно изброява имуществото в архиерейския дом, но предизвиква множество въпроси.

Що за владения са това, че за управлението им да са нужни цели шестима управляващи?

За какво са му на един човек 23-а слуги?

А 93-те предмета оръжие, също ли са за извършване на църковни обреди?

И всичко това, забележете, не е манастирско имущество, а лично. Манастирите са си имали собствено.

За защита от кого е била необходима толкова голяма охрана? По численост тя превъзхожда охраната на първите президенти на САЩ.

Голямата охрана, както и високите манастирски стени, трябвало да защитава архиерея от руския народ, разбира се. Никакво стратегическо значение за военни цели не са имали стените на суздалските манастири.

Но защо тогава почти всички исторически източници говорят за високите манастирски стени с бойниците като за крепости — защитници на народа от врага?

Защо не са устояли така наречените крепости поне месец?

Ами именно защото не са били предназначени за отбрана от външен противник, при това — неглупав.

За воините на внука на Чингис хан атаките на подобни укрепления са били развлечение. Ако защитниците на тези смехотворни крепости не се подчинявали на искането за незабавна капитулация, те правели земен насип, малко по-висок от стената, изкачвали върху него устройство за хвърляне на камъни. След това вариантите били много, един от тях бил следният: в устройството слагали чувал, завързан с дълга връв, пускали го отвъд стената на манастира. Преди да достигне до земята, чувалът се развързвал и от него се посипвало върху криещите се зад стените хора заражено месо. После можели просто да избиват опитващите се да избягат през вратите хора.

Единственото, от което спасявали високите манастирски стени било от собствените, бунтуващи се от време на време крепостни селяни, а по-точно, робите манастирски.

Именно константинополското духовенство е приложило своята „висока духовност“ за внедряването в Русия на крепостното право.

Документ от архива на Суздалския музей свидетелства:

„През XVII век в Суздал все още преобладава църковното земевладение. Манастирите и архиерейският дом представляват крупни земеделски феодали, разполагащи с огромни средства и безплатния труд на много хиляди крепостни.

Така например, Спасо-Ефимиевият манастир заема пето място сред духовните феодали на Русия, неговото благосъстояние изцяло зависи от земеделските постъпления. През втората половина на XVII век формираните се преди това наследствени имоти не са се увеличили, тъй като непрекъснатият ръст на земевладението на манастирите се е спирал от държавата. Селяните са подлагани на двойна експлоатация: от страна на владетелите (барщина, оброк) и държавата (натурален и паричен оброк)“.

Или цитат от още един подобен документ от историята на Свято-Покровския женски манастир:

„Спокойният и сит живот на монахините се осигурява от труда на крепостните селяни и от огромния щат прислуга; земеделските владения на Покровския манастир нарастват за сметка на богатите дарения на най-знатните родове на Русия, включително княжески и царски“.

Сметката е проста: повече земя — повече крепостни, повече богатства.

Но да се върнем в XIII век.

Какво всъщност се е случило с отряда на Батий и обсадата и атаката на Суздал? И какво общо имат традицията и любовта?

Населението на Суздал по това време е по-малко от 4 хиляди души. Основно това е княжеската дружина и слугите на княза, занаятчий и високопоставено духовенство с множество прислуга, криещо се от народа зад манастирските стени.

Около Суздал и Владимир живеят десетки хиляди селски семейства, които биха могли да окажат достойна съпротива на агресора. Но те не са го направили, не са сформирали опълчение, не са отишли зад манастирските стени да защитават духовенството. Те просто са го ненавиждали. Забележете, не Бог, а своите угнетители. Народът е обичал Бог и Го е почитал.

По същата причина народът не се е вдигнал в защита на град Владимир.

Батий изчаква шест дни, преди да щурмува Владимир. Той чака да се разнесе вестта: „Аз не поробвам и не изтребвам народа, а неговите поробители.“

Изчакал и само за един ден превзел добре укрепения град. С тази цел е извършил и похода срещу Суздал, който не е имал никакво значение от военна гледна точка, но е лишил властта от народната подкрепа.

И как постъпили по-нататък ордите?

Те видели: по-добри надзиратели и събирачи на данъци от князете, в съдружие с духовенството, няма да намерят. И започнали да издават на князете специални документи за управление и право да събират налозите от руския народ, част от които трябвало да се изпраща в Ордата. А много манастири дори освободили от налози.

И всичко се потвърждава от конкретни документи. За да не обвинят мен или научните работници, светските историци, да се обърнем към самата църковна литература.

В нелоша историческа книга, издадена от Свято-Покровския женски манастир, с благословията на Владимирския и Суздалски архиепископ Евлогий се казва:

„Духовникът Теодор, първият епископ Суздалски, бил родом от Гърция. Той пристигнал в Русия през 987 година със свита от духовни лица, съпровождащи Константинополския пратеник Михаил.

Михаил кръстил в Корсун великия княз Владимир, а впоследствие станал първият митрополит Киевски.

След покръстването на киевчани през 988 година равноапостолният княз, заедно със синовете си и духовника Михаил обикалял руските градове, ревностно разпространявайки християнството. В Чернигов, Белгород, Переяславъл, Новгород, Владимир-Волински били назначени епископи“.

Както се вижда от това съобщение, а също и от други източници, в Русия се появяват чуждестранни идеолози, при това цяла тълпа. С наемна охрана, и с дружината княжеска започват да обикалят градовете руски, да пречупват хилядолетните устои и да насаждат изгодна за тях идеология. Начело на градовете почват да застават чужденци.

Множество исторически документи свидетелстват как се е съпротивлявал на това народът, но очевидно не е бил достатъчно организиран и не е очаквал предателство от собствения си княз.

По такъв начин в Русия било извършено масово чуждестранно нашествие, благодарение на предателството на князете. Най-печалното

е, че се е извършвало в името на Бог. Невероятно кощунство!

Но може би княз Владимир и константинополските епископи действително искрено са вярвали в Христовите заповеди? Следващите събития показват: те са пълна противоположност на Бог. И те, слугите на тази противоположност, добре умеят да манипулират народа, да подчиняват за свои облаги неговия дух и воля. Те внушавали на човека: „Ти си раб Божи“, подразбирайки — „Ти си мой роб“. И човекът започнал да забравя, че няма и не може да има роби на Бога. Защото човекът е син на Бог, при това — любим син.

Всички цитати в тази книга са взети от историческите документи. Аз получих достъп до тях не в никакви секретни и недостъпни архиви, а след като платих 15 рубли вход в Държавния музей и 30 рубли за правото да снимам експозициите. Снимах витрините, експонатите и текстовете изложени за посетителите. Един от тях така и се нарича — „Манастирите като духовни феодали“.

И това далеч не е единственият официален държавен източник, има още много.

Например, неизмеримо по-влиятелен, особено върху младежите, е учебникът за 10 клас на средното училище, издаден от издателство „Просвещение“ през 2003 година и препоръчан от Министерството на образованието на Руската Федерация. Това е много качествено издаден учебник под редакцията на А. Н. Сахаров и В. И. Буганов. В него на страница 63 е написано:

„Едновременно с това Църквата е преследвала старата народна езическа култура, обявила се срещу християнството от римски образец, наричайки го «латинство» и вероотстъпничество. Това нанася вреда на връзките на Русия със страните, които изповядват католическата религия, способствало е за изолацията на Русия от западноевропейската култура. В църковните стопанства започва да се прилага трудът на поробени, зависими хора. Някои църковни деятели и манастири се занимават с лихварство и обират хората. Имало е случаи, когато видни политически дейци на Църквата са участвали в интриги. По този начин нередко думите на Църквата

започват да се разминават с делата, а това предизвиква недоволство у хората“.

В този учебник също така се съобщава, че княз Владимир, покръстил Русия през 987 година: „... е бил син на Светослав от робинята на неговата майка Малуша. Затова сред княжеските синове той е заемал второстепенно положение“.

По-нататък се казва:

„Повече от две години Владимир прекарва в чужди краища, а когато се появява близо до Новгород, той води след себе си силна варяжка дружина.

Той бързо възстановява властта си в Новгород и пристъпва към подготовка на поход на юг. По пътя Владимир превзема Полоцк, където убива управляващия там варяг Рогволд и неговите синове, а дъщеря му Рогнеда насила прави своя жена“.

По-нататък в този учебник се съобщава как киевският княз Ярополк, брат на Владимир, идва при него за преговори, но „едва влязъл в палата, телохранителите на Владимир го пронизват с мечовете си“.

Съобщава се за покръстването и клетвеното задължение да се плащат на Църквата 10% от вземания от народа данък. Трябва да се има предвид, че тогава Църквата се е подчинявала на константинополския патриарх, в Русия не е имало собствен, следователно, от Константинопол се разпореждат да се вземат 10% дан от руския народ.

Дали в подобни исторически факти не се крият отговорите на въпроса: защо не се вдига народът в защита на Църквата, когато Петър I закрива една трета от манастирите, а църковните камбани са претопявани в оръдия; когато Екатерина II конфискува манастирските земи, в резултат на което бившите богати монаси са принудени да просят милостиня за прехрана и да живеят за сметка на царската милост; когато болшевиките разстрелват свещенослужителите и

взривяват храмовете, част от народа взема непосредствено участие в разграбването на църковното имущество.

Засягайки темата за Църквата, аз се основавам на конкретни исторически факти и документи и си поставям целта да призова здравомислещите църковни йерарси, мъдри старци, каквито аз съм убеден, че съществуват, да направят съвременната Църква високодуховен институт, способен да помогне на обществото да излезе от икономическата и духовната криза.

[2] пуд — руска мярка за тегло равна на 16,3 кг. — б.пр. ↑

ЛЮБОВТА И БОЕСПОСОБНОСТТА НА ДЪРЖАВАТА

Каква е връзката, може да си помисли читателят, между завоюването на Русия и любовта? Връзката е много пряка. Константинополският десант, след като превзема руските земи и омагьосва руските селяни, забранява обредите, подхранващи появата и запазването на любовта, като по този начин започва да пречи на създаването на здрави, любящи семейства и на родови селища. Фактически почти веднага е въведено крепостното право.

Любовта на крепостните е по правило нещастна любов.

За запазването на пробудилото се у младите хора чувство за любов е нужно собствено пространство. Ако то липсва, любовта, по правило, си отива. А какво пространство е могъл да има крепостният човек? Никакво.

Хайде да се замислим — защо преди появата в Русия на князете никой не е завоювал руска територия в продължение на хилядолетия? Нали са съществували египетската армия, легионите на Римската империя, но техните армии — (с добре обучени и въоръжени според това време войници) — не са превзели наши земи. За да отговорим на този въпрос, нека си представим, че войската на Чингис хан е нападнала докняжеска Русия. По това време на територията на днешна Русия почти всички хора са живеели в родови селища. При приближаването на каквато и да е по численост армия, за да запазят и защитят рода от посегателствата, жителите криели част от продоволствието, друга вземали със себе си и се криели в горите. Вземали и домашните животни. Натоварените коне и крави носели семейното имущество.

Армията на противника могла да се придвижва навътре в територията само толкова, за колкото имала собствено продоволствие в обоза. Но това е била вече армия от мъртъвци. Тяхното връщане обратно ставало невъзможно.

Не могли да ловуват в горите, тъй като това е възможно само на малки групи, тъй като веднага изплашвала животните, а малките групи, навлизайки надълбоко в гората, веднага загивали, натъквайки се на засада.

Те се хранели основно с месото на собствените си измършавели коне, чийто брой бързо намалявал и движението ставало проблематично.

Нашите прадеди поставяли по целия предполагаем път за отстъпление на противника — и в гората, и по вода — множество хитроумни капани. Например, потопявали огромно дърво с остри сухи клони, прокарали привързана към дървото връв, чийто край прикрепвали към брега. Когато лодката се приближавала към това място, дървото изплувало, прихващало с клоните бордовете ѝ и отново потъвало, преобръщайки я. А от бреговете на реките отстъпващите били обстрелвани със стрели и харпуни.

Когато нападателите, събирайки заедно разтегналата се в керван войска, излизали на брега, там не откривали никого и нищо.

Хората унищожавали дошлия в тяхната родина враг. Те имали какво да защитават. Те имали не абстрактна родина, обозначена само с красива дума, под която не се подразбира дори парче родна земя. Те имали родова земя, на която са живели техните предци, а сега — те със своите семейства, деца, внуци и правнуци.

И в семействата им е имало любов. И те защитавали своите любими майки, бащи и деца. Защитавали са любовта! И затова е било невъзможно да бъдат победени.

ОБЕЗЛИЧЕНАТА РУСИЯ

Пътувахме мълчаливо с дядото на Анастасия. Когато в далечината се показаха постройките на град Суздал, аз му казах:

— Погледнете, това е Суздал — градът, който е на около хиляда години. Той е влизал в състава на Владимиро-Суздалското княжество. Фактически това е една от духовните столици по това време.

— Защо отиваш там, Владимире?

— Искам още веднъж да отида в музея, да видя древните съоръжения, за да осмисля живота на хората през изминалото хилядолетие.

— Опитай да го осмислиш, преди да влезеш в града. Всичко, което го заобикаля, заслужава доста повече внимание.

— Наоколо има само поле и тук-там — отмиращи села. Няма информация за осмисляне.

— Владимире, спри колата: не може да говорим в движение.

— Не се страхувайте, аз съм добър шофьор.

— Аз не се страхувам. Аз знам и затова по-добре да помълча.

Свих на банкета и спрях колата.

След известно време разбрах: движението по време на разговора е било невъзможно. Работата е там, че както Анастасия, така и нейният дядо може понякога да говори с някакви особени интонации и пред слушащия го възникват видими картини, сякаш в пространството се появява холограма. Такава реч позволява да се покаже картината на миналото или бъдещето. Да покаже живот на друга планета, което и направи веднъж Анастасия. Трудно е да се определи на какво се основава това явление. Възможно е това да е хипноза, възможно е да е някаква тайнствена способност на отделни хора от жреческото съсловие. А напълно вероятно е подобни способности да притежават всички хора, живели на Земята в дълбоката древност. Намирайки се на сцената, талантливият актьор също създава пред публиката всевъзможни картини, образи с помощта на интонацията и собствените си преживявания. Вярно е, че те не са толкова ярки и детайлни, както

при Анастасия. Но именно актьорите със своето майсторство потвърждават наличието у човека на подобни възможности.

Древните хора не са имали нужда от телевизия с целия ѝ огромен щат и техника, включително и спътниците. Човекът, изгубвайки подарените му от Бог естествени способности, ги заменя с по-тромави, изкуствени и неизмеримо по-несъвършени. Дори се гордее, назовавайки изобретенията постижение.

Но най-печалното е, че съвременното човечество започва да губи способността си да мисли логично. Това не е просто печален факт, а вероятно най-страшната епидемия, способна да превърне съвременното човечество в стадо обезумели гризачи, изяждащи се помежду си и унищожавачи собствената си среда за обитаване. Гризачи-самоубийци.

Това, което ми разказа дядото на Анастасия в полето, изисква осмисляне. От него може да се направи изводът: изгубвайки способността си да мислят логично, хората на Земята са престанали да виждат и да разбират незавидната ситуация, в която ги вълчат. Съдете сами.

Спрях джипа край пътя. Побелелият старец излезе от колата и тръгна по полето, а аз го последвах. Скоро той спря и ниско се поклони на земята, като каза:

— Поклон и почит на вашите мисли и стремежи, добри хора.

Той изговори тази фраза много искрено и с такъв тон, сякаш пред него действително стояха някакви хора. После се случи онова, което и досега не мога да назова.

Първо въздухът се раздвижи, от земята започна да се издига едва забележима мъгла, която сякаш се уплътняваше и скоро станаха ясно забележими очертанията на някакъв човек. Те ставаха все по-ясни. И ето че пред нас се появи възрастен мъж с могъщо телосложение. Русите му коси бяха превързани с лента, изражението на лицето му беше спокойно, погледът — леко тъжен. Далеч зад него се виждаха градини, малки горички и красиви дървени палати. Изглеждаше, че днес пустеещите поля са населени от множество семейства.

Стоящият пред нас мъж говореше беззвучно нещо на сибирския старец. Видението продължи няколко минути. След това бавно започна да изчезва, сякаш невидима ръка го изтриваше. Изтриваше истинската, неизмислена Русия. Видението изчезна съвсем, когато дядото на

Анастасия се обърна по посока към Суздал. Известно време той мълчаливо гледаше по посока на града, след това се обърна към мен и попита:

— Какво мислиш, Владимире, за първоначалното предназначение на града, който виждаме в далечината?

— Какво да мисля? От историята на всички е известно: в този град е било съсредоточено духовенството. Първите християнски епископи са живели тук. Все още са запазени манастирите и постройката, в която е заседавала цялата аристокрация. Това е исторически факт.

— Да, исторически. Но всички древни градове на Русия имат две истории. Първичната е по-значима.

— За първичната ние никога, вероятно, вече няма да разберем.

— Ще разберем, Владимире, сега ти със своята логика ще определиш, дори ще можеш да видиш. Но за начало сам в себе си определи причината, поради която са възниквали градовете и какво е било тяхното първоначално предназначение.

— Мисля, че предназначението им е в това, че заедно е по-лесно да се живее, да се отбраняват от нашествията на врага. Например, в Суздал, освен духовенството и аристокрацията, са живели много занаятчии. Те са правили конска сбруя, каруци, шейни, керамика, плугове и брани. Всичко това продавали и се препитавали.

— На кого са продавали?

— На селяните, разбира се.

— За това говорим: те са продавали или заменяли своите изделия за продукти. А продуктите постъпвали в града от многото имения, заобикалящи града.

— Да, така е, разбира се.

— Но кое е първичното или главното в това място — именията или градът?

— Мисля, че именията. Строителите и занаятчиите се хранят всеки ден. Ако те започнат да строят град на голо поле, няма откъде да вземат храна.

— Правилно. Ето че стигнахме до извода: преди малко повече от хилядолетие в полята около този град е имало великолепни богати имения. А мястото, на което днес е разположен град Суздал, е било мястото на тяхното капища.

— Какво е това капище?

— Мястото, където са се събирали в определени дни хората от целия окръг на пазар, за да разменят стоки, да си купят необходимата покъщнина. Обменяли опит. Провеждали се масови празненства, на които имало и хора, помагачи да се намери годеница или годеник. Тук са се събирали старейшините на рода на общо събрание за решаване на важни въпроси. Те приемали неписаните житейски устави. Могли да порицаят виновните за някакво злодеяние, макар рядко да е имало такива. Техните порицания били по-страшни от всякакъв съд и физически наказания.

— И кой е управлявал целия окръг?

— Лакей, не мога да намеря друга дума. Лакеят е бил разпоредител в капището. Но той не е управлявал, а е изпълнявал взетото от старейшините решение.

Например, ако решат да се строи коневръз, нов път или голям хамбар, отделят се хора от всяко имение за изпълнението на това решение. Случвало се е да се поръча на самия лакей да намери подобни на него наемници.

Негова работа още е било да се поддържа в капището ред и чистота. Свършва, например, панаирът, народът се разотива. Трябва да се поправи коневръзът и да се изчисти боклукът и торът. Лакеят и неговите помощници изпълнявали задачата. Ако не си върши работата пъргаво, старейшините могат да го освободят от длъжност. И тогава лакеят отивал в друго капище или оставал в същото, но като помощник в състава на лакейската дружина. Старейшините трудно намирали лакеи: почти всички хора искали да живеят в своите имения. Ето защо търсели разпоредители за капищата от други страни.

Ведруското устройство на докняжеска Русия е съществувало много хилядолетия. То превъзхожда всички днешни държавни устройства. Разпространявало се е по всички континенти на Земята. Когато Земята била обхваната от вакханалия, Египет и Рим попаднали в робство, а ведруският строй пет и половина хилядолетия си съществувал.

— Но защо ведруският строй се сменил с вакханалия?

— Интересува те повече Рим, Древен Египет или Русия, макар горе-долу навсякъде всичко да е протичало еднакво?

— Ако е така, тогава по-добре за Русия. Аз вече знам, че тя е била подложена на експанзия отвън, в хода на която са били унищожени традициите и културата на велика цивилизация.

— Нападения е имало, но не само в тях е причината. За пръв път се сменя ведруският строй в другите страни, когато все още никой никого не е нападал. Армии не е имало. Не е имало войни, защото не е имало причини за тях. По цялата земя имало прекрасни имения. Имало е голяма култура и разбиране сред народа. Всеки е знаел: не е могло от чужда градина да се берат плодове с кражба или насила — не били полезни и били опасни. Само дадените свободно, с желание плодове могат да са полезни.

Животинки да се вземат от чуждо имение с измама или насила — също не бива. Кравата няма да допусне до себе си чужденец. И чуждото куче не приятел, а враг ще се окаже изведнъж. Конят ще хвърли ездача, улучвайки момента, ако не е твой собствен.

Кой ще напада при тези обстоятелства? Нападенията са абсурдни при такива понятия. Вакханалиите повечето пъти се случват от незнание или от предателство към културата на своите прародители, на техния начин на живот. Родовата верига ни води към Бог. Да предадеш житейския смисъл на прародителите си означава да убиваш Бог в себе си.

Да, в Русия, разбира се, са измамили народа, технологиите на жреците били отработени. Те действат и сега. Когато е било време, старейшините са пропуснали хитрия ход и за тази грешка техните поколения плащат и до днес.

ГРЕШКАТА НА СТАРЕЙШИНИТЕ ОТ ЛАКЕИ В КНЯЗЕ

В началото на днешната ера в много страни вече е имало императори, фараони, царе. Формата на управление, когато начело на голяма държава се намира един човек, е противоестествена. Тя не е донесла благополучен, щастлив живот нито на един народ на Земята и никога няма да донесе. Такава форма е изгодна на жреците, които манипулират страните чрез владетелите. Трудно е да се споразумееш с цял народ, но с един човек е по-лесно.

Само в Русия не успяват да поставят едноличен владетел. Русия била управлявана от съвети, състоящи се от старейшините на родовете. Тези съвети било невъзможно да бъдат подкупени или заставени със заплаха да приемат някакво решение, което да притесни народа. Кой ще взема непотребно решение за собствените си деца?

Затова помощниците на жреците неведнъж правели опити да поставят едноличен владетел. В различните места — по различен начин, прилагайки различни хитрости, помощниците на жреците се стараели да установят над народа княжеска власт.

В тази местност, например, се е случило ето така.

Веднъж във ведруското капище, което се намирало на мястото на днешния Суздал, дошъл странник отдалече. Както за влъхвите, бродещите артисти и занаятчиите, за него също имало покрив и храна.

Странникът живял две седмици, но с нищо полезно не се заел. Разпоредителят-лакей го попитал:

— С какво можеш да бъдеш полезен на капището, страннико?

Отговорил му странникът:

— С нищо, но на теб мога да ти направя голяма услуга. Чух, че старейшините не са доволни от теб. Година няма да мине и ще те отстранят. Ако приемеш моя съвет, пред теб на колене ще лазят старейшините. Ще можеш да си избираш от което искаш имение девица за жена. А сега нито една не иска да живее с теб. Мога да

направя така, че всички да изпълняват твоите решения, а не тези на старейшините на родовете.

Съгласил се лакеят — разпоредител на капището и чистач, да послуша пришълеца — агент на жреците. И пришълецът му предложил:

— Когато хората от околността се съберат в капището на панаир и легнат да спят, ти през нощта си нарежи с нож лицето и с верни другари се махни от капището. През нощта аз и моите помощници (те вече са се събрали тук, преоблечени като занаятчии и артисти) ще отвържа конете, а ти ще ги върнеш вечерта, сякаш си ги изтръгнал от ръцете на злодеите. С рани на лицето, ще помолиш старейшините да създадеш въоръжена дружина за тяхната охрана. Те ще се съгласят. В дружината си вземи моите другари: всички те ще ти се подчиняват покорно.

Лакеят се съгласил да стори това злодеяние. Направил всичко така, както му предложил пришълецът.

Когато привечер се върнал „изранен“ с табуна „откраднати коне“, той разбрал, че подчинените на пришълеца не само са откраднали конете, но и са убили трима човека, изгорили са ковачницата и хамбара. Изправил се пред старейшините „раненият“ лакей. Разказал как е преследвал злодеите със своите помощници, но силите били неравни — победили го. И започнал да моли старейшините да му отпуснат средства за издръжка на силна дружина и да му предоставят възможност да взема решенията за всеобщата безопасност сам.

Старейшините били поразени от неவிжданото злодеяние и се съгласили да издържат дружина, само че не искали да откъсват синовете си от именията. И предложили дружината да се създаде от външни хора, а за издръжката им постановили — именията да дават дан. По техния пример в другите капища започнали също да създават въоръжени дружини.

Лакеите, придобили сила, започнали да се превръщат в князе. Повели битки помежду си, които обяснявали на старейшините като необходимост от предупредителни удари.

На князете им се струвало, че имат голяма власт. Всъщност, те векове, често без сами да разбират това, строго следвали жреческите съвети. Самата система на властта се оформила така. Лакеят си

оставал лакей — сменил е само господаря си. Новият господар бил необикновено жесток към лакеите.

Хилядолетия лакеите на жреците, убивайки се помежду си, интригантствайки и заговорничейки, се стремят към възделената власт. От историята е известно колко смърт са сеели по пътя си князете. Дори бащите и братята си са убивали. Така е ставало повсеместно в различните страни и сега не се е променило много.

Така започва княжеската епоха и в Русия, каквато в другите страни отдавна е имало. След това историята ти е известна. Дружините и сега служат някому. Въръжението се е сменило, но същността е все същата. И злодеянията не намаляват, стават все повече, все по-рафинирани.

Старейшините са допуснали грешка. Вие, които сте решили да създавате партия, пазете се да не повторите тяхната грешка.

ДА НЕ ПОВТОРИМ ГРЕШКАТА

— В какво конкретно е грешката на старейшините? В създаването на дружини от външни наемници? Но днес всичко вече е така организирано, че държавата не може да съществува без полиция, без армия.

— Дружините тук, Владимире, не са основната причина. Тя е много по-дълбока, в психологията. Не знам как по-ясно да го кажа, но тя е в забравянето на заветите на прадедите, както и на заветите на Бог. Сам прецени: Бог е предоставил на хората еднаква власт. Следователно, свършено може да бъде само онова обществено устройство, в което не съществува център на властта, в което всеки има равна власт.

Когато даваш гласа си за някого, ти не го обличаш във власт, а даваш гласа си на човек, поставяйки го в зависимост от оформилата се система. При това доброволно се отказваш от властта, дадена ти от Бог И психиката при повечето хора през вековете се е формирала извратно: управляващият и правителствата трябва да решават вместо нас важните въпроси. Мисълта при такива хора не разсъждава за житейското устройство.

— И какво, не трябва да гласуваме ли? Така няма да създадем партия. Според закона е необходимо гласуване.

— Щом е необходимо, гласувайте за това — всеки, а не един, — да може да управлява живота.

— Ако имате предвид всеобщите събрания, каквито е имало във ведическа Русия, това сега е абсолютно невъзможно. Не може хората постоянно да пътуват за събрания от различните краища на страната. Освен това, такава партия не може да се регистрира.

— Защо да пътуват? Всичките измислици на днешната цивилизация можете да използвате. Връзката, например, ще осъществите чрез компютър. А регистрацията? Тя е смешна за народна партия на мнозинството. На вас самите ви предстои да станете регистрирани. Пък и в този въпрос главното не е някаква си

регистрация. Главното е да не допуснете създаването на така наречения център на властта. Всички, които ще работят в централния апарат, ако според вашия закон той непременно е необходим, трябва да бъдат само наемни работници. И да нямат никакъв достъп до пари. Изобщо, не бива да се съсредоточават пари на едно място.

— Но според закона централният ръководен орган на партията задължително трябва да бъде избран.

— Ами изберете всички членове на партията или всеки десети, десетниците.

— Тук трябва още да се помисли. В началото, когато за главна задача на партията определихте връщането на любовта в семейството, аз много се ядосах.

Помислих си, че се гаврите с мен, искате да ме направите за посмешище.

— Знам.

— Но сега много мислих над този проблем и стигнах до следния извод: тя действително не просто е една от главните задачи, тя е най-главната. И за търсенето на половинката на човек трябва да се създадат специални условия, да се провеждат специални мероприятия. Трябва да се обнародват древноруските обреди, и науката трябва да се включи в решаването на тези въпроси, и културата, и медиите, и рекламата, и идеологията... Тези въпроси трябва да се решават на държавно ниво. А доколко е цивилизована една или друга държава, трябва да се съди по броя на щастливите, любящи семейства, които живеят в нея.

— Поздравления!

— За какво?

— За прозрението.

— Рано е да се поздравяваме. Не мога да формулирам тази задача така, че да не се смеят на Устава, и на мен, и на бъдещата партия...

— Че нека се смеят.

— Как така нека? Ако започнат да се смеят, така и ще си остана единствен член на партия с този Устав. И ще имаме нерегистрирана партия със смешен Устав, който се подкрепя от един човек. Редови член на партията.

— Защо с един? С двама. Аз също ще го поддържам. И пари ще натрупаме, ще си наемем изпълнителен секретар...

— Ама сериозно ли? Вие също ли искате да постъпите в тази партия?

— Не, няма да постъпвам. Пък и според закона, както казваш, няма да ме регистрират. Аз ще подкрепям Родната партия от тайгата с цялото си сърце. Колкото до това, че сме само двама, всички велики дела са започвали не от масите, а от един човек. По-късно, след години, хората ще се посмеят, но не на теб, а на себе си и този смях ще бъде щастлив.

— Добре, ще опитам, ще помисля още над формулировката. Пък и читателите ще помоля да помислят.

— Ти, Владимире, да бе помолил Анастасия по-подробно да ти разкаже за венчалния обред. При ведруския народ той е започвал от раждането.

— Как така венчалният обред започва още с раждането на човека?

— За първо раждане ведрусите смятат не появата на тялото, а озаряването с любовта. Така както Анастасия може да го покаже, никой, вероятно днес в света не би могъл. Помоли я да пресъздаде картината на живота на едно ведруско семейство.

* * *

Няма да разказвам как и къде се срещнахме с Анастасия. Представям ви веднага това, което тя ми разказа за отношението към любовта в едно ведруско семейство.

Който съумее да осъзнае, да почувства какъв смисъл се крие в тяхната любов, той може би ще успее да осъзнае великата мъдрост и космичност на ведруските обреди.

ВЕЛИКИЯТ ДАР НА СЪЗДАТЕЛЯ

ДЕТСКАТА ЛЮБОВ

Анастасия започна разказа си за ведруските обреди, свързани с енергията на Любовта с някаква детска радост и вдъхновение:

— Всички действия и постъпки на ведрусите са непрекъснато учение. Великото, весело училище на осмисленото битие.

Всички ведруски празници могат да бъдат наречени състезание на ума и ловкостта. За тях може да се каже, че са уроци на мъдреците за младите, напомняне от възрастните. И работата при ведрусите в усилените дни е минавала весело. Тя се е изпълвала с по-голям смисъл, отколкото материалните творения.

Виж, Владимире, времето на сенокоса: прекрасен ясен ден. Цялото селище, от малки до големи, по изгрев се отправя към ливадите. Виж: на две каруци пътува цялото семейство. Само старците са останали вкъщи, за да се грижат за домашните животни в чифлика.

А младежите — млади юнаци — яздят коне, само с хамути и дълги юзди в ръцете. На тези коне с дългите юзди те ще носят наръчите сено към копите.

Солидни мъжици на седалките държат косите с остриетата нагоре, а до тях — жените и по-големичките им деца с гребла: ще обръщат тревата, която мъжете ще косят.

В каруците пътуват и съвсем малките дечица. За какво? Ами просто така, заради интереса, да пообщуват, да полудуват, да поиграят, да наблюдават възрастните.

Хората не са облечени в дрипи. С бели ризи са, в плитките на жените са вплетени цветя, роклите им са бродирани. Защо са облечени така, като че ли отиват на празник? Отговорът, Владимире, е, че те нямат особена необходимост да косят сено. Всеки в имението си има собствени копи. Разбира се, никога не е лошо да има за резерва няколко общи копи.

Но главното, негласното в това всеобщо действие, е да покажат себе си в работата. Тайничко да огледат другите, а младите юнаци и девойки да се огледат и да се запознаят един с друг в работата. Ето защо на сенокос пристига с радост младежта и от съседните селища.

Започва се — гледай:

Вървят важно мъжете косачи. И нито един не трябва да изостава. Жените им обръщат вчерашната трева да се суши и пеят. Сухата, младежите събират на копи.

Ето, виждаш: стоят на копата двама младежи, единият е на осемнадесет година, на двадесет — вторият. Подреждат сеното на копата, което им подават шест девойки.

Момчетата си свалят ризите. По бронзовите им тела се стича пот. Но успяват да се стараят, да не се поддават на закачките на хихикащите отдолу момичета.

Ако на копата има двама, отдолу трябва да има четири девойки, а те са цели шест, кикотещи се и шегуващи се. Отдолу се опитват да замерят със сено младежите.

Бащата на момчетата се приближава до копата, той бързо е преценил ситуацията. Синовете му се опитват двамата да се справят с шест девойки. Притеснява се да не се провалят. Долу са чевръсти, весели девойки, може две да станат годеници на синовете му. Пийва вода, подвиква на синовете си:

— Ей, синове мои, нещо ми омръзна да кося, може би да се кача при вас и да ви помогна? След като долу има шест, а не четири момичета...

— Няма нужда, татко, — отговаря по-големият, без да прекъсва работата си, — ние с брат ми тук сме двама, а дори не сме загрели.

— А пък аз съвсем заспах, добавя по-малкият, изтривайки тайно потта от челото си.

Долу обаче забелязват движението му и едно от момчетата се провиква под общия смях:

— Внимавай да не се намокриш, спейки.

Бащата се усмихва доволно и отново се подрежда в строя на косачите.

Към копата от далечната ливада върви върволица от четири коня, водят ги млади момци.

Последен води кон най-младият — Радомир. В началото на лятото е навършил осем, започнал е деветата година. Но Радомир е развит не за годините си.

Не само на ръст се извисява над връстниците си, но и науката схваща по-бързо от другите, винаги печели в игрите. И тук, на

сенокоса, се гордее, че е получил работа, която вършат по-големите деца. Той не трябва да изостава от по-възрастните.

Старае се сам бързо да обвие копата сено с юздите и конят го слуша. Макар и да е последен в редицата, Радомир върви, без да изостава.

Малко по-нататък, при горичката, лудуват по-малките деца. Виждайки редицата коне и коли с копи сено, всички се втурват към тях, за да се повозят отгоре.

Децата тичат стремглаво, а само едно момиченце, едва навършило четири години, изостава. Всички деца вече са стигнали до колите със сеното. За да съкрати пътя си, момиченцето отчаяно решава да пресече през малкото блато. То почти е пресъхнало, но още има големи буци пръст. Момиченцето скача от буца на буца, почти редом са конете, които теглят копите. Но изведнъж, опитвайки се да скочи на следващата буца, детето се подхлъзва. Падайки, одрасква коляното си на една пръчка, а в мътната локва изцапва лицето и рокличката си.

Скача. Веднага пада обратно и започва да плаче силно от обида.

Последната кола с копата сено, минавайки покрай нея, се отдалечава.

Сериозният Радомир чува детския плач. Спира коня, тръгва по посока на плача към блатото. Гледа: момиченцето се е изцапало, седи в локвата, с юмруче размазва сълзите по мръсното си лице и реве с пълен глас.

Взема Радомир под мишница момиченцето, изважда го от локвата, поставя го на сухо място и пита:

— Защо плачеш толкова горчиво, мъниче?

А то се дави и през сълзи започва да обяснява:

— Тичах, тичах, изоставах, а после паднах. Заминаха всички коли, аз изостанах. На колите сега се возят всички деца, а аз седя в локвата.

— Не всички са заминали — отговаря Радомир, — останах аз и ето я моята кола. Ако престанеш да реवेश, ще те повозя на нея. Само че цялата си в кал. Ама престани, в края на краищата, да реवेश, ще оглушея.

Хванал сух крайчец на рокличката Радомир, поднасяйки го към нослето, казва строго:

— Хайде, духай!

Момиченцето изненадано изохкало, с ръчички бързо прикрило голотата си, след това един-два пъти издухало носа си и спряло да плаче. Радомир пуснал полата ѝ, огледал критично стоящото пред него мръсно, разошено малко момиченце и казал:

— Събличай си роклята.

— Няма — твърдо заявило то.

— Събличай се, аз ще се обърна. Ще ти изплакна калната рокличка в езерото, а ти поседи засега тук, в тревата. Облечи моята риза — тя ще ти стигне до петите, по-дълга от роклята ще ти бъде.

Радомир изпрал в езерото роклята на малкото момиченце, а то, завито с ризата му, поглеждало от тревата.

И изведнъж седящото в тревата момиченце било пронизано сякаш със стрела от страшна мисъл. То си спомнило подслушаните веднъж думи на дядо си, който казал на баба му:

— Извънредно лошо нещо се е случило в съседното селище, един непотребен негодник вдигнал роклята на девойка преди венчавката.

— Вдигнал ѝ е роклята, значи, животът на момичето е пречупил — въздъхнала бабата.

Малкото момиченце решило, че и при него сега нещо трябва да се пречупи, щом непознато момче е повдигнало края на роклята му. То огледало ръчичките, крачетата си, и макар всичко да било наред, нямало нищо счупено, страхът не изчезнал. Щом дядо и баба смятат, че при вдигането на роклята нещо се чупи, значи и при него нещо трябва да се счупи.

Момиченцето скочило и викнало на перящия роклята му Радомир:

— Ти си непотребен негодник.

Радомир се изправил, обърнал се към стоящото в тревата момиченце, облечено в неговата риза, и попитал:

— Какво пак крещиш? Не разбрах, какво искаш?

— Казвам, че си непотребен негодник. Посмя да повдигнеш роклята на девица преди венчавката. Всичко си ѝ пречупил.

Радомир известно време гледал мръсното момиченце, след това се разсмял, а като се насмял, казал:

— Чула си нещо, ама не си го разбрала. Да, не бива да се вдига роклята на девица преди венчавката. Но аз не съм повдигал полата на

девица.

— Вдигал си, вдигал си, аз помня, че ми повдигна роклята.

— Твоята — да, — съгласил се Радомир, — но ти не си девица.

— Защо да не съм? — учудено попитало момиченцето.

— Защото на девиците са им изпъкнали гърдите, а на теб не са.

Вместо девическа гърд ти имаш две едва забележими пъпки. Значи, не си девица.

— Ами каква съм? — объркано попитало момиченцето.

— Мъниче си все още. Седи си там в тревата и мълчи, нямам време да говоря с теб.

Той влязъл пак във водата, изплакнал роклята, изстискал я, разстлал я на тревата и повикал момиченцето.

— Ела насам, мъниче, трябва да те измия.

Тя покорно дошла и той я измил. След това ѝ казал:

— Хайде сега да се повозим на копата.

— Първо си ми върни роклята — тихичкото помолило момиченцето.

— Ами че тя е мокра. Засега си стой в моята риза. Ще вземем рокличката, докато стигнем до голямата копа, тя ще изсъхне и ти ще се преоблечеш.

— Не, дай си ми рокличката — настоявало момиченцето. — Нищо, че е мокра, ще я облека. На мен ще изсъхне.

— Ето, обличай се — подал ѝ Радомир роклята и тръгнал към коня.

Бързо се облякло момиченцето и презглава догонило Радомир.

— Ето ме и мен — казало задъхано то. — Вземи си ризата.

— Разбира се. Ти си моята напаст. Всички момци вече се връщат, а аз се занимавам с теб. Хайде, качвай се.

Той помогнал на момиченцето да се качи на сеното. Хванал коня за юздата и тръгнали към голямата копа.

Малкото момиченце в мокра рокля седяло на движещата се плавно кола със сено и ликувало. Само тя е сама горе, не като всички, по две, по три. Седи на копата. И лицето ѝ излъчва щастие, сякаш изведнъж се е превърнала в богиня.

Ех, да можеха да я видят приятелките ѝ как се вози сама, а не в керван. Само нея я возят... Погледнала как води на повод коня Радомир и повече не откъснала поглед от гърба му. Детското ѝ сърчице

забило по-силно. По цялото ѝ тяло преминала топлина. Разбира се, момиченцето не могло да разбере, че се е влюбило.

Ах, тази детска любов! Тя е най-чистата — подарък от Бог. Само че защо идва толкова рано и тревожи детските сърца? Защо? Какъв смисъл има в такава ранна любов? Оказва се, велик е смисълът на ранната любов, ведрусите са го знаели.

Като стигнал до копата, Радомир се обърнал.

— Хайде скачай, не бой се, ще те хвана.

Той подхванал скочилото момиченце, пуснал го на земята и попитал:

— Ти чия си?

— Аз съм от съседното селище, аз съм Любомила. Със сестра ми сме на гости, помагаме на брат си — отговорила тя.

— Хайде сега, върви при сестра си — отговорил, отдалечавайки се, Радомир. Не се обърнал към момиченцето нито веднъж.

То стояло, гледало как отвързал той юздите от копата, качил се на бъчвата, скочил на коня и в галоп препуснал за нова копа сено.

ЛЮБОВТА КАТО ПЪЛНОПРАВЕН ЧЛЕН НА СЕМЕЙСТВОТО

Върнала се у дома малката Любомилка. Семейството се готвело да вечеря. Но Любомилка не искала да сяде на масата. Притискайки се към баба си, тя помолила:

— Да отидем в градината, бабче. Само на теб искам да разкажа за едно чудо.

Като чул молбата ѝ, бащата възразил:

— Не бива, дъще, когато семейството сяде на масата, да излизаш. Че и баба си викаш...

Погледнал лицето на дъщеря си и се усмихнал. Ведрусите познавали благодатта на детската любов. Умеели да приласкаят любовта, да я приемат в семейството като дар небесен, да не се присмиват над нея, да я уважават.

Ценили енергията на великата благодат, затова енергията на Любовта с голяма радост идвала при тях.

— Е, вие с баба ти можете да хапнете ягоди в градината — казал бащата, привидно равнодушно.

В градината Любомилка настанила своята баба, в най-далечния ѝ ъгъл, и веднага започнала да разказва развълнувано:

— Бабенце, аз там, на сенокоса, си играх с приятелките. Те побягнаха да се возят на копите. А на мен не ми се искаше много да се возя. Вървя си, просто така. Изведнъж един такъв красив, най-добрият, момък млад, спря до мен коня си и се приближи до мен... Да, бабче, толкова близо, както ние с теб сега седим. Такъв красив целият и добър. Стои пред мен, говори ми: „Много те моля, момиченце...“. Не, не така каза, иначе. Той каза: „Не просто те моля, момиченце, а дори те умолявам на моята копа мъничко да се повозиш“. И аз се повозих. Това е. Ти разбра ли, бабичко? Случило ли се е нещо с него?

— С теб се е случило, внучко. А как се казва?

— Не зная. Нищо не ми каза.

— Ти, Любомилочка, отначало ми разкажи всичко и се постарай да не забравиш как е било наистина.

— Наистина — свалила поглед Любомилка, — наистина? Паднах в локвата, той ми изпра роклята, след това ме повози на копата, а как се казва — не каза. Наричаше ме „мъниче“ и когато си тръгна, нито веднъж не ме погледна — разказала на баба си Любомилка и заплакала. И продължила през сълзи:

— Аз стоях, гледах как си тръгва. Само че той нито веднъж не ме погледна, не каза как се казва.

Бабата притиснала към себе си внучката. Галила русата ѝ главица, сякаш гали в нея енергията на Любовта. И шептjяла тихо като молитва: „О, велика енергия от Бога. Със своята благодат помогни на внучката ми. Не изгаряй неукрепналото ѝ сърчице. Вдъхнови я за сътворение“.

А на глас казала на Любомилка:

— Искаш ли този много добър момък само в теб да гледа винаги?

— Да, искам. Искам!

— Не му се мяркай пред очите три години.

— Защо?

— Защото те е видял изпоцапана с кал. Плачещо, безпомощно мъниче. Този твой образ е останал в него. За три години ще станеш по-голяма, по-красива и умна, ако се постараяш.

— Много ще се старая. Само ми подкажи, бабо, как да се старая?

— Ще ти разкажа всичките си тайни. Ако ги изпълняваш строго, ще станеш по-красива от всички цветя на Земята, хората ще ти се любуват. Не теб, а ти сама ще можеш да избираш любимите си.

— Казвай, бабо, аз всичко ще изпълня, казвай по-бързо — подканвала баба си малката Любомилка, дърпайки от нетърпение роклята ѝ.

И бавно, тържествено произнасяйки думите, бабата разкрила на внучката си:

— Сутрин трябва да ставаш по-раничко. А ти се излежаваш и капризничиш. Ставаш, тичаш на ручея, измиваш се с чиста изворна вода. Връщаш се вкъщи и хапваш малко каша. Ти винаги искаш сладки ягоди.

— Бабо, защо да се старая вкъщи, щом той няма да ме види как сутрин се къпя в ручея и ям каша? — удивила се Любомилка.

— Това няма да види. Но твоите старания ще ти се отразят с външна красота. И енергия ще се появи вътре.

Любомилка се стараела да следва бабините си съвети. Невинаги се получавало, особено през първата година. Но тогава баба ѝ сутрин сядала на леглото и казвала: „Ако не станеш със слънчицето, не изтичаш до ручея, в този ден няма да станеш по-красива“.

И Любомилка ставала. На втората година посвикнала с режима, с лекота изпълнявала процедурите по измиването сутрин, весело ядяла кашата.

До края на бабиния срок — три годинки — оставал само месец. На капицето пристигали хора от различни краища за панаира. Каруците с хората преминавали покрай имението, в което живеела Любомилка. Заедно с по-голямата си сестра Екатерина, Любомилка гледала преминаващите. И изведнъж една каруца свила от пътя, приближила до вратата, пред която стояли двете момичета. И в нея, в приближилата каруца... Веднага го познала Любомилка. Сред другите хора седял и управлявал коня нейният любим, порасналият Радомир.

Сърчицето на момичето затрептяло, когато каруцата се приближила и спряла.

Най-възрастният сред всички седящи, вероятно бащата, казал:

— Бъдете здрави, девойки! Предайте на баща си, на майка си и на всички възрастни, поклон от мен. Бихме искали да пийнем от вашия квас. Забравихме да си вземем за из път.

Любомилка презглава се втурнала вкъщи и викнала:

— Поклон на всички. Ама къде е каната? Къде е нашата кана с кваса? Ах да, в мазето, изстуден.

И се втурнала в мазето, събаряйки стоящата до вратата кофа. Като скороговорка изстреляла на баба си и дядо си:

— Не казвайте нищо, ще подсуша, като се върна.

Сграбчила каната и изтичала до вратата, спряла за малко, поела си дъх, сдържайки вълнението си, важно излязла, подала на най-възрастния мъж каната с кваса.

Докато бащата пиел квас, тя не откъсвала очи от Радомир. Но той разглеждал Екатерина.

Когато каната стигнала до него, той допил останалия в нея квас, скочил от каруцата и подал каната на Екатерина, казвайки:

— Благодаря. От добри ръце е направена закваската.

Каруцата се отдалечила. Любомилка гледала след нея, след това изтичала в дъното на градината, паднала на пейката и горчиво заридала.

— Защо пак си толкова печална, Любомилка? — приближила се баба ѝ и седнала до нея.

През плач разказала на баба си за случилото се Любомилка:

— Те спряха пред нашата порта и помолиха за квас, там беше онзи юноша, който ме вози преди три години на копата. Още по-красив е станал. Аз изтичах и донесох квас в каната. Всички пиха и го хвалиха. Той също пи, след това даде каната на Екатерина. Не на мен, бабичко, а на нея, на моята разлъчница, на Екатерина. И на нея, не на мен, каза „Благодаря“. Тя, яката върлина, докато бях за квас, нещо му говореше и го гледаше. Той също я гледаше и дори ѝ се усмихна. Родната ми сестра — разлъчница. Тя е върлина!

— Защо се сърдиш на сестра си? Тя няма вина. Вината е в теб.

— Но за какво, бабо? Какво не направих както трябва?

— Слушай внимателно. Твоята сестра е избродирала гладка цветна шевица на ръкавите на ризата си. Ти също искаше да направиш такава сама, но бродерията на твоята риза се получи крива. Сестра ти умее още да говори в стихове, при коледуването тя е най-добрата, а ти не искаш да си поговориш с влъхвите: те учат хората да четат и да съчиняват стихове. Твоят избраник сигурно е умно момче, способно да оцени красивото и умното.

— Още три години ли, бабо, трябва да се уча?

— Възможно е да са три. Но може и да са пет.

ИСТИНСКАТА ЛЮБОВ НЕПРЕМЕННО ПОСТИГА ВЗАИМНОСТ

Минали десет години. Радомир, с най-близкия си приятел с необикновеното име Арга, се разхождал из празничния панаир. Арга бил великолепен дърворезбар, рисувал чудни картини. От глина правел статуи като живи. Тези таланти той наследил от дядо си, а от баща си — уменията на ковач. Дългите редици каруци с всевъзможни провизии малко интересуваха приятелите. Не привлекли вниманието на юнаците и редиците с всевъзможни съдове. Изобщо, главното на тези панаири не били материалните придобивки. Главното, било общуването, запознанствата, обмяната на опит.

Момците решили да отидат на мястото, където се подготвяло представление на пристигналите артисти. Изведнъж някой ги повикал:

— Радомире, Арга, видяхте ли я вече?

Радомир и Арга се обърнаха. Трима младежи от селището на приятелите стояли малко по-далече, оживено обсъждали нещо и им предлагали с жестове да се присъединят към тях.

— Какво или кого да сме видели? — попитал приближилият се към тях Радомир.

— Една необикновена риза. Тя е от гладка тъкан, а бродерията ѝ е с невиджани орнаменти, в които е скрит таен смисъл сигурно — отговорил един от тримата момци. Вторият го поправил:

— Ризата е хубава, но тази, която я продава, е много по-прекрасна. Такава девойка не помни панаирът в цялата околност.

— А как да видим това чудо? — попитал Арга.

Петимата тръгнали към мястото, където обикновено се продавали накити, разни чудни неща, хубави дрехи.

Край една каруца се тълпели повече хора. Любували се на висящата на една пръчка риза с необикновена красота. Ветрецът лекичко полюшвал плата и било очевидно, че ризата се отличава от обикновените със своята лекота и нежност. И шевиците, избродирани на яката и ръкавите, били необичайно сложни.

— Такава шарка е достойна за ръката на велик майстор — с възторг произнесъл на глас Арга.

— Какво гледаш шарката, промъкни се през тълпата, погледни кой стои редом с ризата — казал един съсед от тяхното селище.

Заобикаляйки от другия край, приближавайки се до каруцата, приятелите видели девойката.

Стегната руса плитка, сини като небето очи. Вежди — гайтани, на устните играе стаена усмивка. Плавни движения, но в тях се усеща някаква енергия. Не можеш да откъснеш поглед от момичето.

— Езикът ѝ е остър, със стихове и басни може да говори — казал тихичко най-високият момък.

— Привидно нежна, но непристъпна като скала — добавил вторият. — Поговорете с нея.

— Аз няма да мога. Дъхът ми спря — отговорил Радомир.

Заговорил девойката Арга:

— Кажни ни, девойко, ти ли си измайсторила тази риза?

— Да, аз — без да вдига поглед, отговорила девойката.

— От скука ли я изтъка, да запълниш зимната вечер.

— Може и на изгрев да съм я бродирала.

— Каква цена искаш за своята работа? — продължавал да я разпитва Арга, за да слуша напевната ѝ реч по-дълго.

Погледнала девицата младите момци и сякаш ги извисила в надоблачните висини. Задържала погледа си върху Радомир. И сякаш разтворила момъка в синевата. Всичко след това, той усещал като в нереален, необикновен сън.

— Каква цена? Ще ти обясня.

Красавицата, седяща в каруцата, продължила:

— Ще подаря без пари тази риза само на добър човек и храбър юнак. Ще си взема от него само нещо за спомен — младо конче, например.

— Браво, красавице! Достоеен отговор, майсторке! — раздали се възгласи в тълпата. — Кончето било за спомен! Разбира от нещата красавицата.

Възгласите продължили, но тълпата не се разотивала. И изведнъж тълпата се разделила.

Арга водел красив млад жребец. Горещ бил конят и необязден, на място потропвал с копита и скачал на задни крака.

— Ама че конче! Че това е чудо-кон! Нима юнакът е решил да го даде? — шепнела тълпата.

Арга се приближил до каруцата и казал:

— Баща ми ми даде този кон. Давам го, красавице, за твоята риза.

— Благодаря — отговорила спокойната девойка. — Но аз казах и хората чува, няма да продавам ризата, мога само да я подаря на теб, може би, или на друг юнак.

— Аха, нашата красавица се изплаши. Разбира се, конят е горещ, не всеки момък би се справил с него, камо ли жена. Конче чакаше, изхвърляше се — понесли се подигравки из тълпата. — А сега се дърпа и увърта. Какво пък, всеки трябва да се пази, конят е много горещ и необязден.

Хитро усмихвайки се, девойката хвърлила поглед и с необикновена лекота скочила от каруцата на земята.

Тълпата онемяла. Прекрасен бил, сякаш от велик художник моделиран, девическият стан. Блеснала пред всички в цялата си красота, с усмивка погледнала коня, направила три крачки към Арга, сякаш плувала, едва докосвайки земята.

От изненада Арга изпуснал повода. Изправил се на задните си крака горещият жребец. Но девическата ръка успяла да хване повода.

А после... после за изумление на хората, стоящи в тълпата... С лявата ръка девойката ловко притиснала ноздрите на жребеца. Отпускайки повода, с дясната ръка погалила коня по муцуната. И горещият жребец изведнъж стихнал. Тя накланяла главата му към земята. Жребецът се съпротивлявал, но все пак ѝ се подчинявал. Все по-ниско, по-ниско... И изведнъж горещият кон паднал на колене пред девойката.

От тълпата излязъл побелял старец и казал:

— Така умеят да покоряват зверовете и конете само влъхвите. Старите, и то не всички. Но ти си млада девойка. Как се казваш? Чия си?

— Аз съм Любомила от съседното селище. Чия съм? Ничия. Аз просто съм дъщеря на баща си. Ето, приближава се моят строг баща.

— Де да бях строг — казал върналият се баща. — Пак ли нещо си направила, Любомилка?

— Нищо особено. Поиграх си малко с жребчето.

— Малко? Виждам. Пусни коня. Време е да се прибираме.

ВЪВ ВЕДРУСКОТО УЧИЛИЩЕ И ЛЮБОВТА ПРЕПОДАВАЛА

Какво се е случило с Любомила през тези години, къде изведнъж е научила толкова мъдрост и ловкост? Във ведруското училище.

В това училище се обучавал всеки от ранно детство до дълбока старост. Всяка година се държали изпити. Програмата на това училище по малки частички се съставяла от сътворението и през вековете се обогатявала. И мъдростта се внушавала ненаатрапчиво. Уроците не са били такива като днешните в съвременното училище.

Веднъж ти ми каза, Владимире, за един израз, използван от вас. Когато детето е палаво и грубо, случва се да се появят вредни навици у него, тогава казват, че детето се е възпитавало на улицата, че му е била дадена прекалено голяма свобода.

Ведрусите без страх пускали децата си на свобода. Всички са знаели: системата от празници и обреди била замислена толкова задълбочено и умело, че увеличала всички деца да се подготвят за тях. Уж играят, а всъщност се обучават сами, без възрастните, на различни науки.

Изпитите във ведруското училище приличали на поредица от празненства. С тяхна помощ възрастните учели децата и самите те се учили от децата.

Например, коледуването. През дните когато се коледува, децата ходят и пеят песнички в домовете на всичките си съседи. Стиховете, музикалните мотиви и танците си измисляли сами.

Своите номера децата подготвят много преди началото на празненствата и с неподправен интерес питат възрастните, семействата си, едни други себе си и влъхвите — как да се научат по-добре да съчиняват стихчета, как да пеят и да танцуват.

Не всички деца имали, разбира се, еднакви способности. Онзи, който изоставал в съчиняването от другите, молел родителите си да му помогнат. А понякога родителите използвали стремежа на децата си към познание, за да ги научат да помагат в домакинството.

Например, досажда внукът на баба си:

— Бабо, миличка, кажи ми стихчета. Умолявам те. Не искам да съм по-лош от другите, децата няма да ме вземат за коледуването.

А бабата отговаря:

— Имам много работа, но ако ми помогнеш, довечера ще ти кажа няколко стихчета.

Детето помагало с ентузиазъм и след това слушало внимателно баба си, стараело се да запомни всичките ѝ стихчета и песни, молело я да го научи да танцува. След това молело дядо си, майка си и баща си поне мъничко да го научат. И било благодарно на родителите си, когато те му давали урок.

Сравни, Владимире, това действие с един час в днешното училище — по литература, например. Правилно, не може да се сравни. Детето на ведрусите от малко се опитвало да стане поет.

Поредицата весели празници при хората през ведруския период представлява система, помагаща да се опознава мирозданието и да се обучават децата на простите житейски мъдрости.

Влъхвите са пътуващи учители и информатори за онова, което се случва по света. Бояните^[3], бардовете напомняли също за събитията от миналото и бъдещето, предричали и прославяли света на прекрасните чувства или порицавали недостойните. Никой не принуждавал децата да ходят на уроците, провеждащи се постоянно във всяко селище. Смятало се, че самият учител трябва да успее да привлече вниманието на детето към разказа за науката, която иска да му разкрие. Такива правила от векове се усъвършенствали от учителите-влъхви.

— А ако някой учител-влъхва, за да привлече вниманието на децата, не им преподавал наука, а само си играел с тях на някаква игра?

— Ако това стане, влъхвата би се лишил от своето звание. Родителите, общувайки у дома с децата си, веднага биха могли да разберат: децата не ги учат на наука. Вестта за лошата постъпка би могла да се разнесе и по другите селища и тогава биха помолили дошлия при тях влъхва, опетнил честта си, да напусне.

Преди да усети любовта в себе си мъничката Любомилка не се стремела да посещава занятията на влъхвите и да слуша песните на бардовете и бояните. Родителите не карали насила своите деца да учат, но при удобен случай могли да им подсказват ненатрапчиво.

Любовта обгърнала Любомилка със своята енергия. Във ведруското семейство появата на любовта се възприемала като нов член на семейството, изпратен им в помощ от Бог. И знаели как в съгласие с любовта животът на момичето може да се направи прекрасен. Затова бабата посъветвала Любомилка да отиде при вълхвите и да се поучи. Не просто така — да учи неизвестно с каква цел, а с ясна и определена — да стане най-добрата за любимия. Любомилка се съгласила и решила: когато пристигне вълхва, който да учи как се пеят песни с красив глас, тя ще отиде при него с приятелките си.

Но нужният вълхва не идвал. Любомилка решила да отиде при поредния. Отишла и започнала да слуша. Вълхвата говорел за предназначението на различните растения, техните аромати и как може да се лекуват хората с тях.

„За какво ми е всичко това? Изобщо не ми трябва — решила Любомилка за себе си, — и без това всички знаят как да се лекуват: и мама, и баба, и сестра ми — всички. И дори да зная най-много от всички за билките, как ще забележи това моят избраник? Няма как да забележи“.

И Любомилка не слушала внимателно вълхвата. Просто така, за компания на приятелките си, седяла на пъна. А понякога ставала, отдалечавала се и се разхождала сама по полянката. Зарадвала се, когато вълхвата завършил лекцията си и всички се приготвили да се прибират.

И изведнъж старият вълхва се обърнал към Любомилка:

— Я ми кажи нещо, момиченце, не ти ли беше интересно това, което говорих?

— Ами това изобщо не ми е необходимо за моята тайна работа — тихичко съобщила малката Любомилка.

Учителят вълхва лекичко се усмихнал. Всичко разбирал този прозорлив старец, дори тайните момичешки работи, и отбелязал:

— Сигурно си права и засега тези знания не са ти необходими. Ти си още дете. А аз разкривам на девойките как да станат красиви и как да създадат пространство на Любовта за любимия. Като го види, той непременно ще поиска да разбере кой е бил способен да сътвори такава красота. И ще се възхити от онази, която ще излезе пред него като творец. Аз под секрет ще разкажа на девойките как да плетат

венец и как да приготвят отвара от треви за любимия, с която да се мият сутрин, за да мирише тялото им на цвете. Още ще разкажа...

Малката Любомилка слушала стареца и все повече съжалявала, че не е посещавала неговите беседи. Повече от седмица е в селището. Важни тайни е разказал на момичетата, а тя нищо не знае. И попитала стареца Любомилка:

— Дълго ли ще останете в нашето селище?

— Отивам си след два дни — отговорил ѝ старецът.

— След два дни? — не скрilo момичето своето разочарование.

— След два дни... Тогава много ви моля последните две ноци да пренощувате у нас.

— Поканен съм в други домове и вече дадох съгласието си — отговорил влъхвата. — Но, впрочем, ако толкова искаш...

— Да, много ми е нужно да разбера от вас за различните билки.

Старият влъхва и двете вечери беседвал с влюбената Любомилка.

Мъдрецът знаел: любовното вдъхновение ще помогне на момичето да опознае за дни същността на науката, която други откриват за година. На тръгване, Любомилка го изпратила, а той ѝ казал:

— След мен при вас ще дойде друг влъхва. Той ще говори за звездите, за Луната небесна, Слънцето и невидимите светове. Който успее да го разбере, той ще съумее да запали пътеводна звезда на небето за любимия избраник и тази звезда ще свети вечно на двамата.

След това ще дойде при вас влъхва, който знае как може да покори най-опърничавия кон за любимия, негов приятел да го направи и да опитомява животните.

При вас и бард трябва да дойде, той знае как се пишат стихове и песни пее с такъв глас, че хората ще обикнат първо гласа, а след това — всичко, казано от човека. Той може да те научи и да танцуваш.

— Кажете ми, моля ви, при кой влъхва не бива да ходя? — изведнъж се обърнала Любомилка към стареца. — Нали не мога през цялото време да слушам влъхвите.

Отново затаил хитра усмивка, влъхвата сериозно отговорил на момичето:

— Да, ти си права. Ако ходиш при всички, няма да ти остане време да си поиграеш. Не ходи при всички. За какво ти е, например, да се учиш да рисуваш? Защо ти е да бродираш орнаменти, в които да

влагаш свой таен смисъл? За какво ти е тази наука, щом си имаш по-голяма сестра, а тя, струва ми се, в тази наука ще стане ненадмината майсторка.

Още за какво ти е, например, да се научиш как може добри чувства да вложиш в ризата, когато я шиеш и тази риза да те пази от много беди.

Или как може да приготвиш каша с любов за близките си така, че те да наситят не само плътта си, но и душата си. Вкусът на тази каша ще е ненадминат. А това в съвършенство го владее съседското момиче, приятелка на сестра ти.

Когато искаш да получиш красива рокля или някому да подариш необикновена риза и всички да са във възторг от подаръка ти, помоли сестра си и тя ще сътвори чудеса.

А ако искаш с каша или необикновен квас да нагостиш някого, помоли приятелката на сестра си.

— Няма да моля никого — изведнъж извикала Любомилка и дори тропнала с крак. — Те са мои съперници.

— Съперници? А в какво? — попитал сериозно старецът.

И без да се стеснява, Любомилка отговорила на стареца:

— Има едно момче, най-доброто от всички, не ми обръща внимание, защото тези върлини са успели да пораснат преди мен. Те му се усмихват постоянно. Видях ги, когато на капището водеха хорото. А аз трябва да му подарявам риза от сестра ми, а квас — от нейната приятелка?! Това няма да го бъде! Никога!

— Но защо да не го бъде? Ти казваш, че е най-добрият.

— Най-добрият. Това е сигурно.

— Тогава отговори ми — защо най-добрият от всички не трябва да получава за подарък най-добрата риза, най-добрата каша и най-вкусният квас? И... — старият влѣхва направил пауза и тихо, под носа си, добавил: — Аз мисля, че ще бъде справедливо да получи и най-добрата годеница.

— Годеница? — изчервила се Любомилка.

— Да, годеница — отговорил влѣхвата, — ти би трябвало да му желаеш доброто. Нека има най-добрата годеница.

Любомилка гледала влѣхвата, без да намери думи за отговор. Чувствата я преизпълвали и изгаряли. И тя изведнъж побягнала от

стареца. Но след малко спряла, обърнала се към мъдрия влѣхва и извикала:

— Той е достоен за най-добрата от всички годеници. Тази годеница ще бѣда аз!

* * *

С голям интерес посещавала Любомилка беседите на всеки дошъл в селището влѣхва. Първа дотичвала и си трѣгвала най-късно, учудвала влѣхвите с въпросите си. Запомняла всичко, което говорили мъдреците. Това е възможно в обучението само когато детето посещава занятията не просто така, а знае точно къде ще прилага получените знания.

Когато обучението е тягостно за ученика, то е непродуктивно. Когато човекът има цел, чието постигане е възможно чрез овладяване на науките — учението е радост и знанията се усвояват сто пъти по-бързо.

Когато и любовта участва в учението — ефектът е ненадминат. Любовта е способна да сканира мислите на всеки мъдрец. Достатъчни са само няколко думи, казани от учителя, и любовта може за миг да обясни цялата тема на ученика и да увлече по-нататък неговата мисъл.

Подарък от Бога — мощната енергия на любовта, била най-главното нещо в обучението на Любомилка.

И у дома девойката гледала с необикновен интерес как мама или баба приготвят обяд за семейството. И искала подробно да ѝ обясняват всички действия и сама се стараела да измисля различни ястия. И се получавали необикновени творения!

Веднѣж на Масленица роднините дошли да похапнат палачинки, много хора се приближавали към масата, вземат си палачинки от две купчини. Едната била направена от майката и бабата, а другата — от малката Любомилка. Нейните палачинки се харесали много повече. И девойката с радост гледала от далечния ъгъл как нейната купчинка намалява по-бързо.

Когато семейството сядало на масата в делник дядото прѣв гребвал с дървената лъжица от зелевата чорба. И казвал:

— Сигурен съм кой е приготвил тази чорба. Ненадминат е приятният ѝ нежен вкус.

— Така си е — добавял бащата, — в нея има не само необикновени подправки — чувство има в нея.

Малката Любомилка с лекота усвоявала науките, в бита станала ненадмината ръкоделница и външно разцъфтявала с необикновена красота.

От първия влъхва, без да разбира сама, тя познала истината за великата любов. Ако искаш да си редом с Бог — самата ти трябва да си богиня.

[3] Бояни — религиозни служители, гадатели у прабългарите, по-късно — разказвачи на приказки и предания — б.пр. ↑

ПРЕДБРАЧНИ ИГРИ

Пораснали децата. Дошло време да си търсят любими. В тази важна дейност игрите също били в помощ на младите.

Често вечер на уречено място, по правило, малко извън селището, се събирали заедно младите ведруси. Запалвали огън, говорили си или пеели песни. А веднъж в седмицата имало общо празненство на три или четири селища едновременно, на любимото място. Тогава също палели огън, пеели песни и си говорели. Но имало и игри, които помагали да си търсиш любим или любима.

Външно те са прости, но дълбок смисъл се криел в тази простота.

„РУЧЕЙЧЕ“

Имало, например, следната игра. Младите заставали по двойки един зад друг, хващали се за ръце и ги вдигали нагоре. В началото стояли момък и момък, девойка и девойка. Онези, които не били по двойки или стояли най-отпред, отивали в края на „ручейчето“. Навеждайки се, преминавали под вдигнатите ръце към началото му.

Преминаващият под „ручейчето“ не трябвало да гледа нагоре. Той наслуки удрял по нечия ръка, избирайки така временно свой партньор. Когато избирали, тръгвал след него и заедно заставали отпред, пред всички двойки. Оставащият без партньор отивал в края на редицата и отново си избирал половинка за играта.

Играта е проста, но прецени сам, Владимире, хващайки се за пръв път за нечия ръка, немалко чувства са могли да си предадат без думи младите. Признание, благодарност и любов, или, напротив, отхвърляне. В продължение на играта двойките се променяли и можело да се сравнява по-лесно чия ръка ти е най-приятната.

„ЧАСТУШКА — ГОВОРУШКА“

Тази игра е най-древната, много по-сложна от всички останали. Днешните частушки, които още се пеят от хората, произхождат от нея.

Древната брачна игра „частушка-говорушка“ се състояла в следното. Една срещу друга застават две редици. Едната била от млади момци, а втората от девойки. Последната девойка в редицата посвещавала на последния в мъжката редица момък, стоящ срещу нея, частушка-четиристишие. При изпълнението ѝ тя танцувала. След като свършела изпълнението на частушката, останалите девойки два пъти бързо тропвали с крака и три пъти пляскали с ръце. И ако стоящият срещу тях момък не успявал за това време да съчини или да подбере от паметта си достоен отговор, девойката пеела нова частушка на следващия в мъжката редица момък.

Ако младият човек своевременно намирал достоен отговор, разговорът с помощта частушки — шеги и закачки между тях продължавал. Но това се случвало рядко.

Независимо от това, че младите ведруси знаели множество стихове, все пак за толкова кратко време не всеки би могъл да подбере достоен отговор, още повече че потропващите и пляскащи отстрани съпернички всячески се стараели да му попречат.

На една от срещите на младежи от различни селища се появила Любомила. Петимата приятели на Радомир, които видели необикновената девойка на панаира, сега тайничко я поглеждали. Най-близкият приятел на Радомир, Арга, изобщо не свалял поглед от нея.

Когато започнала играта на „ручейче“, обикновено смелият и решителен Радомир, вървейки под ръцете на стоящите двойки с намерението да хване за ръка Любомила и да стане двойка с нея, изведнъж се отказал. Когато вървял, наведен между двойките, той я чувствал. Можел да я почувства и със затворени очи. Но приближавайки към стоящата в двойка със своя приятелка Любомила, забавил се само с крачка, а след това продължил като насън, хващайки за ръка някакъв момък от съседното селище.

А неговият приятел Арга се оказал по-решителен. Когато дошъл неговият ред да върви по „ручейчето“, Арга се приближил до Любомила, хванал я за ръката и застанал с необикновената девойка начело на двойките, предизвиквайки завистта на останалите момци.

След това го разпитвали:

— Как ти държеше ръката? Стискаше ли я или беше небрежна?

— Не зная — отговорил Арга — Не помня нищо, струва ми се, че ръката ми гореше. Пипнете, и сега ми се струва горещца.

— Ама че девойка! — удивлявали се младите юнаци. — Тя още е горещца, сякаш пламти в нея непознат огън.

Слушал всичко това Радомир, но мълчал. Огънят и в него отдавна пламтял. Още от онзи момент, когато на панаира видял за пръв път невиджаната девойка. Той мислел за нея непрекъснато, още щом се събудел.

И насън тя му се явявала, но той не можел да я докосне и в съня си.

Винаги късметлия в работите си, Радомир се прославил и като поет, а сега изведнъж не намерил обикновени думи, за да говори за нея.

Когато започнала играта „частушки-говорушки“, той стоял в средата на редицата момци, редом със своя приятел Арга. Любомила била към края на девическата редица. Когато ѝ дошъл редът да пее и танцува частушки-говорушки, тя запяла с лекота. И веднага станало ясно на всички: невъзможно е да бъде победена необикновената девойка.

Тя рязко променяла темите. Пеела нечувани преди куплети. Един след друг тя побеждавала младите момци, макар самата да била най-младата.

Когато дошъл редът на Арга, той все пак могъл да даде отговор на палавата девойка. Макар и с известно забавяне, отговорил на Любомила с едно четиристишие, но тя веднага, без да чака потропването и пляскането, сменяйки неочаквано темата, толкова сполучливо се пошегувала с нови стихове, че обърканият Арга дори не се опитал да ѝ се противопостави с други стихове.

Следващият бил Радомир. Запяла му Любомила, смело пляскайки в ритъма на стиховете си:

— Смел си, красноречив си, юначе, много неща си опознал. Забрави ли как в езерото ми пра рокличката?

Някой се засмял, считайки частушката на Любомила за шега. Никой не разбрал, както и самият Радомир, за какво става дума. А щом не разбрал — то и отговор не дал.

И Радомир не могъл да отговори нищо на Любомила. Когато свършили потропването и пляскането, отчитащи времето за подготовка

на отговора, той разбрал, че времето му си отива безвъзвратно, и не могъл да го допусне. Като насън направил в посока на Любомила една, втора и трета крачка. Той се приближил плътно до нея. Не разбирайки защо са нарушени правилата на играта, всички мълчали.

Радомир мълчаливо стоял срещу Любомила. И изведнъж всички, които стояли в редиците, чули как произнася венчалния обред.

В тишината, пред всички, Радомир с ведруско придихание изрекъл своето обяснение в любов:

— С теб, прекрасна богиньо, бих могъл да сътворя пространството на Любовта за векове.

Всички мълчаливо чакали какъв отговор ще даде остроумната девойка.

Изведнъж тя самата станала плаха. Първо смутено свела погледа на горящите си очи. След това ги вдигнала, от очите ѝ се ронели сълзи и тя прошепнала:

— Готова съм да ти помагам в сътворението велико.

Познал Радомир в необикновената девойка онова момиченце, чиято рокличка прал в езерото. Познал я, хванал я за ръка. Тръгнали заедно, без да виждат никого повече. Двете редици мълчаливо стояли една срещу друга, изпращайки с поглед вървящата към вечността истинска любов.

Венчалният обред на ведрусите, Владимире, ти вече познаваш и в „Родовата Книга“ си писал за него. Ще ти припомня същността на великите действия.

На влюбените им предстояло заедно да изберат място за бъдещото си имение. Обикновено отивали заедно извън селището, където той живеел с родителите си, след това извън селището, където живеела тя. И нямало необходимост влюбените да съобщават на родителите си за своите намерения. И без това в селището всеки знаел и разбирал предстоящото събитие.

На участък избрана земя, с размер един хектар или повече, влюбените проектирали реалния живот. Предстояло им мислено да проектират къщата, да разположат множество растения, където всичко трябва да си взаимодейства и да си помага.

Любомила и Радомир намерили бързо място за бъдещото си имение. Сякаш се били наговорили, те отишли извън селището, където

имало малка горичка и едва забележимо ручейче тръгнало от малък извор.

Тук Радомир идвал и преди. Седял сам, мечтаел за бъдещето, за живот с любимата си.

Два пъти идвала тук на своя верен жребец и Любомила. Сама не знаейки защо, веднъж тя спряла коня пред ручей, разходила се из горичката, разплела плитката си, превързала косата си с лента и дълго стояла край млада брезичка.

Сега влюбените стояли на това място заедно.

— Харесваше ми да идвам тук сам, бих искал тук да продължи нашият род — казал Радомир.

— И на мен ми харесва това място — прошепнала Любомила.

На сутринта, едва изгряло слънцето, на избраното място докарал с каруца Радомир няколко десетки греди, дълги пръти от раката и малки колчета, коса. Щом започнал да коси тревата, видял: препуска на коня си в галоп Любомила. Залюбувал се Радомир на видението, сърцето му се разтуптяло. Красавицата, преди да стигне на три метра до засега невидимата граница на техния участък, скочила от коня и се затичала към Радомир.

— Поздравявам те с изгрева, творцо — казала на Радомир, усмихвайки се, Любомила. — Денят започва с добро и аз реших да докарам цветни парцалчета и да отбележа местата, където ще бъдат нашите бъдещи насаждения.

— Благодаря на теб за украсяването на деня! — отговорил Радомир.

Влюбените не се прегърнали и не се целунали. Не било прието нещо подобно преди венчавката при ведрусите. И в това имало велик смисъл: прегръдките и целувките преди зачеването на деца те не превръщали в нещо обикновено. И затова, когато се случвал моментът на зачатие, техните енергии били в най-високата си точка. И срещи те не си определяли никога.

Всеки отивал на избраното от тях място когато искал. На разсъмване всеки ден идвал винаги пръв Радомир, а след него на своя кон се появявала Любомила. След седмица Радомир направил колиба, приличаща на чудна къщичка. Два и половина метра на ширина и три на дължина. Вкопал той гредите в земята и изградил стени от сплетени вейки, а покрив направил от пръти и вейки.

Всичко това, влюбените покрили с изсъхнала трева, а вътре всички стени и тавана Любомила покрила с тъкано платно. И направила две постели: сложила слама, отгоре сено, после покрила с платно постелите.

Когато съграждали чудната си къща, влюбените често нощували в нея, но не встъпвали в интимна близост. Такава близост, преди венчавката, преди да свият гнездо, се смятала за оскърбление за бъдещите им деца.

Освен това влюбените имали много занимания. Радомир донесъл широка дъсчица, на нея направил план на участъка и обозначил всички посоки на света, отбелязал изгревите и залезите на Слънцето, и на Луната. И през деня, и през нощта нанасял на плана силата на движението и посоката на вятъра.

Любомила често заставала до краищата на участъка, дълго стояла, рисувайки във въображението си картини с бъдещите насаждения, а после вземала плана на Радомир, проверявала дали вятърът няма да им навреди или сянката.

Когато дошла зимата, Любомила по-рядко посещавала владенията на любовта. Тя тъчала в дома на родителите си платно, риза бродирала с любов за Радомир.

Но Радомир често ходел в имението, както преди отбелязвал движението на ветровете, запомнял как и къде пада снегът.

Така правели от години ведрусите своя календар на времето. Дъсчици с такива схеми имало във всяко ведруско семейство, могли да определят времето с точност до година напред и дори за две или три години. Изглеждало по-лесно да се вземе и да се прекопира подобен календар от родителския, но той нямало да бъде съвсем точен. Ландшафтът на местността се различавала малко и хълмче или горичка може да прикриват растенията от ветреца. През зимата преспите също може да бъдат различни.

Когато дошла пролетта, в мислите и на Радомир, и на Любомила проектът за имението им бил вече завършен. През ранната пролет те отново заживели заедно в своята къщичка. Сега трябвало с колчета и клончета с парцалчета да отбележат мястото за насажденията, да съгласуват проекта помежду си. А на Радомир му предстояло да изкопае кладенец, да загради извора.

Останали две седмици, преди да може да се сади в земята, и влюбените започнали да се готвят за венчавка.

Първо отишли в селището, където живеел младоженецът, а след това в селото на младоженката. И влизали във всеки дом, канели стопаните на венчавката. Тяхното посещение очаквали с вълнение във всеки дом. Всеки искал да види тяхната любов и да определи дар за бъдещия им жив дом. Когато младата двойка влизала в градината, в стопанския двор или дома, на стопаните те казвали няколко думи. Само по една фраза на всеки. Например, такава: „О, колко прекрасна е вашата ябълчица“ или „Котенцето има смислен поглед“, или „Тактична, работлива е вашата мечка“.

За всеки, който слушал похвалата на влюбените за дръвчето, растящо в градината, или за котето, живеещо у тях, това означавало признание за достойния живот на стопаните, а също, че те биха искали да имат такова растение и животно.

Младите не били канени вътре и не били черпени с нищо. Така било прието при ведрусите. Ще е нетактично за младите да се откаже на покана или угощение, но ако се заседят на гости, не биха успели да обходят всички семейства преди венчавката.

Малко нарушил правилата Арга, приятелят от детството на Радомир. Когато влюбените влезли в неговия дом и започнали да говорят с бащата, Арга изведнъж изтичал, извел от конюшната жребца чудо, на който се възхищавало цялото селище и вълнувайки се, започнал да говори:

— Моля ви, вземете от мен конят. Той, както и преди, никого не допуска до себе си, откакто беше покорен на панаира от Любомила.

Бащата погледнал сина си хитро и казал:

— Може би ти, Арга, не допускаш обездвачи до коня? Самият ти неизвестно защо не го обяздваш.

Арга отговорил, леко смутен:

— Не го обяздвам, сам реших, нека винаги е свободен този жребец, но сега си промених решението, вземете от мен коня — и протегнал поводата на Любомила.

— Благодаря — отговорила Любомила, — не мога да взема коня, при това той е свикнал с друг, но ако има жребче от него, ние с благодарност бихме го взели.

Когато обхождането на именията приключило и настанал уреченият ден, от двете селища от изгрев бързали към участъка на младите и стари, и млади.

Застанали хората по границата на участъка земя, която младите били обозначили със сухи клонки. А в центъра, редом с колибата, се извисявало хълмче от земя, украсено с цветя. На този хълм се изкачил Радомир, с вълнение излагал той пред събралите се хора идеята за бъдещото имение.

И всеки път, когато юношата показвал мястото, където трябвало да расте някакво растение, от кръга на слушащите го хора напред излизал някой човек и заставал на посоченото от Радомир място. В ръцете си той държал фиданка на растението, което назовавал Радомир. И народът се покланял на всеки, който излизал от кръга. Защото излезият бил удостоен с похвалата на младите, когато обикаляли именията, че е могъл да отгледа нещо прекрасно. Значи, излезият е бил удостоен с похвала от Създателя — Баща на всичко, обичащият всички Бог.

След като завършил огласяването на проекта, Радомир слязъл от хълмчето, приближил се до Любомила, която с вълнение и трепет следяла случващото се, хванал я за ръката и с достойнство я изкачил на възвишението. Сега влюбените стояли заедно на възвишението. И Радомир заговорил пред всички:

— Пространството на Любовта тук не сътворих самичък. До мен и пред вас, хора, е моето вдъхновение прекрасно.

В началото девойката свела поглед пред всички.

Всяка жена си има собствена красота. Но може да има моменти в живота на всяка жена, когато тя се извисява над всички. В днешната култура няма такива моменти. Но тогава...

Любомила устремила своя взор към хората. В един възглас се сляло възхищението на всички, стоящи пред нея. На лицето на девойката засяла не дръзка, но смела усмивка. Енергията на Любовта я препълвала. По-силна от обикновено червенина се появила на бузите ѝ. Излъчващото здраве тяло на девицата и яркостта на очите ѝ обгърнали с топлина хората и всичко в пространството около тях. За миг всичко замряло наоколо.

Богиня млада пред хората в цялата си красота сияела. Любували се хората, възхитени от видението.

И затова не веднага към хълмчето, на което стояли влюбените, бавно се приближили родителите на девойката, съпроводени от възрастните и младите членове на цялото семейство.

Спрели в подножието на хълма, първо се поклонило семейството на младите, след това майката попитала девойката — своята дъщеря:

— Цялата мъдрост на нашия род е в теб. Кажи ни, дъще моя, ти виждаш ли бъдещето на избраната от теб земя?

— Да, мамо, виждам — отговорила Любомила.

— Кажи ми, дъще — продължавала майката, — всичко ли от това бъдеще ти харесва?

— Харесва ми изложеният проект. Но искам и малко свое да добавя.

Скачайки бързо от хълма, изведнъж Любомила хукнала между хората към края на бъдещата градина. Спряла и произнесла:

— Тук трябва да расте дърво с иглолистна корона, а редом с него — брезичка. Когато духне ветреца от тази страна, той ще се срещне с клоните на бора, после на брезата. След това вятърът ще помоли клоните на дърветата да му изпеят песен. Нито веднъж тя няма да се повтори, но всеки път ще бъде сладка за душата. А тук — девицата застанали встрани, — а тук цветя трябва да растат. Първо червеният цвят да запламти, тук — виолетов, малко по-късно, тук — бордо.

Поруменялата Любомила танцувала из градината като фея. И отново останалите в кръга хора идвали, бързали, носейки семена в ръка за тези точки по земята, които определяла пламенната девица.

Завършвайки своя танц, тя се изкачила на хълмчето и заставайки до своя избраник, произнесла:

— Сега това пространство ще стане прекрасно. Чудна картина ще отгледа земята.

— Кажи на всички хора, дъще — обърнала се отново към девойката нейната майка, — кой ще е венец на всичко над това прекрасно пространство? Кого от всички живеещи на Земята хора би могла със собствената си ръка да увенчаеш?

И обръщайки се към младоженеца, невестата отговорила:

— Венецът е достоен да приеме онзи, чиято мисъл е способна прекрасно бъдещето да сътвори — и с ръка докоснала рамото на любимия си, който стоял до нея. Той коленичил пред нея. И девойката поставила на главата му красив венец, изплетен от собствените ѝ ръце

от дъхави треви и цветя. След това три пъти прокара по косите на увенчания дясната си ръка, а с лявата леко наклонила главата му към себе си. След това станал венценосният Радомир. А Любомила слязла от хълмчето и склонила леко глава в знак на покорност пред него.

Сега, както било прието, към хълмчето се приближил бащата на юношата и цялото му семейство. Спрели в почит и бащата попитал сина си венценосен, извисяващ се над всички:

— Кой си ти, чиято мисъл е способна да сътвори пространството на Любовта?

И Радомир му отговорил:

— Аз съм твой син и син на Твореца.

— Венец ти е положен на главата — предвестник на велика мисия. Какво ще правиш, венценосни, имайки власт над своето пространство?

— Прекрасно бъдещето ще сътворя — прозвучал отговор.

И пак питал бащата:

— Откъде ще вземаш сили и вдъхновение, сине мой, и венценосни сине на Твореца?

— От любовта!

Отново прозвучал въпрос:

— Енергията на Любовта е способна да пътува по цялата Вселена. Как ще можеш да видиш отражението на вселенската Любов на Земята?

— Има една девойка, татко, и за мен тя е енергията на Любовта вселенска, отразена на Земята — и при тези думи слязъл при Любомила и хващайки я за ръка, отново я възкачил на възвишението.

И двете семейства се слели в единна група, прегръщали се и се шегували, и всички се смеели.

След това юношата благодарил на присъстващите на обряда и започнали всички да садят своите дарове живи на мястото, което им бил показал.

Онези, на които не било показано място за садене, вървели по границата на участъка, отбелязана преди това, и с хороводна песен хвърляли в земята семената, които били донесли. Изминали само няколко минути, а била засадена вече чудесна градина. И отново венценосният юноша, издигайки ръка нагоре, казал в тишината:

— Подарените на човека твари от Твореца нека живеят с него в дружба.

И онези, които им били приготвили за подарък животни, приближавали към колибата, носейки в ръка коте или кученце, водейки или теленце на повод, или мече. Арга, приятелят на Радомир, им подарил обещаното жребче.

След това сплели огради от клонки и пристроили към колибата обори. И скоро временното жилище на младите било запълнено с животни, също млади. И в това бил великият смисъл: смесвайки се помежду си, те вечно ще живеят в дружба, ще се грижат едни за други и ще си помагат.

Приемайки даровете, младите отново благодарили на всички и след това с хороводи и песни, както било прието, започнал радостен празник. А младите със своите роднини се прибрали всеки в своя дом. Две нощи и един ден сега те нямало да се видят.

През това време най-добрите майстори от двете селища пренесли насечените по-рано дървета за къщата, построили я, сложили покрив, постлали пода, запушили всички дупки с мъх и треви. И жените поставили в новия дом най-хубавите плодове. Двете майки застлали постелята с ленена покривка. На втората нощ всички хора напуснали имението. Енергията на Любовта витаела над него в очакване на влюбените млади.

* * *

— Виж какво се получава, Владимире. Ведруското семейство, в дадения случай семейството на малката Любомила, е възприело появата на Любовта в малкото момиче като подарък от Бог. И се е отнесло към появата на това чувство като към нов член на своето семейство, насочен от Бог като помощник във възпитанието на малкото момиче. А може би като основен възпитател. В резултат, бабата е помогнала на момичето да разбере какво иска великата енергия на Любовта от нея, посочвайки на обикновен, разбираем за детето език конкретните действия.

Момичето с вдъхновение започва да изучава науките, премъдростите на битието, усъвършенства собствения си дух и тяло.

Кой е бил главният в успеха на Любомила? Бабата, мъдрите учители влъхвите, самото момиче или неуморимата, велика енергия на Любовта?

— Мисля, че ако махнем усилията на енергията на Любовта, то всички други участници във възпитанието на момичето едва ли биха могли да постигнат и наполовина от нещата. Но ако ги нямаше тях, енергията на Любовта едва ли би могла сама да насочи момичето по правилния път.

— Значи, станало е съвместно творение и всички се радват при съзерцаването му. А именно това иска Бог от човека.

— Съгласен съм. Самият сватбен обред е ненадминат по красота, смисъл и рационалност празник-шедьовър. Ако го сравним с днешните сватбени обреди, излиза, че сме се превърнали в окултни идиоти. Какво им остава на младите след съвременната сватба? Спомени за возене в коли, неизвестно защо до „вечния огън“, пианска история в кафенето или ресторанта, викове „Горчиво“ и публични целувки, разпиляващи енергията, предназначена за зачеването на дете.

След ведруския венчален обред на младите им остават не спомени, а реален дом, с радост построен от най-добрите майстори, градина с множество растения, посадени от ръцете на роднините, приятелите, съседите на младите влюбени.

— Фактически на тях им остава истинското пространство на Любовта. Свято, истинско Божествено, живо гнездо, в което впоследствие става зачатие на детето. Свидетели на ведруския венчален обред са не двама, както сега, приятели, а всички роднини, цялата околност. И поставят подписите не на парче хартия, а на земята — с живи творения.

Младите, на свой ред, заедно държат изпит пред цялото селище, разказвайки за своя проект за бъдещо родово имение. Мисля, че онова, което те представят, е неизмеримо по-ценно от днешните докторски дисертации.

Разбира се, материализацията на живото пространство, дома, стопанството, красотата на действията, с помощта на което те се създават, несъмнено е важен фактор. Но не по-малко важен е още един невероятен аспект. Виж кой венчава младите. Не родителите, не някой случаен човек от общината или свещеник, когото често пъти виждат за пръв и последен път.

Любомила венчава Радомир сама! Тя му слага на главата венеца пред всички събрали се. Такова действие могат да извършат само истинските деца на Бога. Този психологически фактор не е толкова прост, колкото изглежда на пръв поглед.

Човекът, който позволява на някакви случайни хора да регистрират любовта му, на подсъзнателно ниво вече сваля от себе си отговорността за по-нататъшната съдба на семейството. Любомила, обратно, възлага я на себе си.

Между съвременните младоженци, регистриращи своя брак, и Бог — има много условности. Това е и благословията на родителите, и регистрацията в общината, и свещеникът в църквата. Между ведруските младоженци и Бог няма никого. Следователно, техният брак може да благослови само самият Бог.

И Той действително го прави с реална проява още преди полагането на венеца. Той им изпраща взаимна Любов. Ведрусите са знаели как да я приемат и да я направят вечна.

А какво се е случвало преди зачатие то през ведруския период на живота на хората?

ЗАЧАТИЕТО

Състоял се е венчалният обред. Но младите не скачат веднага в леглото през първата брачна нощ след сватбеното пиршество. Роднините не ги принуждават да си лягат в леглото, а след това да показват на всички присъстващи на сватбата нацапания чаршаф, както се е правило при много сватбени обреди, особено в Кавказ.

Младите влюбени след венчалния обред отиват всеки в своя роден дом. Спят, подготвят се чрез специално ритуално измиване. И в това действие също се крие велик смисъл.

Преминават вълненията, свързани с представянето на проекта за имението. Поутихват и вълненията, свързани със самото венчаване, където те са били напълно заети един с друг и са се намирали на пика, макар и приятен, но все пак — на нервното напрежение.

Те си почиват, отспиват си в дома на своите родители, разбира се, мислейки един за друг.

След два дни е първата им среща като мъж и жена. И дотогава всичко е подготвено за зачеването на тяхното дете. Не става дума само за материалните блага. Къщата, топлият обор за добитъка и градината — всичко е важно, разбира се... Но също толкова важно е душевното и физическото състояние на младите.

Събудил се Радомир преди изгрев. И без да буди никого, поставил си венеца, взел си ризата, бродирана от майка му. Втурнал се към ручея, който извираше от извора.

Луната осветявала пътя, гирляндите от звезди все още мигали във висините. Измивайки се в ручея, той облякъл ризата и бързо се отправил към заветното творение. Небесата изсветлели.

И ето стои той в онова място сам, където неотдавна е имало ликуващ празник на двете селища. Това място той е сътворил със своята мечта.

Каква сила могат да имат в такъв момент чувствата и усещанията в човека — не може да го осъзнае само онзи, който не е изпитвал нещо подобно нито веднъж.

Може да се каже, че у човека възникват Божествени усещания и чувства. И нараствали с трепетното очакване на лъча на изгрева, в който... Ето я! Тя, неговата прекрасна Любомила! Осветена от лъча на изгрева, тя тича към него и към собственото си сътворение.

Видението в плът бързало към Радомир. Съвършенството няма предел, разбира се, но времето изведнъж спряло за двамата. Те влезли в новия си дом, потопени в своите взаимни чувства. Ястия на масата, мамещ аромат на сухи цветя се носел от покривката с бродерия на леглото:

— За какво мислиш сега? — попитала го тя с горещ шепот.

— За него. За нашето бъдещо дете — трепнал Радомир, поглеждайки Любомила. — О, колко си красива! — не можейки да се съдържа, много предпазливо с ръка той докоснал рамото и бузата ѝ.

Любомила и Радомир не просто се радвали: те се гледали в беззвучно ликуване.

„Моят мъж — беззвучно си шепнела Любомила — моят мъж, благодаря на небето и цялата Вселена. Какво щастие — живот в любов Ти даряваш на хората, Боже прави“.

„Моята жена“ — гледайки Любомила, мислел Радомир. Той притварял очи, отново ги отварял, за да я види. Да я види сякаш внезапно, като най-хубавото видение в света. Сякаш най-важната богиня му се е явила. Но не „сякаш“, виждал пред себе си богинята Любомила. Радомир виждал богинята наяве.

Горещото дихание на Любовта обвило двамата и ги извисило в неведома височина.

Никой за милион години няма да може да опише в детайли какво се случва с нея и него, когато в порива взаимен на Любовта, сливайки се в едно за сътворението на своето подобие, и на Бога, хората извършват.

Но знаели точно хората-богове от ведическата култура: когато става необяснимо чудо, съединяващо двама в едно, впоследствие те ще останат самите себе си. И в същото време, в един необясним миг ще трепне Вселената, вирайки се във видението: Душата на младенца,

босичка, с крачета пристъпвайки по звездите, се стреми към Земята, себе си в двама и трети в едно, вълпъцавайки.

Изгревът преминавал в щастлив ден. И слънцето се издигало над Земята. Светело по-ярко с тъничък лъч там, където стояли боговете на Земята. Енергията на Любовта — подарък от Бог за земните богове — ги озарявала с по-силно от светлината на слънцето невидимо и благословено сияние. И ликувала енергията на Любовта! Разумна ли е тя? Разумна е! Както всички чувства са частички от разума, сред всички тя се смятала от Бог за най-важната. Когато Бог сътворил Земята, Той казал на Любовта:

— Побързай, Любов Моя, побързай, без да мислиш. Побързай и с най-последната си искрица. Обгърни ги с енергията на великата си благодат, всички бъдещи Мои синове и дъщери.

Когато в любов Любомила и Радомир заченали бъдещето им дете, Любовта призовала Бог:

— Невидим си Ти, Творецо Велик. Но децата Ти са видими. Невидима бях и аз. Сега аз виждам своето отражение на лицата на Твоите деца. Те са Твои и като че ли мои. Искам да се грижа за децата им и да разбера как можа да предвидиш чудото, Ти, Творец Велик, отдавайки ме изцяло от Себе си? Как можа да предвидиш земната благодат? Яви се в цялата Си красота на величието Си пред децата.

С шепота на ветреца едва забележимият Бог отговорил на Любовта:

— Не бих посмял да отвличам Своите деца от тяхното велико и вдъхновено сътворение. И ти, Любов Моя, не изгаряй сърцата млади в порива на своето ликуване. Помня как ме изгаряше с благодатта на своята енергия. Чувствам, че сега изгаряш по същия начин с ликуване нашите деца.

— Бог Мой, не изгарям, а съгрявам. Ти произнесе „нашите деца“, аз трепнах леко, за миг придобих енергия. Но аз се сдържах, не ги изгорих. Ти произнесе: „нашите деца“, значи, те мъничко са и мои.

— Родените в любов ще разберат кои са техните майка и баща.

— Владимире, не е лесно, може би, да се осъзнае това, но ти се опитай да го разбереш. При ведрусите в зачеването на децата интимната връзка не е била най-важната. Това, което правят днес в леглото хората, наричайки своите действия „правене на любов“, само оскърбява Любовта, унижава Бог. Удовлетворение на копнежа си те

получават само за миг. Мисля, че то не може дори в една стотна да се сравни с онова, което е предопределено за човека от Бог.

Ведрусите са виждали в другия не обект на плътски забави, а друго.

Когато Любомила и Радомир пожелали да създадат дете, те не го виждали отделно от себе си. В тези времена е имало различна култура на чувствата. Влюбените мъж и жена са виждали един в друг детето. И затова ласките им са били съвсем различни. Привличала ги е не страстта един към друг. Привличал ги е великият стремеж към сътворение.

И Радомир прегърнал Любомила като свое дете. Погалил нежно косите ѝ с ръка, докоснал стегнатата ѝ гръд, погалил раменете, целунал дланите ѝ. С ръце тя докосвала лицето и раменете му. Прегърнала го нежно през врата и като дете го притиснала до гърдите си...

Съществуват много трактати, опитващи се да учат хората как да общуват интимно. Но няма и няма да има никога трактат, способен да представи ведруското зачатие.

Телата на влюбените не играят главна роля. Телата само изпълняват волята и желанията на хората. В друго измерение пребивавали хората по това време. Когато великото сливане приключвало, те се връщали на Земята. Полученото удовлетворение не било преходно и мимолетно. То оставало завинаги с тях, сякаш издигало човека на едно стъпало по-нагоре към висшето съвършенство.

Радомир, сякаш насън, без да се връща от непознати преди за него измерения, целунал Любомила като родно дете, заспал блажен сън. Не могат да не заспят мъжете, може би защото им се иска да се върнат отново там.

Но Любомила не спяла. Тя сякаш почувствала в себе си необикновена частичка. Станала от леглото и се приближила до прозореца. В прозореца светело слънчицето и разделяло перваза на светла и сенчеста част.

Там, където светлината и сянката се съединявали, Любомила прокара пръст, свалила от китката си лепената лентичка и я сложила на границата на светлината и сянката. Ведрусите винаги отбелязвали деня и мига на зачатие. След това на мястото на венчавката

посаждали дърво, чийто ствол бил гладък. Срещу дървото посаждали второ, когато светлината и сянката на перваза съвпадали с границата си с лепената лентичка. Второто дърво посаждали в сянката на първия ствол. Това действие им позволявало винаги да си спомнят мига на зачатие на детето. И хороскопът, ако се пресмята от този миг, винаги ще бъде по-точен. Макар ведрусите да са познавали разположението на планетите и тяхното влияние върху плътта, напук на планетите, са могли да вършат успешни неща, защото се притежавали велика енергия.

Между тези дървета впоследствие са изливали водата на родилката, както и от първото къпане на новороденото. Плацентата заравяли в земята. И порасналият човек в деня на своето зачатие лягал да спи на това място. Разположението на планетите леко се променяло от година на година и човекът можел да усеща цялата информация, идваща от Космоса, в нощта, прекарана тук. Не с разума си, по-скоро с подсъзнанието, с чувствата, връщайки се чак до сътворението на всичко земно от Бог. И ако човек, имал някаква болест или тъга, сънят на това място ги прогонвал. Но много рядко болести могли да достигнат плътта ведруска.

Служило им мястото на зачатие за сън, главно — за осъзнаване на мирозданието.

ТЕЛЕГОНИЯТА МОЖЕ ДА БЪДЕ ПОБЕДЕНА

— Анастасия, чул съм, че влъхвите са можели да побеждават явлението телегония, тоест последствията от предбрачните връзки. Ако жената е имала предбрачна връзка, първият мъж, както сега е известно, непременно оказва влияние на външността и характера на детето, което ще бъде заченато от друг мъж, например, от съпруга на тази жена. Ако те преди зачатие извършат венчалния обред, за който ти разказа, последствията от предбрачната връзка на жената ще бъдат неутрализирани завинаги. Вярно ли е?

— Владимире, невинаги детето прилича на първия мъж. Случва се яркостта на новите събития, усещания и чувства да изтрият информацията за предишните неуспешни връзки. Но все пак ведрусите имат обред, способен да помогне всичко старо и ненужно да се изтрие. Той пречиства мъжа и жената и трябва да вземат участие в него три мисли. Чии — сам се опитай да се досетиш.

— По-добре ти ми разкажи, Анастасия. И без друго мозъкът ми прегря от цялата тази информация.

— Добре, ще ти разкажа. Но много е важно хората да се научат сами да си правят изводите, които са им необходими.

— Някога ще се научат, а сега по-добре ми разкажи, защото въпросът е много важен.

— Тогава ми го задай в пълния обем, който те интересува.

— Как така в пълния обем?

— Владимире, нали ти е известно, че това явление засяга не само жените, но в еднаква степен и мъжете. Предбрачната връзка на мъжа оказва същото въздействие на бъдещото дете. И най-порядъчната, девствена девойка може да роди не свое дете, ако мъжът не е девственник. Знаеш ли това, Владимире?

— Да, Анастасия, за съжаление го знам. Четох как един войник, връщайки се след служба в армията, се напил на гарата и преспал с проститутка-азиатка. Върнал се у дома на село, оженил се за

момичето, което го чакало, родило им се дете с мургава кожа и дръпнати очи. Всички започнали да обвиняват момичето, а наоколо нямало нито един азиатец. Но аз мисля, че за мъжете не е задължително да говорим.

— Задължително е да говорим и за мъжете: те трябва да вземат главното участие в обряда.

Ето в какво се състои обредът. Мъжът трябва да направи постеля под звездното небе там, където живеят. Сам да я постели за себе си и за своята жена. Три дни те трябва да постят, три дни да спят под звездното небе. И всеки път преди лягане мъжът трябва да измива жената с изворна вода и да се измива сам. Мъжът трябва да изтрие жената с ленена тъкан, но себе си не бива, а само с ръце да махне капчиците вода от себе си. Трябва да ляга мокър до жената, но не трябва да имат интимна близост през тези три дни.

Когато заспиват под звездното небе, през първата нощ трябва да си простят за миналото един на друг и веднага, от първата нощ, да си представят бъдещото дете. Мъжът трябва да мисли, че детето ще прилича на жена му, а жената да си го представя като мъжа си.

Когато минат тези три дни, може да се встъпва и в плътска близост, планетите ще изтрият информацията за миналото и за незаченатите деца.

Но преди да встъпят в интимна близост, мъжът трябва да увенчае жената. Във ведруския обред това го прави девойката: тя полага на главата на избраница си венец, но в дадения обред мъжът трябва да увенчае жената.

Този обред не е задължително да го извърши двойката, която заедно е търсила място за бъдещото си имение, намерила го е и е започнала да живее в него.

— Защо да не е задължително?

— Самото търсене, първите три дни на устройване ще ги пречистят, както и ако те три дни мечтаят за бъдещото си дете, без да го зачеват...

— Анастасия, а коя е третата мисъл? Ти каза, че са необходими три мисли едновременно.

— Да, казах, и в дадения случай имаше три мисли. Вече на третата нощ, когато мъжът и жената са спали под небето, със своята мисъл им е помагало бъдещото им дете.

— А къде е било то?

— Там, където всички деца очакват своето земно въплъщение преди зачатието.

Това е обредът, който великият влъхва е сътворил и дал на хората, и сам се е радвал колко действен е той. След това щастливите семейства станали повече.

Всичко ли разбра, Владимире, ще можеш ли да разкажеш на хората за обреда?

— Естествено, че разбрах и всичко ще разкажа.

— И няма да добавиш нищо към моя разказ?

— Не, няма да добавя.

— Тогава обредът няма да бъде действен.

— Как? Защо?

— Няма да бъде включена мисълта на предците.

— Да, спомних си, дядото ми говореше за това, че ние трябва да се покаем пред тях. Ще напомня това на читателите. Макар че не разбирам много добре защо именно нашето поколение трябва да се покае? Нали не ние сме скривали и унищожавали тяхната култура.

— Може, разбира се, и така да се помисли: „не ние“. Но ще е по-добре, ако друга мисъл ти дойде в ума.

— Каква?

— На нашето поколение се е паднала великата чест и благодат да върне културата на своите прародители. Да свърже разкъсаната помежду ни връзка. Само тогава велики открития ще започнат да се извършват у хората. Само тогава техните мисли ще започнат да помагат на нашите. Сега техните мисли заради нашето неразбиране са принудени да ни противостоят.

ПСИХОЛОГИЯТА НА ЗАЧЕВАНЕТО, ИЗНОСВАНЕТО И ПОЯВАТА НА ЧОВЕКА В СВЕТА

Засягайки този въпрос, веднага трябва да отбележим, че според информацията на Анастасия, процесът на зачатие, износване и появата на човека е предимно не физиологичен, а психологически. Това е висше съвместно творение на мъжа и жената, резултат от висшата работа на техните мисли, чувства, интелект.

Първоначално подобно твърдение предизвика у мен, както, струва ми се, и у повечето читатели, недоумение, затова ще приведа по тази тема по-подробен диалог.

— Анастасия, как може да се твърди, че това е психологически процес? Нали в майчината утроба се развива реален материален плод. Жената изпитва реални физиологични усещания, понякога болки. По темата за износване на детето и за появата му на бял свят са написани много научно-популярни книги, в които понякога най-подробно се разказва какво и как трябва да прави бременната жена именно във физиологичен план. На първо място е все тази същата физиология.

— Да, такова мнение трайно се е вкоренило в човешкото общество. Това е много печален факт, говорещ за това, че главната съставна част на човешкото „Аз“ отива на заден план или съвсем изчезва. Така се появяват хора, далечни подобия Божии по своята същност.

Сам прецени, Владимире, плодът живее в майчината утроба, живее и се развива не защото някой е написал на тази тема някакви трактати, а защото така го е замислил Създателят, природата. Да нахлуваме в този, във висша степен съвършен процес, означава да заменим естественото, съвършеното с изкуствено и по-несъвършено.

Физиологията на формиране на човешката плът е програмирана от Създателя и може да протича сама по себе си, без да затруднява майката и бащата с ръководство на дадения процес.

Психологията, философията на раждането е неизмеримо по-висш процес и изцяло се намира във властта на майката и бащата. Това е съвместно творение на човека и Бога.

Болката в момента на раждане на бебето свидетелства за неправилния психологически подход на родителите към процеса на раждането.

В природата раждат своето потомство множество животни и никое от тях не загива, не изпитва страдания. И за своето любимо творение, човека, Създателят не е измислил болките, както любящите родители не искат да причинят болка на децата си.

При изпълнение на своето висше предназначение — сътворяване на Божествения човек — Творецът е предвидил награда за жената, носеща Божествения плод в себе си. Тази награда е усещането за блаженство, поредица от радостни възторзи при раждането, а не болка. Напротив, процесът на раждане на човека трябва да бъде радостен, приятен.

Самият човек, измамен от окултните науки, от внушението на тъмната страна, с неправилното си нахлуване е направил раждането болезнено за неговата майка и за бебето — смъртен шок.

— Какъв е този шок, при това — смъртен за бебето? То просто се ражда.

— Да, ражда се, но не разбира защо нещо грубо го изблъсква от приятното и свършено пространство и защо майка му страда, изпитвайки болка. Болката на майката причинява на бебето големи страдания.

— Нима може да се ражда съвсем безболезнено?

— Не просто без болка, а с голяма, приятна наслада и радост.

— Ами съвременната медицина може да осигури почти безболезнено раждане с помощта на упойка.

— Упойката ще намали болките на майката, но ще увеличи душевната болка на бебето, защото то губи контакта с майката. Това ще насади в него страх и неувереност в себе си, които ще бъдат в него дори в дълбока старост. Те няма да му позволят да се прероди.

— Но защо се случва това?

— Когато живее в майчината утроба, на бебето му е уютно, комфортно, защитено, спокойно. Във физически план то получава

всичко необходимо. Липсата на проблемите, присъщи на човека в ежедневието му живот, му позволяват да усеща цялото мироздание.

За девет месеца от сътворението на света му, на бебето се предава цялата информация за прекрасното мироздание, за човешкото предназначение.

Прекрасен е неговият свят в майчината утроба, необятен.

И изведнъж нещо се стреми да го изтласка грубо от тази велика благост. На всички раждали жени е известно: започват контракциите, те са като че ли неизбежни и затова хората не мислят какви усещания от тях може да изпитва бебето. И малко жени в съвременния свят знаят, че не трябва да плашат, а напротив, трябва да галят и успокояват своето бебе при контракциите, да говорят с него, да общуват, да го канят да се роди. И самите те да не изпитват болка.

Зовът на своята майка и баща ще чуе то, ще вземе натиска за ласка и призив, ще поиска да опознае необикновеното, да се роди със свое желание.

Да се родиш по свое желание — това е необикновено важно за детето. Цялата информация от Бог при такова раждане ще се запази.

Когато жената се уплаши от контракциите и болките, и бебето в утробата усеща този страх.

Когато жената я боли при контракциите и мисли само за себе си, в утробата бебето го боли два пъти повече, то се чувства забравено и най-главното — безпомощно и беззащитно. Такива чувства са вредни и не преминават лесно. Те изтриват информацията за мирозданието, получена преди това. Изтриват я, защото си противоречат. При такова раждане за пръв в живота си човекът не се чувства властелин на мирозданието, а нищожество, подвластно на някакви сили.

Ражда се тялото на човека, но властелинът на духа и доброто, на твореца — не се раждат в него. Човекът няма да стане подобие Божествено, а ще бъде само роб на друга същност и напразно ще се опитва цял живот да се освободи от това робство.

Земните царе, президентите, както и тяхната охрана и обслужващ персонал, също са роби на обстоятелствата. Сякаш решават нещо важно, стремят се да направят живота си щастлив, но все по-нещастен и безизходен е животът за тях, чернеят въздухът и водата.

При раждането мисълта за безизходицата, внушена от болката, пречи да вземат достойни решения.

— Да, страшна картина се получава при такова раждане. Може би, затова и сега някои жени раждат с цезарово сечение? При него не се случва нищо подобно, как смяташ?

— Случва се. Трудно е такъв начин да се нарече раждане на човека, по-скоро прилича на обикновена операция. Кой довежда човека в света при нея: майката, която не е родила детето, или хирургът, който изрязва от тялото на майка плода? Все още непоявилото се на бял свят бебе изведнъж загубва контакта с майката, а значи, с цялото мироздание. След това насила го измъкват от утробата. Защо? Къде? И защо така грубо? И защо нищо не зависи от него? Целият свят се руши за него!

Хората смятат, че се ражда дете, а то в момента на раждането си се чувства загиващо. И сякаш е останал жив човекът, а всъщност жива е останала само плътта. С нищожните остатъци от духовната си същност през целия си живот това дете ще се опитва да търси своето Божествено „АЗ“. Виновни за това са само неговите майка и баща.

— Анастасия, както разбрах, от жената, от това как тя износва и ражда деца, зависи бъдещето на нейното потомство и бъдещето на цялата човешка цивилизация. Така ли?

— Да, така, Владимире. Но не в по-малка степен, а в равна степен, раждането на човека зависи и от бащата, от мъжа.

КОГАТО БЕБЕТО СЕ ЗАРАЖДА ОТ МЪЖА

— Почакай, почакай, Анастасия, поясни какво имаш предвид под думите „се заражда от мъжа“? Мъжът не може да ражда. Той физиологически не е в състояние да роди.

— Ами именно тук е уловката. Когато са внушили на повечето хора, че при раждането главното е физиологическият процес, по този начин са отстранили от раждането великият дух на Бащата-Творец. По-точно от раждането са отстранили Бога-баща. Неговото отсъствие се е отразило на жените чрез родилната болка, а впоследствие — чрез човешкото страдание.

— Поясни по-подробно каква е ролята на мъжа при раждането? И защо неговото отстраняване е равносилно на отстраняването на Бог? Бащата ли трябва да поема раждането на жена си?

— Изобщо не е задължително мъжът да поема раждането, достатъчно е да бъде редом, но и в това не е главното предназначение на бащата.

— В какво е тогава главното предназначение на бащата?

— За да разбере, трябва да осъзнае: майчината утроба храни плътта на плода, заченат в нея от любимия мъж. Подхранва плътта, тя е важна, но не е главната. Плодът реагира на състоянието, на чувствата на майката и в равна степен — на чувства и на бащата.

Когато мъжът говори с бременната си жена, плодът не разбира значението за произнесените думи от родителите си, но дълбоко усеща чувствата им.

Понякога в порив на нежни чувства мъжът може да погали корема на бременната си жена и, долепвайки ухото си, да чуе движенията на детето. Подобни докосвания са приятни на жената. Плодът, който се намира в нея, привидно не може да ги усети физически, но той ги усеща на неизмеримо по-високо ниво.

Потоци от чувства от майката и от бащата протичат към него, бебето ги приема с голяма радост, с блаженство.

На чувствено ниво плодът разбира и мислите. Когато родителите в любов и в съгласие очакват детето и мислят за него, току-що заченато, то се намира постоянно в енергийното поле на майката и бащата, на него му е приятно.

Чрез усещанията на майката и бащата детето чувства заобикалящото го пространство извън пределите на майчината утроба.

Ако бащата, който се намира редом с бременната си жена, чуе пеенето на славеи и му се зарадва, то плодът в утробата на майката ще почувства и пеенето на славея, и радостта на бащата. След като се роди и порасне, човек точно по същия начин, както в утробата, ще се радва на пеенето на славея.

Ако бащата и майката се изплашат от змия, родилото се дете също ще се страхува от змии. В утробата то, разбира се, не може само да вижда, но чрез видяното от родителите информацията за нея ще се запази в неговото подсъзнание през целия му живот.

Когато бащата пее песни на бременната си жена, като порасне тяхното бебе ще запее не по-лошо от баща си. Бащата ще започне мислено да разсъждава за звездите и чедото му, като се роди, също ще проявява интерес към тях.

— Аз също съм чувал, че един композитор често свирел на пиано на бременната си жена, като при това винаги повтарял съчинена от него мелодия, която жена му обичала. Но след това композиторът се разделил с жена си преди да се роди детето. Порасналото дете жената изпратила в музикална школа. И веднъж жената чула как момчето изпълнявало на пианото мелодията на баща си. Учудената жена решила, че синът ѝ някъде е намерил стари ноти, защото тази мелодия не била звучала нито на един концерт, а нотите никъде не били публикувани. Когато влязла в стаята, видяла, че синът ѝ свири без ноти. Жената попитала сина си:

— Кой разучи с теб тази мелодия, сине?

— Никой — отговорило момчето — просто съм я чувал някъде, а къде, не помня. Тя ми харесва. А на теб, мамо?

— И на мен много ми харесва — отговорила жената и попитала сина си: — Но как си могъл да я запомниш, в училището ти дори по ноти трудно започваш да свириш нови произведения?

— Да, трудно, но тази — неизвестно защо, запомних бързо. Като че ли е била в мен. Искам да я продължа, искам да я разработя.

Момчето продължило мелодията на баща си, която било чуло в утробата на майка си. Той, също като баща си, станал композитор.

— Хубав пример даде, Владимире, и той не е единичен. Много примери говорят, че възпитанието на детето е ефективно да се започне от утробата на майката. И дори малко по-рано, преди зачатие.

— Как така по-рано? Преди зачатие все още там няма никого...

— Ти ми говореше за телегонията, Владимире, за това, че родилото се дете прилича на първия мъж, а не на този, с когото го е заченала майката. Това явление разкрива, че дори незаченат, а само стоящ на опашката за зачеване, човек чете информацията на бащата.

— Нима съществува такава опашка?

— Да. Щом жената и мъжът станат близки, в пространството се ражда дух, готов да се материализира.

— И дори ако близостта е била просто така, не за раждане на деца?

— Духът се появява, когато мъжът изпитва удовлетворение.

— Ти имаш предвид оргазъм?

— Не ми харесва тази дума, Владимире, зад нея стои невярна информация за същността на този свят акт.

— Добре, нека да е удовлетворение. Но ти можеш ли да докажеш появата на този дух?

— Сам можеш да намериш доказателства, Владимире, ако пожелаеш. Един човек ще схване същността на това явление само от няколко думи. На друг трябва да се посветят години, да се представят множество примери, но и тогава той може да не поиска да разбере.

— А съвременната наука може ли да представи поне косвени доказателства за това, което говориш?

— Разбира се.

— Коя наука — биология, генетика? Трябва да знам това, за да намеря по-лесно доказателства.

— Във физиката лесно ще ги откриеш, Владимире.

— Във физиката? Какво общо има физиката? Ти говориш за духовното, тук езотерика, не физика, ти е нужна.

— Във физиката има закон за запазване на енергията.

— Какво общо има този закон?

— В мъжа по време на сближаването с жената нараства необикновена по сила енергия и в определен момент протича нейното

изхвърляне. Съгласно закона за запазване на енергията, тя не може просто така безследно да изчезне, но може да преминава от едно състояние в друго. В дадения случай колосалната енергия на мъжа, нейното мълниеносно изхвърляне, формира духа.

— Да, убедително е. Но и печално едновременно с това. Колко такива духове са формирали мъжете, които така и не са получили своето материално възплъщение? Те, вероятно, са много повече от живеещите на Земята хора?

— Да, многократно повече.

— Те страдат ли или остават нищо неразбираща енергия?

— Те имат чувства. Техните страдания са необичайни.

— А онези, които са заченати, веднага ли започват да чувстват родителите си?

— Да, веднага, и в еднаква степен усещат бащата и майката. За девет месеца родителите могат на много неща да научат живеещото в майчината утроба бебе. Урокът не трябва да му се повтаря по два пъти, то запомня мигновено за цял живот цялата информация, която получава от своите родители.

Бащата, който има пълноценни знания, през всичките девет месеца сякаш износва, формира духовното и интелектуално „АЗ“ на своето дете. Именно той, бащата, е отговорен за висшата съставка на човека и в това неговата роля е подобна на тази на Бог. Именно бащата ражда духовната съставка на човека. През деветте месеца бащите трябва да съставят програма, формираща духа, характера, интелекта на бъдещия човек.

— Ти говориш, Анастасия, за програма, за баща, притежаващ пълноценни знания за процеса на възпитание на собственото си дете, намиращо се в майчината утроба...

— Аз говоря не за възпитанието на детето от бащата, а за раждането. Бащата не възпитава, а именно ражда второто нематериално „АЗ“ на своя бъдещ син или дъщеря.

— Такова понятие, според мен, изобщо не съществува. Вероятно, напразно не съществува. Смята се, че главната роля на бащата в раждането на детето приключва след зачатието. След това бащата в най-добрия случай помага в домакинството на бременната си жена, осигурява ѝ всичко необходимо.

— За съжаление, често пъти така се случва.

— А кой в такъв случай формира главната духовна съставка у човека, ако бащата не разбира своето предназначение? Случайността или който поиска, защото знае, преследвайки при това определена цел. И се получава така, че мъжете, незапознати с възможностите за пълно участие във формирането на бъдещото си дете, започвайки от момента на неговото зачатие, след това отглеждат някак непълноценно своите деца?

— За съжаление, често се случва.

Като че ли започнах да разбирам значението на казаното от Анастасия и на неговия фон — цялата безизходица на нашия живот. Може би всички социални катаклизми се случват именно по тази причина че ние в своето потискащо мнозинство, дори да се намираме до децата си, фактически имаме малко отношение към тях. Ние ги хвърляме на произвола на съдбата, оставяме ги на някого. Но в момента на разговора на тази тема с Анастасия не обществени, а лични обстоятелства предизвикаха в мен тъжни, а може би, безизходно тъжни чувства за цял живот. Дори не ми се искаше да продължавам диалога.

— Ти преbledня, Владимире, очите ти помръкнаха, защо? — произнесе Анастасия, като видя моето състояние.

— Нямам сили да говоря повече за това, Анастасия.

— Горещо-долу знам какво стана сега с теб. Но ще ти олекне ли, ако сам можеш да формулираш причината за своята печал.

— Какво да формулирам, и така всичко е ясно. Когато разбрах цялата важност на твоята информация за раждането на децата, едновременно разбрах и това, че не съм вземал достатъчно участие в раждането на своята дъщеря Полина. Но в това време нито аз, нито моята жена не сме знаели как всъщност трябва да се отнасяме към раждането на деца. Но ти си знаела тази информация, родила си син, дъщеря, а аз, излиза, пак съм настрана. Ти си знаела и въпреки това не си ми разказала своевременно какво трябва да прави бащата. Нещо повече, помня, че ми казваше, че изобщо за известно време не трябва дори да виждам своя син след появата му на белия свят. Защо постъпи така, Анастасия?

— Да, така ти говорех, Владимире. Но помисли сам — на какво ти би научил своя син, ако беше живял с мен девет месеца в тайгата? Искаш ли да ти подсказва отговора?

— Подскажи ми го.

— Ти ме молеше тогава да оставя своята родна поляна в тайгата, моето пространство на Любовта, което още родителите ми са формирали. Искаше да раждам в града, в болницата. След това ти говореше, че трябва да дадем сина ни в детска градина и в най-доброто училище, че ще го направиш бизнесмен и той ще продължи твоята работа.

— Да, говорех, много неща не знаех тогава. След това се помирих с това, че ти в града не можеш или не искаш да живееш, но ти въпреки всичко не ми предложи да остана с теб в тайгата.

— А ако ти бях предложила, щеше ли да останеш?

— Не зная, но можех и да остана.

— И какво щеше да правиш?

— Като всички останали, някаква мъжка работа в стопанството.

— Но ти знаеш, Владимире, аз нямам нужда от никаква физическа помощ, тук всичко е готово за безкористно служене: и въздухът, и водата, и зверовете, и тревата. Като те попитах за твоите мисли и усещания, исках да разбера главното: за какво си мислеше в очакване на сина си? Мълчиш. Ами те са си останали такива, каквито са и тогавашните ти думи. И щеше да съжаляваш, че не си успял да ме убедиш да живея в града. Ти имаше план как със сила да ме закараш да раждам в болница. Така ли е? Признай си.

— Ами за кратко, мислех това.

— Сега представи си, Владимире, какво трябваше да чувства нашият син при такива мисли, които идват от баща му. При това — агресивни мисли.

Повярвай ми, Владимире, и не се безпокой, не е тъжно: ти си пълноценен баща на своите деца. И децата ни са получили всичко. А нашият син дори е малко претоварен с информация и чувствителност, моят праядо Мойсей се престара в това, като не успя веднъж да се овладее.

— Ама как така? Не бях до теб, когато беше бременна, никаква програма не съставях, не присъствах на раждането, не призовавах децата си да се родят, и, въпреки това, както казваш, съм си останал пълноценен баща. А преди това доказа съвсем обратното.

ОБРЕД ЗА ЖЕНИТЕ, РАЖДАЩИ БЕ МЪЖА СИ

— Ведруската цивилизация, Владимире, има много обреди. Думата „обред“ не е много подходяща за тези действия, просто не мога да намеря друга дума. За по-кратко ще се възползваме от нея, но ти трябва да разбереш, че ведруският обред на съвременен език може да бъде наречен научно и рационално действие на човека, основано на Вселенските знания за всички енергии, за взаимоотношенията с тях на човешката душа. Знаеш, че поколения влъхви, велики мъдреци, са ги пресмятали, сверявали са ги със звездите. Други след тях са ги проверявали на практика и са ги усъвършенствали с всяка година.

Сред всичките обреди има един специален за жените, които е трябвало да износват и да раждат детето далече от мъжа си. Макар и редки, такива ситуации са се случвали и във ведруската цивилизация. Случвало се е мъжът да замине в далечен поход. Останалата у дома бременна жена извършвала външно прост обред, продължителен във времето и сложен за ума и волята. Ако любовта към бащата на детето у тази жена била силна, тя постигала и сама целта — раждането на пълноценно дете. Любовта — великата енергия — ѝ помагала.

— А в какви действия се е състоял такъв обред? В нашата съвременност също има жени, които трябва да износват детето, а после и да го раждат без мъж. Обредът, за който ти говориш, може ли да им послужи?

— Заченалата дете жена, която се намира далече от баща му, в продължение на деветте месеца, не по-малко от три часа ежедневно трябва мислено да общува с детето от името на бащата. Понякога мислено да разговаря с бащата за бъдещото дете, може да спори, но в никакъв случай не трябва да допуска агресия даже в спора. Родителският диалог трябва да бъде само доброжелателен помежду им и към детето.

Желателно е диалогът да се провежда по едно и също време. Общуването на жената с детето от името на бащата може да се раздели

на две части, сутрин и вечер. Примерно 15–19 минути преди мисления диалог с детето от името на бащата жената трябва да приема малко количество бързо усвояема храна или напитка, полезна за нея и детето.

Напитката, употребявана преди мисления диалог, трябва да бъде една и съща в продължение на всичките девет месеца. Тя не трябва да се употребява при никакъв друг случай, освен за мисления диалог.

Аз, например, приготвих напитка, състояща се от сто грама кедрово мляко, три капки кедрово масло, частички цветен прашец, вземах малко мед на пръчица, размесвах в дървено хаванче и пиех на много малки глътки.

Напитката може да се състои и от други продукти, само че трябва да са задължително натурални, екологично чисти, лесно усвояеми от организма на майката, полезни и приятни за детето, намиращо се в утробата на майка си. Това е много важно.

Ако напитката, която използва майката, не е полезна и приятна за детето, то ще асоциира диалога с баща си като неприятно явление и ще отблъсква впоследствие баща си, ще се съпротивлява на общуването с него.

След раждането на детето жената трябва да употребява тази напитка малко преди кърменето, когато тя предполага общуване от името на бащата.

Ако подрастващото дете престане да употребява майчиното мляко, а бащата още не се е появил, избраната от жената напитка никога не трябва да се дава на детето. Тя трябва да му се поднесе едва в момента на първия контакт с бащата.

Жената трябва да избере звезда на звездното небе, чрез която ще общува със своя любим мъж. И всеки път преди мисления диалог с детето да си спомня за нея.

Общувайки мислено с детето, жената трябва да си представи колкото се може по-ясно, реално и обективно, неговия баща: външност, характер, интонации, светоглед, и да не хитрува, да не го прави подобър. И ако не е съгласна с него за нещо, да се опита да му обясни своето разбиране не агресивно, а с любов. Вината за неразбирането да не се прехвърля на мъжа, а да смята себе си за неспособна да излага мислите си убедително и разбираемо. Или да помисли, може би, още по-внимателно над онова, което ѝ е казал мъжът.

По време на диалога бременната жена трябва да гали корема си, като при това мислено си представи образа на бащата.

Много е важно в диалога ѝ с този мъж да изключи всички негативни моменти, ако ги е имало преди. Трябва да си спомня само най-хубавите мигове и събития от общуването с него.

През всичките девет месеца тази жена трябва да се старае колкото се може повече да бъде в уединение. Тогава детето ще чувства нея и своя баща. И макар че бащата-мъж не е до тях, все пак детето ще се намира в бащината аура.

Ако жената извърши този обред, мъжът ще се върне при нея и при своето дете. Дори преди любовта му да е била слаба или изобщо да не е съществувала, в него ще се възпламени любов с необикновена сила, която ще го призове към добри дела. Много ведруски жени познавали действието на този обред и неговата сила. След това влъхвите се старали да го изтрият от паметта на жените и го прилагали само когато били уверени в липсата на порочни чувства у жената.

— Какви порочни чувства, Анастасия?

— С помощта на дадения обред и ако е порочна, влюбената жена е могла да завладее мъжа, който не я обича, дори той да живее с друга жена, дори да не е имала интимна близост с него.

— Но как без интимна близост? Без близост не може да бъде заченото детето, тогава на кого тя може да разказва за бащата?

— Жената би могла да зачене без значение от кого, а да общува със заченатото дете от името на любимия мъж. И по този начин да привлича любимия мъж към себе си. При това детето ще прилича външно на любимия мъж, а не на онзи, от когото тя е заченала. Ти трябва да знаеш това, Владимире, от явлението телегония.

— Да, знам, но защо ти, Анастасия, издаваш онова, което влъхвите са криели? Сега някои жени ще започнат да откъсват от семействата им мъжете, които са си харесали, с помощта на този обред. Той не трябва да се публикува.

— Публикувай го без страх, Владимире. Аз съм отстранила един елемент от този обред, той не може да разруши щастливото семейство.

— Но ако си могла да отстраниш определен елемент, защо не са го премахнали влъхвите?

— Влъхвите не са знаели с какво да го заменят.

— Ако влъхвите не са знаели, как си разбрала ти? При това ти, Анастасия, казваше, че влъхвите винаги на практика са проверявали действеността на своите обреди. Но ти не си могла да го провериш.

— Можак.

— Кога? С кого? — О, Боже! Спомних си думите на Анастасия, казани от нея преди много години. Тогава не им придадох никакво значение, но сега... Точно тези думи: „Ще ти върна, Владимире, уважението на дъщеря ти и любовта на жена ти“. Невероятно, но го е направила! Но защо тогава жена ми не ме ревнува от Анастасия? И защо дъщеря ми се отнася с уважение към нея? През тази година аз бях в семейството. Анастасия е могла да направи невероятни неща. Непонятно как, с каква сила, но е могла.

Всички взети заедно земни институти, гордеещи се със своите технически постижения, не могат да решат главната задача — да връщат в семейството любовта и уважението, а тя може. Господи! Какви колосални, наистина Божествени знания губи човечеството! Защо? Кой ще отговори? И на какво силна и безкористна любов е способна самата Анастасия! Това, което е направила, сигурно ще го оценят потомците ни в по-голяма степен, отколкото ние, нейните съвременници. Прииска ми се да направя нещо хубаво за нея, приближих се, паднах на едно коляно и целунах ръката ѝ. Тя също падна на колене и ме прегърна през врата. Чух биенето на сърцето ѝ, усетих аромата на косите ѝ, опияняващото ѝ дихание, мириса на кърма като от майчината гръд и прошепнах:

— Какво да направя, за да съм достоен за теб, Анастасия?

Но тя не ми отговори, само притисна по-силно главата ми към гърдите си. Не познавам по-щастливи секунди, часове и дни през живота си, от тези...

И КЪДЕ ДА РАЖДАМЕ ДЕЦАТА СИ?

Колко е трудно да се пише със сух стил и все пак е необходимо спокойно, без емоции, да разгледаме къде най-добре, най-удобно за родителите и бебето, може да се извърши раждането. В болницата или в домашна обстановка?

Доколкото ми е известно, първите родилни домове са се появили в Древен Египет и Рим през робовладелския строй. Организирали са ги за бременните робини.

Родилата детето си робиня е прекарвала с бебето от 5 до 9 дни, след това отново се е връщала на работа, като е идвала при детето само да го кърми и за през нощта.

Това продължавало до 6 или 12 месеца. В различните места е било по различен начин в зависимост от това как са се отнасяли робовладелците към своите роби. След отделянето на майката от нейното дете, с него са се занимавали отначало специално обучени робини-бавачки, а по-късно, когато детето пораствало, се възпитавало от други роби в зависимост от определеното му бъдеще от повелителя-господар.

Например, момчетата били изпращани при специалисти, които подготвяли от тях воители. Тези воители, които не познавали своите родители, преминали през специална физическа подготовка и психологическа обработка, били най-преданите на своя робовладелец. На тях им било внушавано от детските години, че той е за тях и баща, и майка, изобщо, Бог. Дори специално разработили религия за подобно внушение.

Колко прилича древната ситуация на днешната действителност. Родилният дом — яслите — детската градина — училището — университетът — робът е подготвен. А тъй като повелителят е невидим, робът се смята за свободен и, следователно, няма да се бунтува.

Знатните хора на Древния Рим, Египет, че дори и средната класа, дори в най-страшния си кошмар не са могли да си представят раждане

на собственото си дете извън дома. Вкъщи те канели първо жени акушерки, след това лекари, гадатели, астролози.

В Русия първите къщи за родилки били предназначени за проститутките. Понякога тази категория жени отивала да ражда в циганския табор, където и оставяли своите нежелани деца за възпитание. Циганите ги приемали.

Изобщо родилният дом представлява ярка илюстрация на загубата при жените на родилния майчински инстинкт. Съвременният човек е лишен от знания не само за първоизточниците, но и за елементарната култура на чувствата. Загубил е чувството за истинска любов към жената и към собственото дете — като към част от себе си и свое продължение във времето.

Роденото в родилния дом дете не може да бъде само ваше. То е още нечие. Процесът на раждането включва в себе си зачатие, износването и появата на бебето. И последното е не по-малко значимо от всичко останало. Ако го предавате в чужди ръце, безразлични към вас и вашето дете, то вие имате непълноценно отношение към раждането на своето чедо. В резултат няма да се породят към него напълно бащински и майчински чувства, а то ще почувства това и впоследствие ще ви се отплати с липса на силни синовни или дъщерни чувства.

Пък и любовта няма да е пълноценна; такива деца няма да могат да обикнат не само своите родители, но и живота.

РАЖДАНЕТО ПРИ ВЕДРУСИТЕ

Появата на децата при различните народи по света може да се смята за по-съвършена според степента на задълбочаване назад в историята и до абсурд примитивна в наши дни.

В днешния съвременен свят тя прилича на операция за вадене на апендикс от тялото на болния човек.

Затова ми се искаше да говоря за нещо по-радостно. Все пак човечеството започва да се замисля над същността на това, което се случва.

В Русия, САЩ, Франция започват да се появяват „Школи за духовно акушерство“. Действа и вече в редица страни, „Асоциация за вътреутробното образование“.

Функционират курсове за домашно раждане в Москва и Санкт-Петербург. Хората се стараят да върнат изгубените знания и традиции. Изгубената любов.

Нека разгледаме как са се раждали децата във ведруското семейство. Според разказа на Анастасия се е случвало следното:

Майката и бабата разказвали на родилката какви симптоми и усещания трябва да се появят в навечерието на раждането. Затова и бабата на Любомила в подробности ѝ разказвала как тя е раждала своите деца.

Ведруската жена е раждала, по правило, в собствения си дом, в дървено корито, наподобяващо нашите вани, само че по-късо и по-плитко. То било със специална вместимост, предназначена за раждането. Същото корито се е използвало и като люлка за бебето.

В него се наливала чиста изворна вода, загрята до температурата на тялото. Отстрани, от външната страна на коритото вана, е имало издатини, на които жена е поставяла стъпалата си.

Краищата на ваната били извити така, че да бъде удобно да се хванеш с ръце. Температурата на въздуха в помещението не се определяла тогава с термометър. Казвали, че трябва да е такава, че

голото човешко тяло да не усеща нито горещина, нито студ при спокойно състояние.

Ваната за родилката се поставяла на пода и се обръщала така, че седящата в нея жена да гледа към изгрева.

До ваната се поставял още един съд с вода, по-малък.

На пейка, поставена до ваната, се подреждали четири ленени кърпи без бродерии и рисунки. Тъканта не трябвало да е груба.

При ведруското раждане в стаята заедно с родилката се намирал само нейният мъж.

Нито опитни баби акушерки, нито родители или най-близки роднини нямало в стаята.

Преди началото на контракциите бащата запалвал предварително струпаните дърва пред входа на имението. Около този огън, горящ с бял дим, се събирали, по правило, най-близките роднини, идвала опитната баба акушерка, често пъти — влъхва.

В кърпички и кошнички родителите на родилката и за мъжа ѝ донасяли храна, напитки, сядали на пейки под навеса, построен до огъня от мъжа на невестата.

Според ведруските правила, никой от тях нямал право да претъпи границата на имението. Мъжът на родилката също нямал право да се приближава към тях и дори да разговарят отдалече.

Такива правила не са плод на някакви суеверия. Това е много точен, психологически проверен начин. Никой и нищо не трябвало да отвлича мислите на бащата, а още повече — на родилката от посрещането на тяхното дете.

Присъствието на родителите и на опитната бабичка акушерка действало на младите бъдещи родители успокоително. В случай на нестандартна и опасна ситуация те винаги могли да се притекат на помощ. Но такава необходимост възниквала крайно много.

По време на контракциите майката постоянно разговаряла с раждащото се дете, ободрявала го, помагайки му да встъпи без страх в новия за него свят. Ведрусите добре са разбирали колко важно е да се общува мислено и на глас с раждащия се човек. Така в процеса участват майката, детето и бащата.

Също много важно е първият поглед на майката към новороденото да е без страх от външността му (сплескано носле, родилен цвят на кожата и т.н.), а да е ласкав и възторжен.

Роденото във водата дете изваждал бащата, веднага с уста изсмуквал слузта от неговата устица и носле. После го поставял върху корема на майката, която след това подавала гърда на бебето. Това провокирало падането на плацентата, която бащата поставял в предварително приготвен съд, а след това отрязвал с дезинфекциран на огъня нож пъпната връв и завързвал пъпчето.

След това бащата вземал детето с пелената, измивал го, завивал го с втората кърпа, поставял го на леглото, измивал жена си с вода от съда, стоящ редом с ваната, изтривал я с чиста пелена, придружавал я до леглото, на което лежало бебето.

После бащата с уста или с ръка изцеждал от гърдите на жена си кърма и напръсквал лененото покривало, с което покривал родилата жена и бебето, което лежало на корема или на гърдите ѝ.

След това бащата сядал, гледал мълчаливо жена си и ако тя искала, разговаряла с него, ако заспивала, той не излизал от стаята.

Примерно след петнадесет минути, той запалвал приготвените предварително дърва в огнището.

Водата, в която протичало раждането и водата, с която се измивала родилката, той изливал между две дървета, посадени скоро след зачатиято. На същото място се закопавала и плацентата.

Събралите се пред входа на имението роднини виждали дима от комина. Така разбирали действието на бащата — раждането е минало успешно — и от този момент започвали да се поздравяват един друг и да се черпят с донесената храна или напитки, след което се разотивали по домовете.

Ведрусите разбирали: бебето още в утробата на майката усеща мислите и чувствата на родителите си. При появата си то продължава да се намира в родителската аура. Ако в помещението се намира някой друг, дори роднини с добри мисли за бебето, техните чувства, дори най-добрите, са непознати за детето; те ще го накарат да застане нащрек.

При това, волно или неволно, роднините ще отвличат мисълта на бебето от неговите родители, в чието психологическо поле то се чувства най-комфортно. За да докажем това може да направим експеримент.

Много жени знаят, че при кърменето на детето не трябва да се отвличат със странични разговори и мисли, особено за лоши неща. Те

се съсредоточават върху детето си, върху неговото кърмене, мислено разговарят с него.

За да получите доказателства за това, че бебето действително чувства мислите на майка си, опитайте да влезете в стаята, където тя кърми бебето, и започнете да говорите с кърмещата майка. Детето веднага ще се обезпокои, може дори да престане да суче, ще заплаче. Станало му е некомфортно, мисълта на майка му за него е отслабнала или е някъде далеч от него.

Но може би бебето е обезпокоено от звука на гласа на влезлия човек или от неговия мирис?

Обадих се на дъщеря си Полина. Тя вдигна слушалката и започна да говори с мен. След тридесет секунди чух плача на внучката си Машенка.

— Защо плаче? — попитах дъщеря си.

— Кърмя я, татко — отговори Полина, — не ѝ харесва, когато се разсейвам.

Постарах се да приключа бързо разговора. И го правех всеки път, когато се обаждах в неудобно време. Внучката ми винаги започваше да плаче.

Много кърмещи майки, запознати с културата за кърмене на бебетата, потвърждават този ефект.

С бебетата, чиито майки не познават важността на психологическия контакт със своето дете и дърдорят с когото им попадне по време на кърмене или мислят за свои неща, подобно нещо изобщо не се случва. Защо? Защото тяхното дете не знае какво е това психологически контакт с майката. Те никога не са го имали, следователно, няма с какво да го сравняват.

Има древна поговорка: „Всмукал го е с майчиното мляко“. Какво днес всмукват с майчиното мляко децата?

Човешкото общество се е научило да създава всевъзможни космически спътници и междуконтинентални бойни ракети. И е загубило нещо по-важно — културата за раждане и възпитание на човека. В резултат, хората изпращат бойните ракети едни срещу други.

Кой ще каже каква е връзката между културата на вътреутробното възпитание, кърменето на бебето и войните? Пряка!

Мнозина все още си спомнят историята с ростовския маниак Чикатило^[4]. Той се е гаврил садистки над млади жени, а след това ги е

убивал. Подобни манияци, предизвиквайки ужас сред населението, се появяват и в много други градове.

Всеки път за тяхното залавяне се изпращат множество милиционери.

Но има една интересна закономерност. Установена е поне при трима ростовски манияци: техните майки са правили неуспешни опити да убият плода още в своята утроба. В резултат родилият се и пораснал плод започва да отмъщава на жените.

Като помислите, кажете — кое е по-важно за завършващата средно образование девойка: да издържи с отличен изпитите по физика, химия, чужд език или задълбочено да познава всичко за зачатията, износването и възпитанието на детето?

Мисля, че неизмеримо по-важно е последното. Но дисциплини с тези знания изобщо не съществуват в училищните програми. Затова раждат абитуриентките и висшистките, зачевайки случайно. Често мислят: „А струва ли си изобщо да раждам, може би е по-добре да направя аборт?“ Понякога раждат, само че какви деца? Такива, на които не бива да се показват не само постиженията на физиците, химиците, но дори ножовете и пръчките трябва да се прибират далеч от тях.

Раждането на високодуховен човек е особено важно в условията на научно-техническия прогрес.

Лошо е, че маниякът Чикатило е убивал и е измъчвал жени. Хубавото е, че подобен на него манияк не седи пред ядреното копче.

За хубаво — хубаво е, но ми се иска да добавя: засега не седи. Ще седи, ако обществото не промени своето отношение към знанието за раждане на човека.

* * *

Познавайки тези знания и традиции, Радомир и Любомила осъществили прехода на своя първороден син от майчината утроба в новия за него свят достатъчно плавно и безболезнено. Вероятно, дори радостно и за себе си, и за бебето.

Любомила родила леко и безболезнено. Дори весело. Когато бебето тръгнало, тя издала не вик от болка, а радостен, приветствен.

Сама го извадила от водата и притиснала до себе си.

Когато Радомир измивал Любомила с чиста вода, а след това я подсушавал, на него му се искало да разцелува всяко квадратче от нейното тяло. Искало му се да падне на колене пред нея. И той застанал на колене, когато лежала усмихващата се Любомила със сина си под чаршафа. Застанал и казал тихо и проникновено:

— Благодаря ти, Любомила. Ти сътвори, ти си богиня. Ти можеш да претворяваш мечти.

— Ние сътворихме, Радомир — отговорила му с усмивка Любомила.

[4] Андрей Романович Чикатило (1936–8994) — съветски сериен убиец, роден в Украинска съветска социалистическа република, известен като „Канибала от Ростов“. Чикатило е обвинен за убийството и изнасилването на 53 души, предимно деца, в Руската СФСР за периода от 1978 до 1990 г. — Бел. devira ↑

ТОВА НЕ Е БИЛ ПОСЛЕДНИЯТ БОЙ НА РАДОМИР

В щастлив живот минавали годините. В собствени имения живеели децата, внуците, правнуците им. Но не напуснала любовта Радомир и Любомила. Макар да били побелели, всяка година сякаш ставали все по-щастливи.

Радомир, побелял старец, стоял сам на изхода на имението си. Гледал към пътя, който стигал до хълма и изчезвал зад него. По същия този път преди два дни заминали да се сражават неговите синове и внуци. Даже непълнолетните му внучки заминали.

Необикновен враг имало пред тях. Довел князът някакви хора от друга страна, облечени в черни дълги дрехи. Неизвестно защо ги наричали монаси. И обявили във всички селища, че досега хората са живели неправилно, че предишните вярвания и обреди трябва да бъдат забравени и пред друг бог трябва да преклонят глави.

И князът със свитата и дружината си се преклонили. Веднага щом князът приел чуждата вяра, хората в черно обявили властта му за дадена от Бога.

С чернодрешковците дошли и войници, които облекли в униформата на княжеската дружина.

Те нападали селищата подред и изисквали всички поновому да мислят за бог. Който не искал да се покланя на техния бог, посичали с меч, подпалвали къщите и градините.

Старейшините на родовете се събрали на съвет: какво ще правят? Призовали на съвета монасите и княза, но те им говорели за висшето благо, което новият бог ще донесе на всички, като по този начин заблуждавали с непонятно за никого учение. С невиджано досега явление се сблъскали старейшините. Когато явен противник нападал селището, мъжете от всички родове се обединявали бързо в опълчение и прогонвали врага от своята земя дружно.

Но тук монасите в черно повтаряли за любов, покорност. За благо говорили, за чуден райски живот за всички, които се подчинят на

новата вяра.

Старейшините не могли веднага да разберат, че зад красивите думи, като зад щит, се криела същност, съвсем не от Бог изпратена им.

Ведруският бог не действал с меч. А зад монасите били агресивните дружини. Жителите на някои селища отишли в гората. Други встъпвали в бой. Някои изпаднали в дълбок размисъл.

И на разсъмване Радомир видял как тръгнали от имението неговите внуци, а от съседните имения — синовете му. Събрали се в ранен час пред имението на Радомир, сякаш са се наговорили вечерта.

„Разбира се, че са се наговорили“ — решил Радомир, нали предната вечер най-големият им син казал:

— Утре заминаваме на военни тренировки. Ще се учим как да не пускаме враговете в нашите земи.

Те заминали, втори ден отивал към залез, а тях ги нямало. И побелелият Радомир се взирал в пътя.

Изведнъж на хълма се появил ездач. Препускал с всички сили към имението на Радомир. На буйния състезателен кон седял побелял като Радомир старец. В него, присвивайки очи, Радомир познал приятеля си от детството Арга.

Пуфтейки, слязъл от коня побелелият конник и бързо започнал да говори на Радомир:

— Кой е останал при теб в имението? Само че казвай бързо.

— Любомила приготвя вечерята, а най-малкият правнук й досажда с въпросите си — спокойно отговорил Радомир и добавил: — Ти някак странно, Арга, започна разговора с мен, веднага с въпрос, дори не поздрави.

— Нямам време, бързам. Вземи по-бързо два коня, провизии за три дни и с Любомила и правнука си незабавно тръгвайте с мен.

— Къде?

— В гората, при древляните. Там познавам добре едно семейство, те ще ни приютят. В горските пущинаци няма да ни открият враговете. Годините ще минат, може би народът ще се вразуми. Ако спасиш правнука си, Радомире, ще спасиш рода си.

— А аз мислех, че си ми дошъл на помощ, Арга. Ето, два ведруски меча са закачени на седлото ти, за какво са ти, ако се каниш да се криеш от враговете в гората?

— Мечовете са за всеки случай. Не се каня да се бия с никого. Те са много, ще ни победят. Защо да умирам безсмислено?

— Да, зная, ти никога с никого не си се бил, Арга, дори на Масленица не участваше в мъжките игри.

— Сега не става дума за това. Ти знаеш, Радомире, и аз знам: животът на човека може да бъде вечен, в земното тяло душата отново може да се въплъти. Но за това преди смъртта си не трябва да мисли човек. В бъдещето прекрасно трябва да насочваме мислите. Където попадне мисълта, там отново ще се прероди човекът.

— Знам всичко това, Арга, с теб заедно сме учили при влъхвите.

— Тогава трябва да помниш, Радомире, в боя можеш да те ранят смъртоносно и да не успееш да помислиш за новото си въплъщение.

— Помня, но няма да мога да замина от родовото си имение, Арга. То е живо! Няма да разбере защо неговият стопанин-приятел изведнъж предава пространството, дарило му любов? Остава да го разграби врагът.

— „Живо е... Няма да разбере“... Винаги си бил сантиментален, Радомире, такъв си остана. Е, остани. Остани.

Арга бързо минал напред-назад, потупал коня по хълбока, отново се обърнал към Радомир. Двамата побелели старци стояли един срещу друг и мълчали. За какво биели сърцата им, сега никой не може да каже. Може би имали различни мисли. И отново развълнувано пръв заговорил Арга.

— Ти остани, щом така си решил, Радомире. Но... но... дай ми Любомила, правнука си, коня: нека поне те се спасят. Ти остани, щом не искаш да се разделяш с живото си пространство.

Поглеждайки приятеля си, Радомир отговорил:

— Ти с Любомила можеш сам да поговориш, Арга. Знам, че си я обичал цял живот. Затова не можа да се ожениш за друго момиче, да построиш свое родово имение.

— Кой? Аз? Обичал? Що за измишльотини! — Арга изведнъж пак започнал да ходи назад-напред, сякаш сам себе си убеждавал. — Аз съм художник, исках цял живот картини да рисувам и да правя статуетки. За какво ми е жена? Аз съм ти приятел, реших да ти помогна да спасиш рода си. А Любомила съм я забравил.

— Ти си велик художник, Арга. И най-добрият скулптор. Направените от теб статуи украсяват къщите в много селища. Само че

хората знаят: всички жени на твоите картини приличат на Любомила. И статуетките също.

— Приличат ли? И какво от това? Аз усъвършенствам в картините си типа на едно лице.

— През целия си живот старателно криеше любовта си, Арга. Криеш я и сега. Бях при бора, който расте сам в края на гората. Знам, че обичаше да стоиш често под него, правейки от дърво своите статуйки. Там открих скоро твое скривалище, имаше скрита една недовършена твоя работа. На нея красавица-девица усмирява горещ кон. Това само Любомила можеше да прави и това го знаем и аз, и ти.

— Обичал, не обичал, рисувал, изрязвал. Не става дума за това сега, разбери — след кратко мълчание Арга възкликнал, почти изкрещял:

— Радомире! Радомире, всичките ти синове загинаха в боя, загинаха всичките ти внуци.

Радомир, външно спокоен, гледал Арга и мълчал.

— Спасявай се! — Арга продължавал. — Видях ги преди боя. Опитах се да ги откажа да влизат в неравния бой. Най-големият ти син, първородният, той е като теб, твое копие...

— Ти се бавиш, Арга, казвай, какъв отговор даде най-големият ми син? — попитал приятеля си от детството Радомир, сякаш без да се вълнува.

— Той каза: „Ще приемем боя. Ще задържим черните монаси поне за час или два“. „Защо трябва да загивате? Защо са ви нужни тези два часа?“ — питах твоя син.

„Така реши цялото ни семейство на съвета“, — отговори най-големият ти син, Радомире. Той каза: „Нека щастливият живот на нашите родители — Радомир и Любомила — продължи още с два часа“. Те, заедно с децата от съседните селища задържат превъзхождащите ги по численост воители и черни монаси, цял ден. След това монасите посякоха всички деца, върнаха се в своето леговище, а на сутринта ще поемат към твоето имение.

Радомир мълчаливо слушал приятеля си. Арга развълнувано продължавал:

— Аз пристигнах да ви помогна да спасите рода си. Аз знам, знаеш и ти: може да се въплътиш отново на Земята. Но повече гаранции ще имаш, ако се въплътиш в родствено тяло. Само правнукът

ви е способен да продължи рода. Дай ми Любомила и правнука си, аз ще ги...

Изведнъж Арга сякаш се спънал в думата си, замълчал, започнал да гледа покрай Радомир. Обърнал се и Радомир. Зад него, подпряна на дървото, стояла Любомила, от очите ѝ капели сълзи и ръката ѝ, притисната към гърдите, треперела.

— Чу ли какво каза Арга? — попитал Радомир.

— Да, чух — отговорила с треперещ глас тя.

— Тогава защо плачеш, Любомила? — попитал приближилият към нея Радомир и започнал да гали косите ѝ, да целува ръката ѝ. — За нашия щастлив ден дадоха живота си нашите деца. Не трябва да го изпращаме в печал.

— Не бива — през сълзи се усмихнала Любомила.

— Ти си умна, моя съпруго. Ти си познала мъдростта от влъхвите най-добре от всички. Измисли как да прекараме остатъка от нашия щастлив ден, нощта и утрото.

— Ще помисля, за да не огорчавам децата, да отидем в нашето пространство на Любовта. Там е правнучето ни, време е да го нахраним.

И, хванати за ръка, те тръгнаха към входа на имението си. Арга се метнал на седлото и извикал след тях:

— Безумци, сантиментални глупаци сте и двамата. Трябва да се спасявате. Не трябва да приемате бой с никого. Ранени, може да не успеете да изпратите в пространството мисълта за своето възплъщение. Аз сега ще препусна, ще се спася. И на вас предлагам да се спасявате.

Радомир пред входа се обърнал и отговорил на своя побелял приятел:

— Спасявай се сам, Арга. Препускай към горското укрытие, ние имаме друг път за спасение.

Арга пришпорил коня, вдигнал го на задни крака и препуснал към гората с всички сили.

ТЕ ЩЕ СЕ ВЪРНАТ ОТНОВО ОТ ЗВЕЗДИТЕ НА ЗЕМЯТА

Когато вървели към дома си, където правнукът им Никодим ги чакал, Любомила казала:

— Мисля, че сега ние, Радомире, трябва да изиграем с нашето дете играта на живот.

— Що за игра е това? Не съм чувал за такава — удивил се Радомир.

— Никога не съм я играла. Но в детството си съм чувала как двама стари влъхви си говореха за нея. Смисълът на тази игра е в това, че единият разиграва с детето всички етапи от живота, а вторият си спомня бързо-бързо в детайли всичко, което знае за живота. Разказва ги мислено на детето. И ако мисълта на разказвача е ярка, с подсъзнанието си детето запомня разказа. Пораствайки, то може да намери в себе си множество спомени и знания за живота.

— Кой ще играе с внука ни, как смяташ, Любомила?

— Ти, Радомире, аз ще поведем мислено разказа.

— Но как ще успееш цялата мъдрост на живота да разкажеш за един час? След един час трябва да слагаме Никодимка да спи.

— Ще се постарая, ти започни играта, с пляскане на ръце отбелязвай етапите в живота.

Четиригодишният Никодим тичал срещу тях, разперил ръце. Подхващайки го, Радомир го подхвърлил във въздуха, поставил го на земята и казал:

— Наскоро узнах за много интересна игра. Искаш ли да си поиграем на нея?

— Искам — отговорил Никодим, — но как се играе?

— Ще назовавам нещо от живота с думи, а ти без думи, само с действия и жестове ще го изобразяваш. А баба ти ще гледа твоите действия и жестове.

— Колко интересно — заскачал от радост на едно място Никодим, — хайде да започваме веднага.

— Да започваме — плеснал с ръце Радомир и продължил: — Родило се момченце, Никодим. То било съвсем мъничко още, бебе.

Момченцето легнало бързо на земята, разперило ръце, свило крачета в коленете. После започнало да издава бебешки звуци „Уа, уа...“, — изобразявайки бебе.

Плеснал с ръце Радомир, продължил:

— Започнало детето да се изправя на краката си.

И Никодим веднага станал, направил една крачка, сякаш за пръв път, заклатил се, паднал на четири крака, пропъзлял така около метър и пак станал, тръгнал вече уверено.

Отново плеснал с ръце Радомир и казал:

— Всичко му било интересно на детето: разглеждало буболечките, тревата, как растат ябълките се опитвало да разбере, защо изгрява слънчицето и защо то се чувства толкова добре и през лятото, и когато идва зимата.

Малкият Никодим се накланял, разглеждал буболечките в тревата, поглеждал към небето и подскачал от радост. След това изведнъж дотичал при дядо си, прегърнал стареца през краката, после и към баба си се затичал, която седяла в тревата. Хванал я през врата, притиснал се с бузка до бузата ѝ и я целунал.

Плеснал с ръце Радомир, казал:

— Случило се така, че всички хора напуснали именията си. Не по пътищата тръгнали, а къде — не било ясно. Може би към звездите, като птици, са отлетели. Към имението, в което останало само момченцето, се насочили врагове, за да подпалват домовете и да унищожават градините.

Малкият Никодим слушал страшния разказ на дядо си, не помръдвал, нищо не изобразявал, след това казал:

— Не ми харесва така да си играя. Това не трябва да се случва в живота.

— Да, в живота не трябва. Но това е игра — отговорил на правнука си Радомир.

— Аз пък няма да я играя — тропнал с краче правнукът и извикал: — Няма пък!

— Ще я изиграя аз — ставайки от тревата, заявила Любомила. — Когато видяло враговете, момченцето извикало мечката, с която си играело още от бебе. Хванало мечката за врата, както правело

неведнъж. Вкопчило се здраво в козината ѝ и избягало с мечката в гората.

При тези думи Любомила извикала, обръщайки се към малката горичка, в която живеели техните домашни животни:

— Ей, косматко, бързо при мен! По-бързо!

От горичката изскочила мечката и се устремила на скокове към Любомила. Тя я погладила по муцуната, когато мечката застанала до нея. Прошепнала ѝ нещо на ухото. Потупала я по хълбока, след това се хванала за козината ѝ и се метнала на гърба ѝ.

— Ехей, Ехей! — извикала на мечката.

Животното побягнало в кръг с всички сили, докато Любомила не го спряла.

— А защо на мечката, а не на кон избягало момченцето в гората? — попитал Радомир — и Любомила отговорила:

— Конят може да бяга по-бързо от мечката в полето. Но в гората е безпомощно кончето. Мечката ще намери в гората и храна, и покрив. И ще бъде най-добрата охрана. Ето защо. Хайде да продължим играта.

— Мечката се спуснала в гората и от враговете там скрила детето. Пазела го, докато то расло в гората. Когато пораснал вече момък, веднъж той видял девойка в гората, която събирала ягоди на поляната, и се харесали взаимно. Венчали се. Намерили скрито от недоброжелателни очи място на земята. Построили имение, започнали да раждат деца. Всичките им роднини, които някога били отлетели като птици при звездите, се върнали.

Заспивайки, Никодимка мислел за играта: не му харесвала.

А през това време Любомила и Радомир бродели из родовото си имение и си спомняли преживения си живот. Той бил радостен.

По детски се смеела Любомила, когато Радомир се опитвал да я изобрази като стоящо в тревата момиченце.

— Помниш ли? Помниш ли как тогава крещеше, че съм негодник, повдигнал съм рокличката ти? Аз с нея изтрих сълзите ти, а ти ми говореше за безчестие.

— Да, всичко помня — през смях отговорила жена му. — Но си помисли: ти можеше да изтриеш сълзите с ризата си.

— Аз бях умно момче. Реших: защо да цапам ризата си, след като роклята трябва да се пере?

— Да, умно момче. Но ти, негоднико, все пак повдигна роклята ми. Ой, виж на нашето място, на венчалното хълмче, са поникнали нови цветя. О, колко величествен е станал кедърът. Съвсем малък беше, когато го садихме в деня на венчавката си.

Притиснала длани до ствола му Любомила и допряла бузата си. Замълчала. Прегърнал я през раменете все така влюбеният Радомир, казал:

— Къде ще спим днес: тук или у дома?

— Както кажеш, любими.

На сутринта в имението влезли около петдесет войници. Сред тях имало двама монаси в черни дрехи. Видели войниците: до кедъра стои побелял старец. Притиснала гръб в него — старица. По два меча в ръцете си държали старците.

— Виждате ли — извикал по-старият монах на войниците. — Виждате ли, там безбожници стоят. От тях, безбожните, са се раждали деца. Не със стрели, с мечове на парчета ги нарежете.

Двама войници от различни страни се приближили до старците, вдигнали мечовете си. Опитали се да нанесат удари, но Радомир избил оръжието на воина със своя меч. И Любомила отразила атаката. Старците отразили и втората атака, и третата. Тогава войниците застанали по двама, за да се сражават с всеки от старците. Но два меча държал в ръцете си Радомир, като мълнии, и отразявал атаките и на двамата воини едновременно, но не проливал кръвта им.

Смеейки се, отразявала атаките и побелялата Любомила.

— Махнете се — закрещял възрастният монах. — Помага им нечиста сила! Всички се махнете. Стреляйте в тях с лъковете.

Войниците с мечовете се махнали. Другите приготвили лъковете, но когато опънали тетивите си побелелите старци изведнъж хвърлили мечовете, обърнали се един към друг и се прегърнали. Радомир шепнел нещо на Любомила, а тя му се усмихвала в отговор.

— Защо се бавите? Пускайте стрелите! — вресял монахът. — Те са безбожници! Вие сте изпратени от бог! Пускайте стрелите или ще ви прокълна!

Една стрела пронизала Любомила, Радомир — две. Но сякаш без да чувстват болка, старците продължавали да стоят прегърнати.

Летели стрелите. Земята се обагрила в кръв. И бавно падали на земята, а може би отлетали към звездите, Любомила и Радомир. Когато

телата им лежали на земята, възрастният монах, посланик на жреца, вирайки се в лицата им, прошепнал: „Те не са мислили за смъртта пред смъртта си. Те са мислили за живота. На лицата им няма нито страх, нито печал. Какво да направя, за да не им позволя да се въплътят отново?“ Решавал той трескаво, със страх.

Изведнъж зад монаха се раздал възбуден шепот. Монахът се обърнал и видял: под ябълката лежали шестима мъртви войници, в ръцете им имало огризки от ябълки. На монаха му станало ясно какво се е случило. Посланикът на върховния жрец знаел: ведруските градини раждат прекрасни плодове, но те може да се ядат само ако стопанинът на градината те почерпи. Ведрусите са се държали с дърветата и цветята като с живи същества и те им се отплащали със своята любов. Когато видели дърветата и цветята как постъпват пришълците с хората, които са им дарили любовта си, ябълката изсмукала от недрата на земята с корените си други сокове, наситила плодовете с много силна отрова.

— Не пипайте! Тук не яжте нищо — закрепял монахът. — Казвах ви, че това е дяволско племе и мястото тук е нечисто. Всичко тук, всичко изсечете — заповядвам ви от името на Всевишния.

— Вижте — извикал един от войниците, — гледайте там — и той посочил с ръка към изхода на имението.

Всички се обърнали и видели как към изхода по края на градината с огромни скокове препуска мечка. На нея, вкопчено в козината ѝ, лежало момченце. Мечката излязла от имението и се устремила към гората.

— Догонете ги, догонете ги — заврециял монахът. — Не се връщайте, докато не насечете на парчета това семе.

Той знаел, че ако се спаси, макар и един от рода на ведрусите, целият им род отново ще се възроди на Земята. Но за това той нищо не казал на войниците. Той им повтарял за волята на Бог:

— Догонете ги! Бог повелява всичко нечисто да се изтрие от лицето на Земята. Виждате, че всичко тук е нечисто!

Разпоредил се командирът на отряда десетина воители да преследват мечката, да я догонят и да убият момчето.

Войниците скочили на конете и се понесли в галоп след мечката.

Мечката препускала много бързо към гората. Но дълго не можела да бяга в такова темпо. И конете я догонвали. Разстоянието между нея

и конниците, макар и бавно, но се скъсявало. До гората оставали около сто метра, когато единият от конниците настигнал мечката. Препускал редом, вдигнал меча, за да посече детето. Но изведнъж мечката се изправила на задните си крака и поела удара върху себе си. А конят хвърлил ездача на земята и се изправил на задните си крака. Ранената мечка отново се устремила към гората. Само петдесет метра оставали до гората, но отрядът конници почти я настигнал. Всички били извадили мечовете си.

Но изведнъж войниците видели: от гората направо на отряда се носел ездач на стремителен кон. Побелял старец седял уверено на седлото. От вятъра се развявали побелелите му брада и коса. Държейки два меча в ръцете си, старецът управлявал коня си с крака:

— Ехей, ехей! — извикал старецът и ускорил неவிждания галоп на коня.

— Той е готов да се бие с нас, гответе се за бой с умопобъркания старец — извикал началникът на отряда.

— Но той е сам, а ние сме десетина. Той е старец, от какво да се страхуваме? — възразили воините. — Трябва да продължим преследването.

— Да, той е сам, но той е ведрус. Гответе се за бой с човек, който не се страхува.

Старецът обикалял около отряда на коня си. Избил оръжието на крайните воини с мечовете си, успял да среже сбруите на два коня, когато стрела ранила неговия необикновен кон.

Но старецът не обърнал ранения си кон към гората, а препуснал покрай гората, увличайки всички в преследването си.

В края на гората, до самотния бор, конят му се спънал. Паднал. Старецът скочил от земята и се затичал към бора. В тревата започнал да търси нещо. Отрядът го догонил.

В своята гръд седем стрели приел борът, но осмата пробила гърдите на Арга. Лежал на тревата ведрусът, без да стене. От гърдите му се стичало ручейче кръв. Не умее да плаче борът, мисълта на Арга полетяла нагоре, окаяната:

„Не мисля прераждане за себе си, на тях отдавам своята мисъл за сътворение.

*Отдавам я за тяхното щастие, за тяхното
вдъхновение.*

*Въплъщавайте се, срещайте се, живейте през
вековете,*

*Радомире, Любомила, аз съм ваш приятел, а не
враг“.*

Лежал на тревата ведрусът, без да стене. Все пак успял, отслабнал, да притисне до гърдите си статуетката на милата си. „Ще пребъде доброто.“ — прошепнал на любимата си като насън. — И заплакал борът. По ствола му потекла много странна смола.

Изведнъж ведрусът отворил очи, погледът му бил ясен. И трудно изговаряйки думите, произнесъл:

— Не тъгувай, боре, всичко това са глупости. Моята мисъл ще пробие всички нещастия. Отново ще се върнат векове на доброто. На всички земни богини моята мисъл ще подскаже: доброто ще пребъде.

Не могли да догонят войниците мечката с момчето. Опитали се да влязат в гората, но тя се отнесла недружелюбно с тях. Конете пръхтели, пътеките изчезвали под краката им. Върнали се войниците, казали на монаха, че момченцето е убито.

Не минали много години и хората започнали да говорят, че виждат в гората, когато ходят за гъби, момче на около девет или повече години. То ги гледа от храстите, но се страхувало да се приближи. И с него винаги имало стара куца мечка.

А по-късно две момчета се изгубили в гората, и пред тях, изплашените, излязъл юноша, повикал ги с жестове след себе си и ги извел на края на гората, до пътя, който водел в селището, а самият той отново се скрил в гората. След този случай хората престанали да се страхуват от горския младеж. И когато след една година той излязъл при момичетата, събиращи ягоди на поляната, те не се изплашили и не избягали.

Юношата бил строен, синеок, дрехите му били изплетени от треви. Той стоял на края на поляната и гледал неизвестно защо само една от девойките, която се казвала Прасковя. Той я гледал, без да премества погледа си, всички спрели да берат ягоди и започнали да разглеждат юношата.

След това той много бавно, за да не ги изплаши, направил няколко крачки към групата девойки и спрял. Като видял, че девойките не се разбягват и не се плашат от него, той се приближил към младата Прасковя. Застанал срещу нея, пригладил косите си и казал, трудно произнасяйки думите:

— С теб, прекрасна девице, аз бих могъл да сътворя пространството на Любовта за векове.

Прасковя нищо не разбрала от тези думи, но неизвестно защо се изчервила и заговорила с младежа:

— Къде живееш? Всички казват, че живееш сам в гората.

— Засега сам живея на Земята — отговорил юношата.

— Сам? Но някъде живеят родителите ти? Не може човек да е безроден.

— Живеят. Моите майка и баща, и по-големите ми братя, и сестри. И дядо ми Радомир, и Любомила — моята баба.

— И къде живеят? И те ли в гората?

— Те излетяха нагоре към звездите. Ще се върнат на Земята, когато открия онази, която ми е обречена. Ще сътворя пространство на Любовта и в него ще се родят нашите деца.

— Но как ще търсиш своята любима в гората?

— Няма да я търся, вече я намерих.

— Коя е тя?

— Ти, най-прекрасна от всички. Моля те, ела с мен в моето пространство, аз вече започнах да го създавам. Ще построя дом, само да си намеря инструменти. Без инструменти засега само колиба съм построил. Наблюдавах хората отдалече как го правят.

Девойките си шепнели нещо, присмивали се на момъка, вече съвсем набрали смелост.

Прасковя, без да отговаря на предложението, се отдръпнала от юношата към девойките.

Той постоял сам, след това погледнал небето, разперил ръце, сякаш се извинявал пред някого, и бавно си тръгнал от поляната.

Девойките замълчали. Прасковя гледала след него и изведнъж уверено и силно казала на юношата:

— И в бъркотията има смисъл. Чакай ме утре тук. Аз ще измъкна от баща си инструменти като зестра.

Юношата бързо се обърнал, изтичал към Прасковя.

Видели девойките как той за пръв път се усмихнал. Зачервили се бузите на всички. Усмивката на юношата била необикновена, очите му сияели.

— Колко е прекрасен! Жалко, че не повика мен — шепнела една от девойките.

— И аз съм готова да тръгна с него — изведнъж извикала друга.

А юношата говори само на Прасковя, без да вижда никого:

— Не бива да ги измъкваш. Не е добро деяние.

— Пошегувах се, баща ми всичко ще ми даде сам.

Оттогава хората повече не видели горския момък, и тръгналата с него — неизвестно накъде — Прасковя.

Животът на Земята продължил. Но друг бил животът. Великата ведруска цивилизация, нейните традиции, обреди и култура, съществували десетки хиляди години, били заменени с хаотично варварско устройство на човешкото общество. В нашата държава негово начало станала княжеска Рус. Робовладелският период започвал и продължил чак до днешния ден.

— А в други места по Земята още по-рано ли била унищожена ведруската цивилизация? Ти казваше, Анастасия, спомням си, че ведруски начин на живот са водили хората, които днес живеят на територията на Германия, Англия, Полша и в Прибалтийските страни.

— Да, казвах. Това е бил един и същи народ, с един език, една култура. Вгледай се внимателно, Владимире, даже външно всички те си приличат. Въпреки че повече от две хилядолетия са смесвали кръвта си с азиатците.

— Но защо, Анастасия, защо така се е получило? Казваш — велика цивилизация, велика култура, а тази цивилизация — раз-два — и унищожили с меч, огън и стрели.

— Не са я унищожили, Владимире, тази дума не е подходяща. Докато поне девет човека, живеещи на планетата, имат стремеж към осъзнаване на Божественото земно битие, ведруската цивилизация е жива. А те не са девет, а стотици хиляди все повече откриват истината в себе си и променят начина си на живот. Скоро те ще станат милиони, но преди това стотици хиляди трябва сами в себе си да открият загадката, да разберат причината за катастрофата.

— А ако не я разберат? Ето, в Интернет, на нашия сайт, много хора вече не една година се опитват да определят каква грешка е

допуснало човечеството в образния период от своя живот. Там има рубрика, нарича се „Грешката на образния период“. Но хората и досега не са я определили — тази грешка. Версии има много, а общ отговор — не. Няма и да има, може би, още хиляда години. А може би хората изобщо няма да могат да определят тази грешка?

— Ще могат. Може би след ден или след пет-девет години. Ще я определят.

— Защо си толкова сигурна?

— Сам прецени, Владимире, съвсем доскоро изобщо не се говореше и нямаше дори опити да се мисли в тази посока. Сега ти сам ми казваш, че много хора се стремят да разгадаят тайната. Мисълта е включена, тя, като кълнчето на зърното — ще си намери пътя към светлината.

— Ще намери някога, може би. Хората основно се намират в кръговрата на ежедневните неща. Твоите деди и ти имате възможност да размишлявате много повече. При това разполагате с информация в голям обем за миналото и имате също и собствено мнение. Защо да не споделите? Да не ни подскажите?

— С други думи, Владимире, ти искаш да подпомогна и да „включа“ човешката мисъл?

— Защо пък да искам да я разблокираш и отключиш? Подсказването също може да го направи, нали...

— Когато го възприемат като истина всички хора, които се опитват да разгадаят загадката сами, веднага ще спрат работата на своята мисъл. След това ще чакат други подсказвания. Те ще се посипят незабавно от всички страни. Това се случва и сега. Подсказва се на хората какво е полезно да ядат и пият, как трябва да се обличат, къде най-добре да си почиват, как да живеят, къде да търсят Бог. И накрая, какво? Животът става все по-лош. Бог е сътворил цяло мироздание с мисълта си. Той е подарил на човека мисълта. През цялото време някой се опитва да я спре.

— Значи, ти знаеш отговорите, но не искаш да ги кажеш?

— Не зная, а предполагам.

— Например, кажи какви са предположенията ти?

— Може би е бил нужен период на хаос, на грешки, за да може човечеството да ги запомни трайно и занапред да не ги повтаря. В

историята се случват подобни неща, когато човечеството стои пред велико откритие. Откритието от Вселенски мащаб.

— Хубаво и обнадеждаващо предположение. Твоят разказ, Анастасия, за ведруското семейство, за Любомила и Радомир, завърши много тъжно... И не прилича на вечния ти оптимизъм...

— Владимире, защо реши, че разказът ми е свършил? Животът продължава, значи, нито един разказ за живота не трябва да се смята за завършен.

— Помня, че правнукът Никодим се събра с Прасковя и продължи рода, но все пак ми е жал за конкретните хора, за Радомир, Любомила и другите. За тях е невъзможно разказът да бъде продължен. Може да се говори за продължение на рода. Ако можеш нещо да разкажеш, разкажи ми още нещо, моля те, Анастасия.

— Добре, ще ти разкажа за събития, които ще се случат в най-близко бъдеще.

БРАЧНИ СЪБИРАНИЯ

— Дошло време, когато хората започнали да разбират необходимостта от търсене на своите любими. Преди им се внушавало, че сами, по волята на съдбата, влюбените трябва да се срещнат. Разбира се, това е така, но човек също може сам да управлява съдбата си. Или поне да даде знак на съдбата какво желае от нея той самият.

И започнали да организират в различни градове специални мероприятия, които подпомагали срещата на двете половинки. И даже започнали част от обредите от ведруския период да използват, като малко ги преобразявали, за да ги приспособят.

А през есента, когато приключвали летните работи, правели в различни градове големи събирания. На тях пристигали млади и възрастни хора, които още нямали щастливо семейство.

Основно това са твоите читатели, Владимире. Онази част от тях, които са се устремили да създават имена, в които ще започне техният щастлив род.

Два, а понякога и три месеца, продължавали тези събирания в различни градове. Твоите читатели предварително се осведомявали за тях. И пристигали от различни места и страни. Кой за седмица, кой за месец пристигал. И читателите имали големи преимущества пред всички други, които също се стремели да създадат щастливо семейство. Всички пристигащи имали еднаква цел — осъзнатост и представата как да създадеш щастлив живот за своето бъдещо семейство.

— Анастасия, почакай, а защо именно читателите са имали големи предимства? Голяма част от семейните двойки, които не са от читателите, имат единна цел. Например, артистите често създават семейни двойки. Но повечето от тях се развеждат и то не по веднъж. Целта е една и съща, стремежите са едни и същи, а животът им не е щастлив.

— Говорим за различни цели, Владимире. Професията не може, не трябва да бъде цел на човешкия живот. Ако нещо подобно се случи,

човекът сам се унижава. Прецени, има такава професия — продавач. Нима е присъщо на сина Божи или на Неговата дъщеря — да смятат за цел на живота си продаването? Или карането на кола, прането, ходенето в завода, във фабриката, едно и също — всеки път?

— Ти, Анастасия, назова, макар и необходими, но непрестижни професии. А има и престижни, или по-точно, почитани от всички хора. Например, известен хирург или космонавт, военачалник, маршал или президент на страната.

— Тяхната значимост е само в това, че създават по-голяма илюзия за важност или значимост, отколкото другите. Кой знае, може би човекът, който е станал военачалник или президент, специално е бил съблазнен от илюзорността на значимостта на тези професии, длъжности, за да не позволи да се развие духът, способен да извършва Вселенски деяния. Такива деяния не са интересни на Бог. Когато човекът сам лично райско пространство е направил на Земята и е станал родоначалник на най-щастливия род, деянията му се уподобявали на Божиите и сам той ставал такъв.

И читателите, които пристигали на събиранията, имали благородна цел, еднаква и за жените, и за мъжете. Тяхното преимущество било в това, че начинът на живот — техният и на бъдещото семейство — мъжете и жените творили в мечтите си. Когато се срещали заедно, темата за разговор и на двамата била интересна.

Нали ти е известно, Владимире, колко често в съвременните семейства между съпрузите няма обща, интересна тема за разговор. Няма общи цели, занимания и общи стремежи. Двама души, след като се оженят, живеят заедно в един дом, а всеки си мисли и мечтае за нещо свое. Такива хора си стават чужди, а съвместният живот само ги дразни.

На събиранията пристигали неженени хора, но дори и непознати помежду си, те си били по-близки, отколкото тези, които живеят в брак.

Те ходели на екскурзии, устройвали модни дефилета, в които вземали участие жени от всички възрасти, след това — мъжете. На тези ревюта се демонстрирали дрехи, ушити от самите жени или купени от магазините.

Вечер в градините или някъде на поляните, играели брачни игри, „Ручей“, например, за който ти разказах.

И не се притеснявали, не скривали, че си търсят спътник в живота. Жените, останали с деца без мъж, на брачните събирания вземали своите деца. И им разяснявали целта на пътуването. Участието на децата, тяхната мисъл също помагала в търсенето. Виж, ще ти покажа на картинка какво са правели хората на тези събирания:

Ето, летният театър под открито небе, залата е пълна с хора на различна възраст, с деца.

Тук те се представят от сцената един на друг. Който бил по-смел, излизал на сцената, полагали му се пет минути или десет, за да разкаже за себе си, да отговори на въпроси. Понякога хората говорили за себе си с хумор. Могли да изпеят частушка-говорушка и да танцуват. Свободата в представянето била пълна. Ето виж:

На сцената излиза девойка на около двадесет и пет години. Модерна прическа, облечена в прилепнал тоалет, прави само две крачки към микрофона, изведнъж прави салто и се засмива. След това се разхожда по сцената като професионален модел, завърта се. Поправя прическата си, приближава до микрофона, игриво казва:

— Е, красива ли съм, мъже?

В залата се раздават смях, аплодисменти и девойката продължава в шеговита форма да разказва за себе си.

— Главното ми достойнство не е във външността ми — завършила съм с „отличен“ Академията за родови имена.

Мога да приготвям храна за „отличен“, мога да прогоня всяка болест от тялото с отвари, мога постеля необикновена да застеля. Деца-богатири мога да раждам... Не предлагам себе си никому, обявявам конкурс сред мъжете. И този конкурс не е лесен. Претендентът може да прави всичко, каквото иска, показвайки себе си. Победител ще е онзи, в когото се влюбя.

След девойката на сцената излиза момченце, казва:

— Здравейте, аз съм Дима. Така се казвам. На единадесет години съм. Е, не са точно единадесет, но скоро ще станат, през декември. Моята майка се казва Светлана, Светлана Николаевна. Тя работи като много добър готвач в ресторанта. Преди работеше, а сега не работи в ресторанта. В началото плачеше, когато спря да работи, но сега тя подготвя много вкусни менюта за празниците на различни богати хора. Тя пусна обява във вестника и те ѝ се обаждат по телефона.

Аз уча в училище. Мама казва, че не се уча много добре, а аз зная, че е добре. Просто не ми трябва шестици, стига ми и тройка.

Ние с мама пристигнахме тук, за да срещнем бъдещия ѝ мъж, а за мен — баща. Тогава ще имаме хубаво, сплотено семейство. Моята майка е много добър човек. Тя е красива, макар да не може да отслабне. Все едно, тя е красива. Ние с мама много вечери разсъждаваме как ще живеем цялото семейство. А сега живеем в едностаен апартамент, за който трябва да се плаща. А когато заживеем като семейство ще построим къща и градина ще посадим. На мама вече ѝ дадох земя, ние там в палатка прекарахме цял месец през лятото. Беше хубаво.

Моята майка не излезе с мен на сцената, тя се притеснява. А аз ѝ казвам: „Трябва да излезеш, ако не излезеш, защо тогава дойдохме тук? И пари похарчихме много, които събирахме за къща.“

— Излез, мамо, на сцената — обърнало се момчето към залата. — Но никой не се качил на сцената и тогава хората, седящи в залата, започнали да аплодират, за да поканят майката на момчето да се качи на сцената.

Към сцената се отправила ниска, леко пълничка жена на около тридесет години. Тя застанала до момчето, почервеняла от смущение. Прегърнала сина си през раменете, но нищо не казала. Тогава момчето делово извадило от джоба на панталоните си хартийка, разтворило я и започнало да чете текста:

— Ние с мама живеем в Брянска област, в град Новозибков. Там преди имаше радиация, но сега е намалела, а ще намалее още повече. Тук, на събора, ние сме под номер 2015, ако някой поиска, може да ни пише. Това е.

Майката хванала момчето за ръка и те тръгнали към изхода на сцената под аплодисментите на залата. А в края на сцената момчето изведнъж освободило ръката си и бързо, почти тичешком, отново се върнало на микрофона:

— Забравих още да ви кажа, не го написах, затова и забравих. Моята майка може да свири на китара и песни красиви да пее, макар и тъжни. И още, майка ми може да рисува. Тя рисува къщата и градината. Аз също ще помагам да създадем семейство. Също ще помагам да строим и къщата. Когато имаше избори за депутати в

нашия град, лепях листовки на оградите за пари. А скоро пак ще има избори...

Залата отново заръкопляскала и момчето се върнало при майка си. Хванати за ръка, те тръгнали към изхода на сцената и седнали на местата си. От залата се качили веднага четирима мъже и се насочили към микрофона. Първият, мъж на около четиридесет години, леко накуцвал. Но от другата страна го изпреварили и той се оказал последен на опашката пред микрофона. Мъжете един след друг разказвали за себе си, не се предлагали за любими, съпрузи или бащи, тъй като не било прието на събиранията това да се предлага публично. Трябвало да се напише. Но фактът, че те са излезли на сцената, вече показвал тяхното желание отблизо да се запознаят с жената и нейния син. Когато дошъл ред на леко куцукащия мъж, той казал на микрофона:

— Казвам се Иван. Живея в Москва в собствен апартамент. Скоро ще навърша четиридесет години. Бивш офицер-десантчик. Инвалидизиран съм преди три години. Допълнително работя в система за мрежов маркетинг, омръзна ми. Запазил съм походната си палатка, брадва, канче. Принадлежностите на десантника ми подариха колегите. Мечтая да поставя тази палатка в Брянска област, град Новозибков. До вашата, Дима. За предоставянето на територия за дислокация на палатката ще платя, като работя. Обучен съм да строя блиндажи, мисля, че ще мога да построя къща от сечени дървета, само с градината не зная как да се справям.

— Аз знам, ще Ви покажа — викнал от залата скочилият от мястото си Дима.

След един ден Светлана Николаевна, нейният син Дима и бившият офицер-десантчик Иван напуснали събирането.

— Анастасия, разкажи ми, моля те, каква е по-нататъшната съдба на тези трима души?

ВЕНЧАЛЕН ОБРЕД ЗА ЖЕНИ С ДЕЦА

— Хубава е по-нататъшната им съдба. Иван поканил Светлана и сина ѝ на гости и те живели една седмица в неговия апартамент, после си пишели.

Когато дошла пролетта, Иван пуснал в своя московски апартамент срещу добър наем квартиранти, а самият той заминал за град Новозибков. Той поставил походната си палатка до тази на Светлана и Дима. Бившият десантник имал всичко за живот в походни условия, дори походен нагревател за палатка. Иван с ентузиазъм започнал да копае основите на бъдещия дом. С още по-голям ентузиазъм му помагал Дима, пристигащ с майка си през почивните дни. Когато започнала ваканцията, те заживели в палатките заедно.

Всяка вечер се събирали около огъня и обсъждали проектите за бъдещото имение.

Веднъж, когато приближавало време да си лягат и огънят догарял, Дима казал:

— Мъжът и жената в нормалните семейства спят заедно в една стая, а децата им — в друга. Може би трябва да легна в твоята палатка, Иване, а ти с майка ми — в нашата?

— Но ние още не сме мъж и жена — възразила му Светлана.

Иван станал, протегнал на Светлана ръка, помагайки ѝ да стане, и тържествено, с леко вълнение, произнесъл:

— С теб, прекрасна богиньо, и с нашия син-юнак, бих могъл да сътворя пространството на Любовта за векове.

Светлана тихо му отговорила:

— Готови сме да ти помагаме във великото сътворяване.

Дима скочил и запляскал с ръце, след това под звездното небе те извършили венчалния обред, ставайки мъж и жена, едновременно с обреда за осиновяване. И Дима станал роден син на Иван.

— Ти, сигурно искаше да кажеш, Анастасия, че момчето Дима е станало доведен син на Иван?

— Той му станал роден син. Иван за Дима станал роден баща.

— Но как е могло да се случи това, Анастасия? Това противоречи на всички биологични закони.

— Но не противоречи на Небето. Ведрусите познавали законите на Небето. Ведруският венчален обред за жените с деца, бил известен на Иван, Дима и Светлана. Те го извършили.

— Какъв обред? Откъде са го знаели?

— Ти си го описал.

— Не съм.

— Ами че аз говоря, Владимире, за събития, които ще се случат в бъдещето. И за обреда ще напишеш, аз ще ти разкажа.

В него главна сила са мислите, желанията на трима човека заедно да строят бъдещето. Ролята на жените в подготовката за този обред е основна. Жената трябва да успее да обясни на детето необходимостта да живеят в семейство, необходимостта то да има баща и заедно с него да създават имението, да построят дом, да посадят градина. Когато у детето възникне, роди се такова желание, необходимо е да го привлечете към търсенето на бъдещ съпруг и баща. Всяка майка познава детето си най-добре от всички и няма никакъв единствен начин да постигнеш желанието резултат. Всяка майка може да има различен начин, важното е да се постигне целта.

У много деца не възниква веднага желанието около майка им, в дома им, да се появи някакъв чужд човек. И докато у детето не се появи желание да има баща, да го търси заедно с майка си, по-добре никой да не влиза в дома.

Ролята на майката в подготовката за обреда на венчаването е основна само в началото. В момента на извършване на обреда основна енергийна сила ще бъде мисълта на детето.

Ако мъжът и жената са решили да живеят заедно, а жената има съвсем малко дете, те могат да живеят заедно без да извършва обреда, докато детето не порасне и не започне да разбира същността на семейния живот. Именно за това осмислено разбиране трябва да полагат съвместни усилия мъжът и жената. Ако растейки, детето възприема своя втори баща като роден, този венчален обред е необходим, тъй като той е способен да сроди с втория баща по дух и по кръв доведените син или дъщеря. Този обред може да оказва огромно благотворно въздействие само в този случай, когато се създава бъдещото родово имение, независимо дали мъжът е започнал пръв да

го прави или жената. Важното е то да харесва на всички и на първо място — на детето.

Обредът трябва да се извършва под открито звездно небе. Трябва да гори огън или да се запалят три свещи. На Светлана и Иван им провървяло: след взаимното им желание съвместно да градят живота си, над тях в небето имало много звезди. Горял и огън и не се наложило да чакат друга нощ, а се венчали веднага. И всичко извършили правилно.

Иван и Светлана застанали пред Дима и пръв заговорил Иван, поглеждайки към звездите:

— Тук, на земята на това родово имение, искам да създадем за нашия род щастлив живот. Да построя дом, да посадя градина. Теб моля, Дима, да ми дадеш своето съгласие завинаги да се венчая с твоята майка, а ти да ми станеш роден син.

— Много ще се радвам, ако ти, Иване, живееш с мама и с мен. Може дори да започна да се уча по-добре. А може ли да ти казвам татко?

— Разбира се — отговорил Иван.

След това заговорила и Светлана:

— Благодаря ти, сине, ти ми помогна да си намеря мъж. Съгласна съм да му стана вярна жена. Жената трябва да се грижи за мъжа си. Позволи ми, сине, да обградя с грижа и Иван, твоя баща.

— Разбира се, мамо, ти задължително се грижи за Иван. И аз ще се грижа за него. Хайде да купим нова протеза за татко. Видях го как обвива старата си с изолирбанд.

Не е задължително да се казват едни и същи думи. В тях главна е мисълта, която трябва да бъде чута от планетите в небето над венчаващата се двойка, тяхното дете или деца. За целта е необходимо от предварително приготвен съд с широко гърло, например, чаша или халба, всеки от участниците да отпие три глътки. После да отлее вода на дланите, да намокри косите си. След това и тримата лягат на тревата поне за девет минути, с главите един към друг,хващат се за ръце и гледат в звездното небе. Мислено молят планетите, стоящи над тях, да им помогнат да построят щастлив живота за рода и канят Любовта да се засели в родовото им имение. Така и става, ако мисълта е силна и искрена при всички.

Любовта не трябва задължително да бъде силна в момента на венчанието. Достатъчна е взаимна симпатия или увлечение. Силната любов непременно ще дойде. Например, при ведрусите тя почти винаги идва след година или две.

Този обред е много силен, той не е окултен. Когато астрономите и психолозите върнат поне част от знанията, които са имали хората в миналото, ще разберат неговата космическа сила.

Владимире, разбра ли? В него вземат участие растенията, водата, Земята, планетите и човешката мисъл. Той насочва стихии за собствено благо и благо на Божествената същност, сливайки единното желание на хората.

Ти вече знаеш, Владимире, колко тясно си взаимодействат с планетите, които са далеч в небето, тревичките и цветята, буболечките и всичко живо по Земята. Водата извършва приливите и отливите под въздействието на планетите.

Разбира се, и в човешкия живот много неща се извършват под въздействието на планетите, но в дадения случай, извършвайки този обред, трима души, сливайки се в едно, поставят задача на планетите или отправят молба да скрепят съюза им за тяхното благо. Молбата на човека, когато целта му съответства на програмата на Бог, е велик дар, гордост от себе си и от човека. Неговото осмислено, искрено обръщение привежда в небето множество планети във възторжено, благодно ускорение. Небесните тела, намиращи се в такъв момент над лежащите хора, сключват помежду си негласен съюз да им помагат във всички начинания.

Това откритие е направил влъхвата. Деветдесет години той е вървял към своето откритие. Наблюдавал планетите, съпоставяйки ги с действията и постъпките на хората.

Когато учените-влъхви се опитали да осмислят този обред, стигнали до следния извод: по някакъв чуден начин някаква сила на планетите или космическите енергии, изтрива от паметта на хората неприятните спомени от миналия живот, освобождавайки място за нови светли усещания.

Още, тези енергии с възторг сродяват тези хора.

Ето ти, Владимире, ми говориш за телегонията. На съвременната наука е известно как някои енергии участват във формирането на материалните тела на животни и хора. Забележи, енергиите, не са

видими за окото, но тяхната сила с действена. Тяхното участие става по волята на човека. Когато действат по нечия воля, стократно по-силни стават техните действия.

Важно е да се каже, че същността на обряда е в това, че телегонията протича обратно: не осъществява нахлуването на стара връзка в новия съюз, а прогонва всички енергии от стария съюз, дарява нова сила, нов живот дава.

— Ама че работа, съвсем кратичък е този обред, а действа необикновено. Сродява хората.

— Кратичък? Владимире, ти помисли внимателно. Подготовката за този, както ти се изрази, кратичък обред, продължава понякога не една година. Този обред е предшестван от два важни обичая.

Например, първият: майката трябва да подготви своето дете. След това, обърни внимание, Владимире, Иван в началото каза, че иска да си постави своя палатка и за предоставеното място да си отработва в стопанството.

Това е вече от друг обред. Всеки стар ерген е трябвало веднъж в годината, в продължение на един месец, да работи в стопанството на сама жена, вдовица или майка, живееща с децата си. Не било задължително целият месец да се работи само при една такава жена. Той е можел една седмица да работи при една, след това да се наеме при друга. Този обичай, разбира се, е съществувал не за да се помогне на самотните жени. Неговата цел е да запознава хората и да им помага да създават семейства. Идвал старият ерген при вдовицата и казвал:

— Стопанке, търся работа за себе си. Може би имаш работа за мен?

Ако жената от пръв поглед не харесвала мъжа, тя отговаряла:

— Всичко ми е свършено. При това, не мога да ти плащам.

Ако жената харесвала мъжа, тя му давала някаква работа за два или три дена. След това — нова. Не било важно колко майсторски или умело се изпълнявала работата, главното било дали хората си допаднат или не.

Ако си допадали, жената можела да помоли мъжа да остане по-дълго от месец и ако останел, се наричал „заврян зет“. А след една година съвместно стопанисване, те могли да се венчаят или да се разделят.

— Кажи, Анастасия, след този обред трябва ли да се ходи в общинската администрация?

— Условности, ако те са необходими в живота, всякакви може да се спазват, но те не могат да попречат на главното.

ЖЕНИ ОТ ВИСШИЯ СВЯТ

Завършвайки предишната глава, си помислих: такъв обред може с успех да се приложи и в наши дни. Днес в много региони в Русия хората (основно това са читатели на книгите от серията „Звънтящите кедри на Русия“), се събират в групи, вземат по хектар земя, засаждат там градини, строят къщи, организират своя малка родина. Те правят това, по правило, със семействата си. Но в тези групи има доста самотни жени. Най-често съм бил в селището под град Владимир. В това селище днес има повече от шестдесет строящи се имения. Вече израстват родените в тях деца. Но има и самотни жени. Вземайки хектар, понякога с помощта на своите деца, а понякога сами, строят своето имение. Представяте ли си? Жената сама строи къща, сади градина. Гради не просто малка виличка с шест лехи, а строи истинско имение. Трудно ли им е? В материален смисъл — да. Познавам една жена, която дава в Москва под наем своята квартира и с парите, които получава, строи в полето дом.

Заради недостиг на средства тя невинаги може да наеме майстори и значителна част от работите изпълнява сама. И го прави с радост. Тя има цел. Радостта от придвижването напред към целта, макар и бавно, компенсират трудностите и те изглеждат незабележими.

Запознавайки се с информацията, постъпваща от различните селища, стигнах до убеждението, че трябва спешно да напиша книга за тях. Това ще бъде наистина историческа книга. Нашите потомци трябва да знаят как и от кого е започнала да се строи новата им щастлива цивилизация.

А дотогава помолих жената на един от основателите на селището „Родно“ във Владимирска област да характеризира неомъжените жени, техните действия, желания и стремежи. Ето нейните кратки характеристики:

- Евгения Т. — родом от Молдавия, на 53 г., геолог, красавица — холивудска усмивка; в Малаховка, която се намира до Москва и където се намира апартамента ѝ, не ходи, казва: „Моят дом е тук“.

„Дойдох да видя селището през 2003 година. Отидох в гората за гъби. Предупредиха ме, — разказва Евгения — «Гората е особена» — Отговорих им: «Аз съм геолог, няма да се заблудя». Бродих в радиус от три километра 12 часа! Върнах се към полунощ с подбити крака: «Моето място!» Дадох под наем апартамента в Малаховка за 10 500 рубли. С тези пари започнах да строя, наех къща в Студенцово, близо до моя участък. Печката не беше палена повече от 10 години, домът се беше килнал. От комина извадих гнездо — не можех да запаля печката. Зимувах в селото сама. В Коняево понякога ходех на гости. Икономисвах дървата, палех печка през ден. През есента излях основите, направих банята: 4x4м. През цялата зима запушвах пролуките в къщата с кълчища. Сега познавам звука на падащите снежинки. Вкъщи ходех с три панталона, с три пуловера, яке, шапка. А навън — по-леко — работя. През пролетта с нож почистих остатъците от кората на отрязаните дървета. Сега си имам къща от рендосани трупи. Чувам как се топи снегът. Трябва ми майстор по печките. Обличам се топло, вземам въдица (без кукичка). Отивам на езерото, където мъжете ловят риба. Пускам в дупката въдицата (не дай, Боже, мъжете да видят моето «оборудване»), вода с мъжете разговори — «ловя» майстор по печките. А ако ми трябва трактор — излизам на пътя и спирам първия попаднал.“

В градината ѝ има ред, всичко расте. През първата година направи тоалетна и лятна кухня от пръти. Когато съвсем няма какво да яде, яде каша с рибена мазнина. Готви прекрасно.

• Любов Е. — родом от Приморски край, на 58 години, 27 години е живяла в Перм, 20 години — в Цимлянск, Ростовска област, ихтиолог, работила в рибното стопанство, сега е пенсионер. Майка ѝ е на 84 години, синът ѝ — на 30 години, живее в Перм, има двама внука, другият ѝ син — на 18 години, живее в Цимлянск.

През тази година започна обратно броене на времето, казва, че сега ще бъде на 57. Започва да създава имение през есента на 2003 година. Пристигна за 10 дни, окоси плевелите, посади ограда (елхи, борове, брези, трепетлики, липи, кленове). Мястото ѝ е идеално подредено. През зимата донесе 50 000 рубли — всичките спестявания на майка ѝ, построи дървена къща, покри я с рубероид. През пролетта пристигна с бившия си мъж. Работеха заедно на мястото. Тя казва: „Ако беше така преди, не бих го напуснала...“ Пристигна през лятото,

на 6 юли (много бързаше, искаше да е тук за празника на Иван Купола). Тя много обича празниците, пее, свири на китара, танцува. Пенсията ѝ е 2000 рубли. Напусна работа за през лятото — парите ѝ стигат, трябва ѝ само за път. Помогнаха ѝ с тухлите, цимента, дървения материал. Сама за един месец направи основата за печката, подготви основите на дървената част, запуши всички дупки, направи навес, лятна печка. Мъкнеше колички с камъни, пясък, чакъл, мислеше, че няма да успее — успя! Укрепна, отслабна, започна да преплува езерото в двете посоки (преди не можеше). Подмлади се поне с 10 години (а мечтаеше само с една). Очите ѝ светят, усмивката не слиза от лицето ѝ, разбира се с всички. Строи къщата за себе си, за майка си, с която се канят през пролетта да се пренесат в нея: Исканът ѝ да може да идва с внуците от Перм, засега на гости, пък после ще видят. Пари няма, няма и откъде да чака. Има старинна италианска цигулка, баща ѝ я донесъл от войната. Преди 15 години експертите я оценяват на 10 000–15 000 щатски долара минимум, без реставрация. Много се надява да я продаде — цигулка за свирене, не за музей. Ако стане — работата ще тръгне по-бързо, ако не — ще се наложи всичко сама да прави. Но нито подовете, нито таваните можеш да правиш без дъски. Притеснява се, че няма пари, а строи къща. Ще пристигне през септември, отново за месец. През зимата била в Перм при внуците, затова се отбила за един ден на мястото си: да походи, да постои тук, макар че имало пряк влак за Ростов...

• Наталия Д. — родом от Вологда, пристигнала от Москва, с две деца — момиченца на 2 и 5 години.

Живее в палатка от края на май. Разведена е, иска да изведе децата от града, за да не ги дресираща в системата. Лятото е студено, влажно. Нито едно оплакване. Докарали старо вагонче, махнала всичко, изчистила, много иска да го тапицира и да го изолира от студа, да го стопли. Купува дъски. Няма пари, мъжът ѝ дава за храна на децата, сега тя живее с децата, работи за прехраната си на полето и помага на мъжете да правят основите. Мечтае да остане в имението. И ако не успее през тази зима, поне за следващата. Изучава всички възможни проекти за къщи, които тя може да построи сама (тухлена къща, землянка). Децата станали по-спокойни, по-радостни.

Когато влиза в къщата на Люба Е., вижда какво е могла да направи, и казва: „Ако ти си могла, и аз ще мога, аз съм по-млада, по-

силна“. Ще може!

Винаги се усмихва, прекрасно пее. С висше образование. Красива душа.

Простете за емоциите, аз всички много ги обичам...

• Надежда З. — фермер от Белорусия. След Чернобил живяла близо до Азов, година в Парецк до Суздал (докато чакала за място), през последната година живее в Коняево (в чужда къща).

През лятото започнала строителството на своя дом. Двете ѝ пораснали деца засега живеят в Москва. Места взели дъщеря ѝ и сестра ѝ от Белорусия. Искат да се съберат на едно място. Мъжът и децата ѝ работят, Надежда се занимава със стопанството, ръководи строителството и сама строи. Много години е танцувала в професионален ансамбъл, има осанка на балерина, когато бута количката с тор — можеш да ѝ се любиш! В домакинството си има 2 кучета, 4 котки (заради мишките), зайци, кокошки (смирновска порода, запазена по време на революцията от 1917 година по казашките села), коза, гълъби. В дома — море от всевъзможни цветя: и обикновени, и екзотични. Притежава енциклопедични знания по всички необходими за нея въпроси. Мъжът и децата я подкрепят, но се налага да прави всичко сама, засега те имат друг живот. Тя твърдо и уверено строи бъдещето. Наскоро си счупи дясната ръка (паднала с колелото, което ѝ подарили за петдесетгодишнината децата ѝ, за да стига навсякъде). Почивка — един ден. На другия ден вече обръщала сеното (за животните през зимата). Сега боядисва и рендосва дъски. На въпроса: „Как?“ отговаря: „С лявата ръка“. Винаги се усмихва, обича да пее, душа е на всяка компания, всеобща любимка, извор на знания, нашият консултант. Миниатюрна, стройна, опора на цялото семейство. Успява навсякъде: в дома, на строежа, с животните, градината, консервите, а какви ликьори прави!!! Никъде няма нито апартамент, където би могла да се върне, нито дом. През есента трябва да освободи къщата в селото, защото собствениците ѝ се връщат. Ще зимува в новия си дом!

Тази информация получих преди една година. Сега всички упоменати героини вече са построили къщите си и нямат намерение да отстъпват от целта си. Навярно, именно за такива жени казват: „Кон в галоп може да спре, в горящата къща ще влезе“. А аз бих добавил: „Сама ще построи имение, мъжът ще въведе във вечността“. Но къде е

този мъж? Как ще се срещне с него, ако от сутрин до вечер е заета със своето велико начинание?

А колко млади жени в различни кътчета на страната мечтаят за създаване на родово имение! И ще е добре, ако те намерят своите спътници в живота преди да го създадат.

Затова си помислих какво ще стане, ако се организира база данни за такива жени, а мъжете, в качеството си на временни работници, да ги посещават? Може би те ще могат да намерят своя избраник. Не мъжете трябва да ги избират, а те — мъжете.

Има такъв израз, „жена от висшия свят“, подразбиращ жена, която влиза в така наречената елитна класа на богатите или известните хора. Но какъв е този висш свят, ако обществото няма никаква полза от него, освен клюките на страниците на жълтата преса? Но женейки се за жена от хайлайфа, както отбелязват доста мъже, не получаващ нищо друго, освен капризи и непрекъснати желаниа.

Струва ми се, че жените от висшия свят — това са онези омъжени и неомъжени жени, които строят днес родови имения и се канят там да раждат здрави деца или да завещаят построеното на своите вече родени деца.

От тях може да има само полза — както за отделни мъже, така и за държавата като цяло. Родените от тях деца ще олицетворяват бъдещата цивилизация.

И хиляди пъти беше прав дядото на Анастасия, когато говореше за необходимостта на държавно ниво да се решават въпросите на семейството. Как те се решават днес, най-добре от всички знаят руските, пък и не само руските, семейства.

Някак трябва да се реши въпросът за провеждането на срещи и дискусии, с които може да се окаже съдействие и помощ на тези жени, а по-точно, помощ на мъжете в запознанството им с жените, създаващи своята малка родина.

Обръщам се към администраторите на сайта „Анастасия.ру“ с молба да помислят как да се подобри рубриката за запознанства. За да могат неомъжените жени и неженените мъже сред моите читатели да поместят там своите адреси за контакти. На онези, които нямат компютър, напомням, че почти във всеки град има Интернет-клубове, в които може да се четат съобщения от сайтовете, както и пощенски

клонове, които оказват услуги за предаване на информация чрез Интернет.

От своя страна, ще напиша тук текст с обръщение към мъжете от всички страни, в които излизат моите книги, и ще помоля всички преводачи от Европа и Америка да го разпространят:

Господа мъже, мнозина от вас и особено онези, на които не им е провървяло в брака, биха искали да срещнат онази единствена жена, с която могат да постигнат радостта на съвместния живот. Но къде може да се намери такава жена? Едва ли не единственият начин е да се обърнете към някоя от многобройните агенции за запознанства. Но обърнете внимание, почти всички те поставят на първо място външните данни, възрастта, едва засягайки характера и житейските стремежи. И дори това „едва“ не е подкрепено с достоверност. А достоверността... Появяват се жени, открито предлагащи своята младост, красота и усмивка, готови да сключат с вас брачен договор при условие че сте богат и можете да ги осигурите материално. В Москва има вече и кафене, в което се събират красиви претендентки за богати женихи. Това явление не е ново. „Но какво лошо има в това? — мислят отделни мъже — Аз имам достатъчно средства и мога да си позволя да сключа брачен договор с младичка красавица. Нека ми е хубаво с нея в леглото и да ми завиждат на светските купони, защото, общувайки с млади хора, самият ти се подмладяваш.“ Всичко това е така, но има едно „но“. За какво мисли и мечтае вашата млада половинка? Тя е жив човек и е способна да се увлече и да се влюби, а обектът на любовта ѝ съвсем да не сте вие. Ето тук възниква желание да се избави от вас като пречка на пътя ѝ към щастието. И дори да не прибегне до оплакване от вас, дори да не ви сипе в сутрешното кафе нещо отровно, достатъчна е мисълта, дори подсъзнателна, че трябва да бъдете отстранен. По такъв начин, мислейки, че довеждате в дома си добра и ласкава красавица, всъщност вие сами вкарвате в дома си отровна змия. Разликата е само във външността, затова вместо да сложите тази змия в терариум с дебело стъкло, вие я вкарвате до себе си в леглото.

Може би, в противовес на пагубните явления в нашия живот, са се появили жени, предвестници на нова, щастлива цивилизация. Те, строящите родовите имения, не просто създават покрив над главата си, те поставят началото на нов живот. Начало!

Умиращият милиардер ще се изправи, ще се подмлади, ако срещне подобна жена. Процъфтяващият бизнесмен ще увехне без нея. Не парите удължават живота, а мисълта на вашата любима и пространството на Любовта, създадено заедно с нея. Не просто удължават, а го правят вечен, осигурявайки условия за бързо и осмислено превъплъщение.

Каквито и думи да напиша, каквито аргументи и да привеждам, те няма да трогнат сърцата така, както ще докосне вашето сърце запознанството с тези жени. Опитайте да се срещнете със земните богини на вечността.

И, възможно е, вашата среща да прилича на онази, за която разказа Анастасия.

СРЕЩА СЛЕД ХИЛЯДОЛЕТИЯ

Пристигнала на срещата за запознанства девойка с името Люба, на около двадесет и пет години. Люба била облечена в обикновена пола малко под коленете и ленена блузка с шевица. На рамото ѝ висяла малка чантичка, нямала много дрехи. Вървяла девойката по улицата с надеждата да намери някъде подслон. По време на събитието всички стаи в хотелите и пансионите се запазвали предварително. Пък и нямала Люба пари за скъпи хотелски стаи, затова търсела нещо по-обикновено. Но в частния сектор, по време на провеждане на брачните събирания, не било лесно да се намери стая. Без особена надежда за успех Люба се обърнала към излязлата от вратата на частен дом жена:

— Здравейте. Няма ли във вашия дом място за нощувка? Търся нещо по-евтино.

Жената отговорила:

— Напразно търсиш, девойче, всичко е заето отдавна. Всички пристигащи предварително се договарят за престоя с квартирното бюро. Не си губи времето, върви на гарата, че и там няма да си намериш място.

— Благодаря за съвета, вероятно, така и ще направя — отговорила ѝ Люба и тръгнала по улицата по посока към гарата.

— Почакай, девойче. Ела насам — извикала я жената и Люба се върнала.

— Ето какво, опитай да почукаш или позвъни в онази къща, която е през четири къщи от моята. На вратата има звънец — натисни го. Може и да излезе бабата, прилича на баба Яга: тя е гъркиня, носът ѝ е гърбав. Моят мъж казва: „Когато са млади, гъркините са красавици, а като остаряят, са като баби Яги“. Така че попитай я. Преди, когато мъжът ѝ беше жив, много хора пускаше, а като умря, оттогава никого не пуска вече трета година, но ти опитай, помоли я, може и да те пусне.

— Благодаря, ще опитам — казала Люба.

И отишла пред къщата, която ѝ показала жената. Натиснала звънеца веднъж, след минута — още веднъж, но никой не излизал. Минали десет минути, вратата скръцнала и от къщата излязла прегърбена старица. Пъхтейки, приближила до вратичката по пътека, увита от лоза, отворила, заговорила, без да поздрави.

— Какво си зазвъняла, момиче? — попитала недоволно.

— Искам да помоля да остана при вас. Една добра жена, ваша съседка, ме посъветва.

— Тя не е добра, подигравала ти се е. Отдавна вече не пускам никого.

— Зная, тя и това ми каза. Но цял ден не си намерих квартира, затова реших — на късмет да се обърна към вас.

— „Реших на късмет“. Няма да имаш късмет с мен. Вие всички тук сте пристигнали „на късмет“. И ти, като всички, бързаш да си търсиш жених?

— Искам да срещна онзи, който ми е обречен. Извинете ме за безпокойството, ще отида на гарата, там ще пренощувам.

Започнало да ръми и старицата промърморила:

— Напаст някаква са тези моми. Напаст. И дъжд заваля. Добре, ще те сложа под навеса в градината. Там има хамак, пейка, гвоздеи, на които да закачиш дрехите си. А за всяка нощ ще ми плащаш по петстотин рубли.

— Петстотин? — учудила се Люба.

— А ти колко си мислеше? Да не би да си тръгнала на гости при роднините си?

— Съгласна съм. Просто исках да остана десет дни. Но нищо, ще остана пет. Съгласна съм с условията, бабо.

— Тогава да вървим да видиш къде ще спиш и ми плащай предварително за всеки ден.

Минали пет дни. На сутринта Люба започнала старателно да подрежда малкото си неща в чантата. Пъшкайки, подпирайки се на тояжка, старицата се приближила.

— Приготвяш ли се, момиче? Заминаваш?

— Да, бабо, вече минаха пет дни.

— Минаха. Купи ли си билет? — попитала старицата и седнала на пейката.

— Да, купила съм си двупосочен билет. Той е за след пет дни, но може би ще успея да го сменя за днес или за утре.

— Няма да успееш, виж колко хора пристигнаха. Виж какво, момиче, остани още пет дни до датата на своя билет.

— Не мога. Нямам пари да ви платя.

— Като нямаш, няма да ми плащаш, така остани.

— Благодаря, бабо.

— „Благодаря“ ми казваш, но няма смисъл от твоето оставане.

— Защо?

— Наблюдавах те. Така днес не се търсят мъже. Защо ставаш толкова рано, с изгрева? Всички момци още спят, когато се разсъмва. А лягаш да спиш рано. Тъкмо започват вечерните празненства, а ти си лягаш. Всички се веселят до полунощ. Ти в десет вечерта вече спиш. Облечена си като монахиня, не се гласиш изобщо. Така не се търсят женихи днес.

— Аз, бабо, подготвям тялото си за среща с моя избраник, затова се старая да спазвам режим. Не се гримирам, за да може той да ме познае.

— „Да ме познае?“ Ти, момиче, имаш бръмбари в главата.

— И мама така ми казва. Но нищо не мога да направя със себе си. Често ми се присънват сънища как той ме търси по света и не може да ме намери.

— Сънища? Присънват ти се? И тук ли ти се присънва?

— Да, вече два пъти. Веднъж как се разхождам в голяма градина и той е там също, но не можем да се срещнем. И гласът му сякаш чувам, все ме вика: „Къде си? Къде си?“.

— Чуваш? Гласът му? Ти, момиче, сигурно трябва да отидеш на лекар. Какво трябва да си набиваш толкова в главата за избраника си? Че даже и гласове да чуваш насън.

— Понякога сънувам, че съм живяла някога отдавна с него. И сме имали деца, внуци.

— Живяла? Имали? Ама ти какво, момиче, и външността му ли можеш да опишеш?

— Мога: на ръст е с половин глава по-висок от мен, русокос. С кафяви очи. Добра усмивка, между зъбите има малко разстояние. Хубава походка.

— Разстояние между зъбите? Походка? Ами ако се приближи друг?

— Приближаваха се. Вкъщи мама всеки път ми се кара. Казва, че заради сънищата ще си остана стара мома.

— Заради сънищата? Разбира се, че заради тях. С такива сънища няма да срещнеш или да намериш жених. Знаеш ли, момиче, ето какво ще ти кажа. Тази вечер вземи цветния ми шал. Сложи го на раменете си, завържи го по модата. Разходи се по-късничко по крайбрежната улица.

— Благодаря, бабо, за загрижеността. Но не бива да намятам шал върху блузата си. Шевицата на нея съм избродирала сама. Тя ми се присъни. Сякаш някога в миналото съм се разхождала със своя любим, облечена с блуза с такава шевица в градината.

— С шевица? Разхождала си се? Ама ти, момиче, съвсем... Бог да те съди. Там, на масата пред къщата има мляко, изпекох курабийки — хапни, аз ще отида при съседите.

Старицата се отдалечила, пъхтейки. Мърморила си под носа: „Пуснах я да се качи на бялата си глава. Ама че съм глупачка. Пуснах я, сега само да се притеснявам за нея. Ще отида да уговоря съседския син: нека поухоажва малко момичето. Да, да я поухоажва. Само че той е тъмнокос, а тя иска русокос с разстояние между зъбите, а съседите нямат такъв. Качи ми се на главата“.

До обяд Люба се разхождала из градината. Купила си баничка с картофи. Когато минавала покрай ресторанта, от вратата излизала група мъже. Те се смеели и весело обсъждали нещо на някакъв чужд език! Виждайки Люба, те се обърнали към нея на своя език, но Люба не разбрала чуждата реч и отминала. Мъжете веднага заговорили с други момичета.

И изведнъж, без да се оглежда назад, тя почувствала: от групата весели чужденци се отделил някой и върви след нея. Тя знаела със сигурност, че той върви именно след нея. Тя дори брояла крачките му, без да ускорява своите, и неизвестно защо сърцето ѝ трептяло. Усетила зад себе си дъха му и изведнъж вървящият зад нея чужденец заговорил на непонятен език:

— Mit dir, die wunderschone Gottin, durfte ich den ewigen Raum der Liebe schaffen. (С теб, прекрасна богиньо, бих могъл да сътворя пространството на Любовта за векове. — Прев. от нем.)

Люба не могла да си преведе немските думи. Но неизвестно защо, прошепнала:

— Готова съм да ти помагам в сътворението велико — и се обърна към непознатия.

Пред нея стоял млад мъж, по-висок с половин глава. Русокос, с кафяви очи, с добра усмивка и малко разстояние между зъбите. Той протегнал ръка към Люба и без да разбира случващото се, Люба се притиснала до гърдите му. Той прегърнал треперещото тяло, сякаш вечно го е познавал.

Невидимите планети във висините затрептели от възторг: Колко събития трябвало да сътворят, нишки на съдбата да прокарават през вековете! Но успели! Те се срещнали и се прегърнали!

Радомир и прекрасната Любомила. Нищо, че не помнят миналото — душите им ще сътворят прекрасно бъдеще.

На плажа хората недоумявали: защо момъкът и девойката създават някакъв чертеж или скица. Говорели на различни езици, но като че ли се разбирали. Ту обсъждали нарисуваното, ту спорели внимателно или изведнъж възторжено се съгласявали с нещо.

И увлечени в рисунката, Любомила и Радомир също не знаели, че рисуват на пясъка проект за превъзходно имение, което били създали преди венчавката си преди пет хиляди години.

— Тук е нужно езеро, то трябва да бъде кръгло — на своя език съобщавал Радомир и изравял в пясъка кръгла ямичка.

— Съвсем не е така — шепнела Любомила. — Езерото трябва да бъде овално — и поправяла кръга на овал.

— Да, така е, някак по-добре е езеро-овал — съгласявал се с нея Радомир, сякаш си е спомнил нещо.

А вечерта те отишли в дома, където била отседнала Любомила. Помолила бабата хазяйка за разрешение приятелят ѝ да постои с нея преди сън. Хазяйката разрешила.

С усмивка заспивала Любомила в хамак, той седял на пейката, лекичко люлеел хамака и внимателно гонел с клонче всякакви насекоми. И тихо-тихо пеел нещо.

А от прозорчето на къщата, лекичко повдигайки перденцето, до сутринта ги гледала старицата.

На сутринта, на масата, покрита с бяла покривка, имало кана с мляко, курабийки. Там лежала една бележка, написана със старческа

ръка. Прочела я Любомила:

— Заминавам по работа. Няма да ме има два дни. Пазете ми къщата, стойте в голямата стая. В хладилника има храна.

Заминали Любомила и Радомир заедно, но къде? Вековете ще покажат къде ще се възроди техният род.

ВЕНЧАВКАТА НА АНАСТАСИЯ

Прощавайки се с дядото на Анастасия, аз му казах:

— Простете ми за неразбирането, когато там, в тайгата, говорихме за целите и задачите на партията. Сега разбрах: колкото по-силно е семейството в държавата, толкова повече любящи семейства ще започнат да живеят в нея, толкова повече ред ще има в държавата.

Трябва да върнем осмислените обичаи, обредите на нашите предци. Трябва само да ги приспособим малко към съвременността. Изобщо, започвам да разбирам, че това дори не са обреди в обичайното значение на тази дума. Това е великата наука за живота. А влъхвите са най-великите мъдреци и учени.

И знаете ли за какво още съжалявам сега? За това, че не съм знаел нищо преди първата ми среща с Анастасия за обредите. За това, че с тяхна помощ може да се използват планетите с полза за семейството. Не знаех и трябваше Анастасия да роди син, а след това и дъщеря — невенчана.

Дядото някак хитро ме погледна, усмихна се в побелелите си мустаци и каза:

— А сега разбра и се замисли — от теб ли е родила Анастасия син и дъщеричка?

— Не бих казал, че много съм се замислил. Но все пак няма да е излишно и ние с Анастасия да извършим нужния обред...

— Това е хубаво, Владимире, че съжаляваш. Значи, започваш да разбираш същността на битието и къде се намира сега човешкото общество. Но съжаленията ти са напразни относно Анастасия. Тя беше венчана, преди да прекара първата нощ с теб.

Известно време даже не можех да говоря, след това едва процедих дума:

— С кого? Аз не съм се венчавал. Добре си спомням.

— Ти не си се венчал, тя ни беше достатъчна. Три дни баща ми не можа да дойде на себе си от нейната постъпка. Такова нещо е, което милиони години не би могъл да измисли нито един мъдрец. Венчана е.

— За кого?

— Може би за теб.

— Но аз не съм се венчал. И защо „може би?“ Вие какво, не знаете ли точно?

— Онова, което тя направи, Владимире, засега няма кой да го оцени. Възможно е да е създала сама велик обред и да е предоставила възможност на всички жени да направят незаконородените си деца законородени. Възможно е нещо на небето да е сътворила. Сътвореното от нея може би само влѣхва би могъл да оцени. По-добре да ти разкажа всичко подред.

Когато ти дойде първия път с Анастасия на нейната полянка и се приготвяше да спиш в нейната землянка, ние трябваше да дойдем на полянката на внучката.

— Защо?

— Тя ни повика. Ние почувствахме това и дойдохме на езерото заедно с моя баща. Анастасия стоеше на брега, в ръцете си държеше сплетен от цветя венец и беше някак тържествена, приготвена като младоженка. Когато се приближихме към нея, баща ми строго я попита:

— Анастасия, какви събития ти позволиха вечерните ни мисли да прекъснеш?

— Дядовци, освен вас, нямам кого друго да повикам, само вие сте способни да ме разберете.

— Говори — позволи ѝ баща ми.

— Наканих се да се венчая, повиках ви като свидетели на моята венчавка.

— Да се венчаеш? — попитах аз Анастасия. — Да се венчаеш, а къде е младоженецът?

Не трябваше аз да говоря, когато баща ми водеше диалога. Той ме погледна строго. Тя не на мен, а на него, като на по-възрастен, каза:

— Когато се извършва венчален обред, отначало питат младите как ще бъде устроен животът около тях. Какво пространство ще сътворят.

Баща ми знаеше това и за да не нарушава правилата, се съгласи. Ето тук, изглежда, внучката ни очарова като в прекрасен сън. Анастасия започна да говори за бъдещите си съседи. Тя умее с мисълта си да строи холограми, знаеш го, Владимире.

— Да, зная.

— Но този път над гладката повърхност на езерото тя необикновено бързо сменяше картините за земното бъдеще. Необичайно ярки, привлекателни бяха нейните картини... Ту хора вървяха по алеите с цветя, усмихвайки се с достойнство и увереност в себе си. Ту деца към реката тичат по поляната, приличат на малки ангели. Ту изведнъж сякаш от високо виждаме в прекрасното езеро отражението на планетите... Имаше множество картини и чудни епизоди, и пейзажи с необикновена красота.

И изведнъж, сякаш от мъглата, над езерото се появи един човек, а всичко друго изчезна. Този човек стоеше в центъра на езерото, сам, и гледаше към нас. Скоро вдясно от него се приближи още един мъж, след това девойка с необикновена красота, втора, трета. След това към тях се приближиха две момчета-близнаци, хванати за ръце. Хората бяха много, всички бяха стройни, високи. Гледаха ни с добра усмивка, от която приятна топлина се разливаше по телата ни. В този момент чухме гласа на внучката:

— Дядовци, вижте: това са вашите правнуци, които мислят за вас с топла усмивка на уста. Виж, дядо мой Мойсей, от края стои момченце, то прилича на теб и погледът му свети с твоята душа.

Когато изчезнаха всички холограми, а ние продължавахме да сме под необикновено впечатление, Анастасия изведнъж произнесе.

— Как мислите, кой ще може да ме венчае?

И баща ми, не чувствайки капана, както изисква венчалният обред, попита:

— Девойко, кой може да те венчае?

А тя отговаря:

— Венчавам аз сама себе си, пред вас, небето и своята съдба. — И положи сама на главата си венеца.

— А къде е венценосният ти избраник? — попита баща ми.

— Готви се за сън. Но когато бодърства, също спи. Той нищо не знае за обредите. Него после, след години, трябва да попитате.

— Наруши правилата ти, Анастасия — строго каза баща ми. — Древната наука на влъхвите. В обряда трябва двама да участват, хората може да се венчават само помежду си. Венчалният обред не се е състоял.

— Дядо, повярвай, състоял се е, сега съм венчана пред небето. В обряда трябва двама да участват. Но нали винаги първо питат единия, после другия — за желанието им да се венчаят. Попитахте мен — аз ви дадох отговор. Избраникът нека мисли колкото иска години. Между въпросите може да мине колкото трябва време, никой не е посочил. Минута или десет години. Но дори да даде отрицателен отговор, аз ще остана венчана пред себе си. И няма да наруша вековния завет.

Баща ми искаше да каже още нещо, даже започна да говори, но в небето прогърмя, заглушавайки думите му. И се обърна, и тръгна баща ми, без да избира пътя си. Така правеше, когато беше развълнуван. Аз едва го догонвах и чувах как бързо говореше той, сякаш на себе си:

— Настоячива е тя, хитра, умна, не успяваш да ѝ възразиш веднага. Небето сякаш вечно я подкрепя. Тя променя взаимодействието на планетите. Какво пък, жените сега имат възможност сами да се венчават и на законно основание да раждат деца... Трябва да се осмисли извършеното от Анастасия, но преди това трябва всичко да се върне в предишните закони на битието. Затова те са просъществували векове. За да се върне направеното, трябва да се възрази аргументирано. Но аз не можах: тя е хитра, умна, но аз... Аз открих как да възразя и да отменя обряда.

Баща ми изведнъж рязко се обърна и се насочи към езерото. Когато приближавахме към него, но не бяхме излезли от храстите, видяхме над езерото едва забележима, необикновена светлина. И звездите се отразяваха върху водата. И падаха, като при звездопад. А нашата внучка седеше сама на паднал бор с цветния си венец, гледаше към земянката, в която спеше ти, и тихо пееше.

Моят баща не излезе от храстите, послуша песента ѝ, после каза:

— Тя е венчана. — И удари с тоягата си в земята. — Никой няма власт да отмени нейната венчавка. Няма друго, равно ѝ по сила — добави тихо баща ми: — Дали от небето или от себе си е венчана нашата внучка — все едно и също е.

— А какво пееше Анастасия? Каква песен?

— Ето такава:

„Венчана съм от самата себе си.

И сега съм твоя жена. Ти си моят единствен мъж.

Ще се претворят в живота нашите мечти.
На Земята, Синята планета, ще бъде щастлив нашият
син, ще бъде дъщеря ни красива и умна, на хората ще
донесат много добро.
Венчана съм с теб от небето.
Завинаги съм твоя жена.
На звезда, далечна и голяма, ще живеят нашите
внуци...“

Следва продължение.

Издание:

Автор: Владимир Мегре

Заглавие: Обредите на любовта

Преводач: Диана Рובהа

Година на превод: 2006

Език, от който е преведено: руски

Издание: второ

Издател: Аливго

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006

Националност: руска

Редактор: Нина Наумова

ISBN: 10:954-8454-47-5; 13:978-954-8454-47-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4865>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.